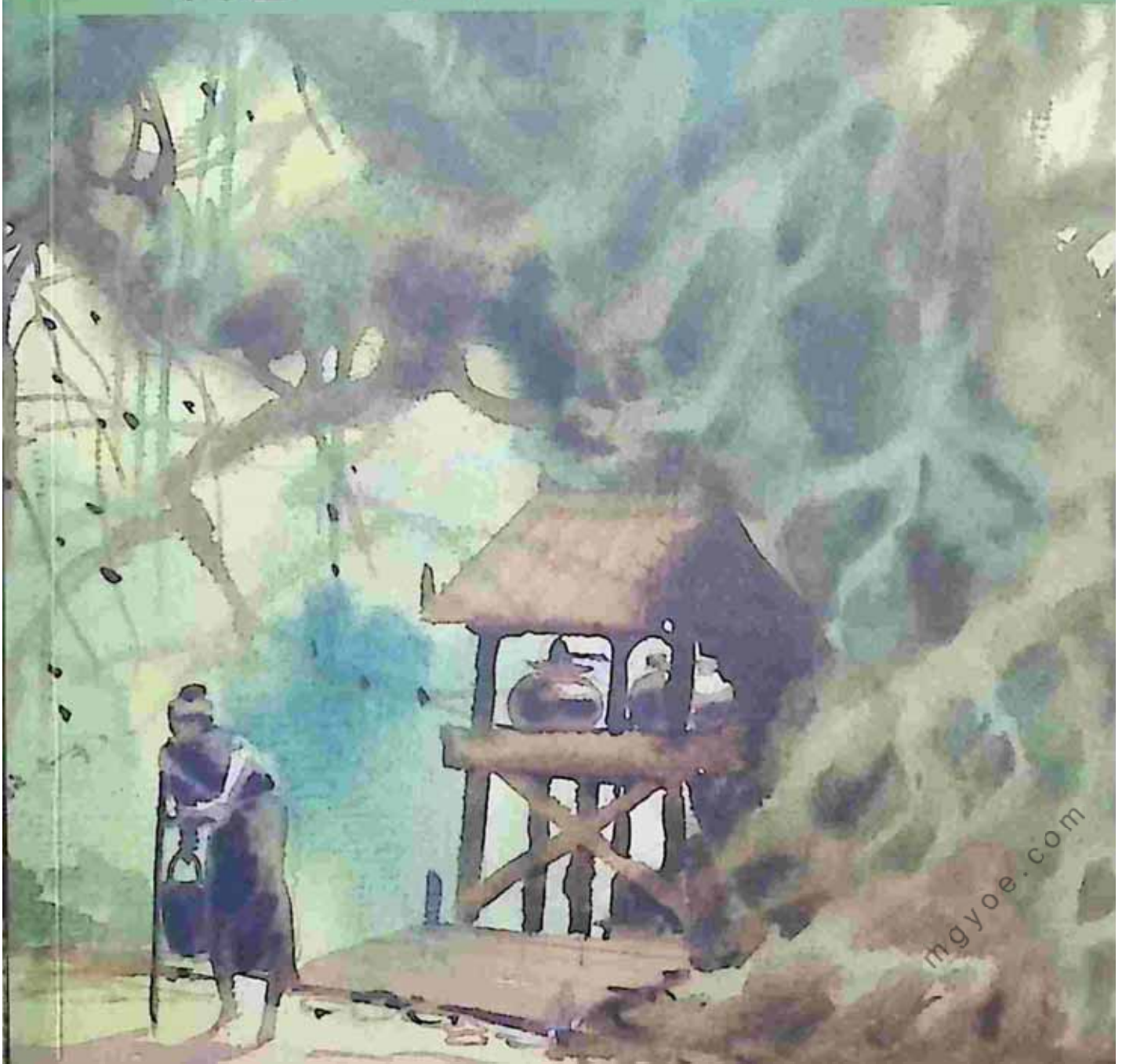

ရွှေဒေါင်း

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆဋ္ဌမတွဲ

(လှည့်စားဖန်ဖန် လောကံ ဝတ္ထုတိုများ)

mgyoe.com

ရွှေဒေါင်း

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

ဆဋ္ဌမတွဲ (လှည့်စားဖန်ဖန် လောကဓံ ဝတ္ထုတိုများ)

SOD0008
4,500.00KS

ရွှေဘူမိ၏ ပုံနှိပ်ကုမ္ပဏီလီမိတက် အဖွဲ့အစည်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၈၇၀၆၁၁ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၂၀၀၆၁၂ တို့ဖြင့်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊
သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ
၂၀၀၇ ခု၊ ဇန်နဝါရီလတွင် တန်ဖိုး ၄၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

မာတိကာ

၁။	ယောက်ျားဘသား	၁
၂။	မောင်သိန်းတင်၊ မသိန်းရှင်	၄၈
၃။	ဓားမြောင်နှင့် မောင်းချဓား	၆၆
၄။	မင်းကတော် မမြမေ၏ အရှက်တော်ပုံ	၈၁
၅။	ရုပ်ခွဲနာမ်ခွဲ	၉၂
၆။	ငါးရာတမ်း	၁၀၆
၇။	ဖြတ်လမ်းကြိုက်သူ	၁၂၀
၈။	ဦးသီဟန်၏ ဖြောင့်ချက်	၁၃၄
၉။	ကိုယ့်အတတ်နဲ့ ကိုယ်ပတ်	၁၅၂
၁၀။	ဘဝရေစက်	၁၆၈
၁၁။	ကစားတိုင်းနိုင်သောနည်း	၁၇၉
၁၂။	ကျားသည် လူကို အဘယ့်ကြောင့်ကိုက်သနည်း	၁၉၇
၁၃။	မေတ္တာသက်စေသော မုသား	၂၀၉
၁၄။	နဂါးခံတွင်းဂူကြီး	၂၂၃
၁၅။	အံ့ဖွယ်ရောဂါ	၂၄၆
၁၆။	ပဋိသန္ဓေမှ ကုသိုလ်ကံထောက်ပံ့သော်လည်း	၂၆၆
၁၇။	ကံကောင်းလို့ မသေ	၂၈၈
၁၈။	ကံကောင်းတဲ့ ခွေး	၃၀၆
၁၉။	သခင်ကျောက်ဖလူး	၃၂၅
၂၀။	စက္ကူမီးအိမ် သုံးလုံးထွန်းသောအိမ်	၃၄၃
၂၁။	အင်္ဂါပြိုဟ်၌ လူရှိသလော	၃၅၆
၂၂။	လူဆိုးခေတ်	၃၇၆
၂၃။	ထီးကိုး	၃၉၂
၂၄။	ကာလယန္တရား	၄၀၈

mgyc.com

mgyc.com

ယောက်ျားဘသား

အခန်း (၁)

ရန်ကုန်မြို့၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းရှိ အမျိုးသားပျော်ပွဲစားရုံကြီး၌ တစ်နေ့သော ညနေ ခင်းအချိန်တွင် မြန်မာလူမျိုး လူငယ်တစ်စုတို့သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောလျက်ရှိကြ၏။ ။ ၎င်းပျော်ပွဲရုံမှာ အခြားသော ကုလား၊ တရုတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များထက် အနည်းငယ် ဈေးကြီးမြင့်သော်လည်း သပ်ရပ် ခမ်းနားစွာ ခင်းကျင်းထားသည်တစ်ကြောင်း၊ ဆိုင်ရှင်လင်မယားတို့၏ လောက ဝတ်ပျူငှာ ရှိခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ဟိုက်ကွတ်လွတ်တော်နှင့် အတွင်းဝန်ရုံးကြီး များမှ စာရေးစာချိတို့သည် ထိုဆိုင်ကို ချီးမြှင့်ကြသဖြင့် အလွန်တရာ လူသန့်သော ပျော်ပွဲရုံကြီး ဖြစ်လေသည်။ ။ ၎င်းစာရေးစာချိများသည် တစ်ရုံးစီပင် အလုပ်လုပ် ကိုင်ကြသော်လည်း ထိုပျော်ပွဲရုံအတွင်း၌ တွေ့ဆုံဖန်များသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖောက်သည်မှန်သမျှတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မိတ်ကျွမ်းဝင်နေကျ သူငယ်ချင်းများသဖွယ် ရယ်မောကာ အရောတဝင် စကားပြောဆိုတတ်ကြလေ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားဖော်ပြလျက်ရှိသော ညနေခင်းအချိန်၌ကား တစ်ခုသော ထောင့်တွင် တည်ခင်းထားသော ကျောက်စားပွဲကြီး၌ ခြောက်ယောက်မျှသော လူငယ်စုတို့သည် ဘောလုံးပွဲအကြောင်းကို ပြောလျက်ရှိရာမှ ဘိုင်စကုပ်များ

အကြောင်းကို ဆက်မိကြလေရာ ၎င်းတို့အနက် တစ်ယောက်သောသူမှာ ဘိုင် စကုပ်ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဇာတ်လိုက်မောင်သန်းညွန့်မှာ အင်္ဂလိပ်စာတတ် ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ နာမည်ကျော်ဇာတ်ကားကြီးများ တွင် ပါဝင်ကပြခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရကား၊ ဘိုင်စကုပ်အကြောင်းကို စကားစပ်မိကြသည် နှင့် ကပ်ပြိုင်နက် တစ်ဦးတည်း ကန်ထရိုက်ခံ၍ စကားပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါက အော်လံပီယာရုံကြီးတွင် ပြသလျက်ရှိသော သံလက်သီးအမည်ရှိ ကားမှာ အလွန်တရာ လူကြိုက်များလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် တနင်္ဂနွေလေးပတ် ပင် ပြပြီးသော်လည်း လူစည်ကားလှ၍ တိုးမပေါက်နိုင်အောင် ရှိသေးသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းကား၌ ဇာတ်လိုက်မှာ မောင်သန်းညွန့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုကား၌ ဇာတ် လိုက်သည် ဂုဏ်သရေရှိ မိကောင်းဖခင်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် အိမ်များကို တိတ်တဆိတ်ဖောက်ထွင်း၍ မီးခံသေတ္တာများကို နောက်ဆုံးပေါ်ပေါက်သည့် လက်နက်ကိရိယာများနှင့် ဖွင့်ရသောအခန်းများလည်း ပါရှိလေရာ မောင်သန်းညွန့် သည် မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်နိုင်သော သူခိုး၏ ဂုဏ်အရည်အချင်းကို ချီးမွမ်းဖွယ် တစ်ခု ဖြစ်လေအောင် အကျယ်တဝင့် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ကြားရ သူများသည်လည်း ထိုအကြောင်းကို မောင်သန်းညွန့်၏ နှုတ်မှ ညနေတိုင်းလိုပင် ကြားခဲ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် နားငြီးလှသော်လည်း အားနာနာနှင့် နားထောင် လျက်ရှိကြ၍ အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်သည် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ထိုဝိုင်း၌ရှိသော လူငယ်များသည် ထိုသူအား လောကဝတ်ပျူငှာ သူထက် ငါ ဖိတ်ကြားခေါ်ငင်ကြပုံကို ထောက်သည်ရှိသော် နောက်ဝင်လာသောလူသည် ၎င်းပျော်ပွဲရုံ၌ လူချစ်များသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန် လက္ခဏာ ရှိပေသည်။ ၎င်းမောင်တင်မြင့်မှာ အရပ်အမောင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လုံးကြီး ပေါက်လှဖြစ်၍ ၎င်း၏ အရပ်အရည်မှာ ဇာတ်လိုက်မောင်သန်းညွန့်ကဲ့သို့ ချော မောလှပသည်ဟု မဆိုနိုင်ငြားသော်လည်း ခံညားသော ကာယိန္တရနှင့် ပြည့်စုံသည့် ပြင် ၎င်းကို မြင်ရသူအပေါင်းတို့မှာ ဤသူကား မဟုတ်လျှင် မခံတတ်၊ သေးနုတ် ညစ်ပတ်သော အပြုအမူမျိုးကိုလည်း အဘယ်အခါမှ ပြုမည့်လူတစ်ယောက် မဟုတ်မူ၍ ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်မည့် လူစားမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

မောင်တင်မြင့်သည် အိုင်အေစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီးနောက် မိဘများ သေဆုံးသောအခါတွင် အတွင်းဝန်ရုံးကြီး၌ စာရေးအလုပ် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။ လူပျိုကြီးဖြစ်သော ဘကြီးတစ်ယောက် သေဆုံးသဖြင့် တစ်သိန်းကျော်မျှသော အမွေအနှစ်တို့ကို ရရှိရာတွင် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်၍ ဘဏ်တိုးနှင့် အေးအေးစား

နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ မောင်တင်မြင့်မှာ စာရေးဘဝ၌ ရှိစဉ်ကပင် ရက်ရောသောသဘောရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား၊ အခြားသော စာရေးသူငယ် ချင်းများသည် ၎င်း၏ နေအိမ်ကို စားအိမ်သောက်အိမ် ပြုလုပ်လျက် မြင်းပွဲရုံးသော စာရေးများသည် အိမ်ပြေးရင်း ငါးရက်ဆယ်ရက်တန်သည်ဖြင့် တည်းခိုနေထိုင် တတ်ကြလေသည်။ မောင်တင်မြင့်၏ လခမှာ ၁၅၀ ကျပ်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း လူပျိုဖြစ်၍ လောင်းစားခြင်း၊ သောက်စားခြင်းတို့၌ ဝါသနာ မပါသည်ဖြစ်သော ကြောင့် အိမ်ပြေးသော သူငယ်ချင်းများကို ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်မည်ပင်။ ငါးကျပ်မျိုး တစ်ဆယ်ကျပ်မျိုး ငွေမျိုးကိုလည်း ကျပ်တည်းသူများအား ချေးငှားနိုင်သည်ဖြစ် ရကား အားလုံးသောစာရေးများသည် ၎င်းအား အစ်ကိုတစ်ယောက်သဖွယ် အား ထားချစ်ခင်ကြလေသည်။

မောင်တင်မြင့်မှာ လူတစ်ဖက်သားအား ကျေးဇူးပြုရန် အစဉ်မပြတ်အဆင် သင့်ရှိ၍ ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း ကြံ့ခိုင်တင်းမာ၍ ယောက်ျားပီသသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အခါ တစ်ပါး၌ ပသျှူးလူမျိုးများသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်၍ မနီလာရိုး ပြသ လျက်ရှိရာ ၎င်းတို့အနက်တွင် လက်ဝှေ့သတ် အလွန်ကောင်းသူတစ်ယောက် ပါလာခဲ့လေသည်။ ထိုလက်ဝှေ့သမားသည် အရှေ့ဘက် တိုင်းနိုင်ငံတစ်လွှား၌ အလွန်တရာ နာမည်ကြီးသဖြင့် ၎င်းနှင့် ထိုးသတ်ဝံ့သူ မပြုမထွက်ဝံ့အောင် ရှိခဲ့ ရာ မနီလာရိုးမန်နေဂျာက မည်သူမဆို လက်ဝှေ့သမားနှင့် သုံးချိုထိုးသတ်၍မလဲ ဘဲ ခံနိုင်ခဲ့လျှင် ဆုငွေ ၁၀၀ ကျပ်ပေးမည်ဟု ကြော်ငြာထားလေသည်။ မောင် တင်မြင့်မှာ ကျောင်းနေစဉ်အခါက ပထမတန်း လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မထိုးသတ်ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း မြန်မာပြည်တွင် ထိုကဲ့သို့ ဝင့်ဝါစွာ ဟိတ်ဟန်ကြီးနှင့် ကြော်ငြာပါလျက် မြန်မာအများအနက်မှ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မထွက်ပေါ်ဘဲ နေရမည်ကို တစ်မျိုးလုံးအတွက် ရှက်လှသည်တစ်ကြောင်း၊ မခံချင် သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ပသျှူးလက်ဝှေ့သမားနှင့် ထိုးသတ်ရန် ထွက်လာ လေ၏။ မောင်တင်မြင့်သည် ထိုပသျှူးနှင့် သတ်ရာတွင် မရှုဝံ့အောင် နာသည်မှန် သော်လည်း အသည်းလည်းကောင်း၊ သတ္တိလည်း ကောင်း၊ အကယ်စင်စစ်လည်း ကျင်လည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား၊ သုံးချိုသတ်ပုတ်ပြီးသော်လည်း မလဲဘဲ ရှိနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဆုငွေ ၁၀၀ ကျပ်ကို ရခဲ့ဖူးလေသည်။ မန်နေဂျာသည် ထို သူ၏အစွမ်းကို အားရနှစ်သက်လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် လက်ဝှေ့သမားအဖြစ် နှင့် အသက်မွေးလိုပါက တစ်လလျှင် ၅၀၀ ကျပ်မျှပေးရန် တာဝန်ခံသော်လည်း မောင်တင်မြင့်က ငြင်းပယ်ခဲ့လေသည်။

မောင်တင်မြင့် ဝင်လာသောအခါ၌ ပျော်ပွဲရုံအတွင်း လက်ဖက်ရည်
သောက်နေသူများသည် သူ့ထက်ငါ ဖိတ်ခေါ်ကြလေရာ မောင်တင်မြင့်သည်
တစ်ခုသော ကုလားထိုင်၌ ညောင်းညာသောအမူအရာနှင့် ထိုင်လေ၏။

တစ်ယောက်။ ။ 'ကိုတင်မြင့် မန္တလေးက ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲ'
အခြားတစ်ယောက်။ ။ 'ခင်ဗျားမျက်နှာ တယ်ညှိုးပါကလားဗျို့၊ ဘာများဖြစ်လာ
သလဲ'

အခြားတစ်ယောက်။ ။ 'တောင်ပြုံးပွဲတွေ မြာတွေ တော်တော်နိပ်ခဲ့ရလားဗျို့'

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း နှုတ်ဆက်မေးမြန်းကြလေ၏။

မြင့်။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ ဘာအကြောင်းများ ပြောနေကြသလဲ'

တစ်ယောက်။ ။ 'ကျုပ်တို့ မပြောရပေါင်ဗျာ၊ ဟောဒီက ကိုသန်းညွန့်ကချည်း
ကန်ထရိုက်ခဲ ပြောနေတာပါပဲ၊ သူပြောပုံကတော့ သူများ
အိမ်ကို ဖောက်ပြီးဝင်နိုင်တဲ့လူဟာ တကယ့်လူစွမ်းကောင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်
နေပြီကော...'

မြင့်။ ။ 'အိမ်ဖောက်ဝင်တာ ဘာခက်လို့လဲဗျာ၊ ခြေနဲ့လက်နဲ့ရှိရင် ဝင်နိုင်တာပဲ'

ညွန့်။ ။ 'ပြောတော့လွယ်တယ် ဆရာ၊ လုပ်တော့မှ ခက်တယ်'

မြင့်။ ။ 'ကျုပ် ဖောက်ဝင်မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာလောင်းမလဲ'

ညွန့်။ ။ 'ခင်ဗျားလူပုံနဲ့လား'

တစ်ယောက်။ ။ 'လူပုံတွေဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့လေ၊ သူက လောင်းမယ်ဆို
ခင်ဗျားက လောင်းပုံရဲ့လား'

ညွန့်။ ။ 'လောင်းပုံပါတယ်ဗျာ'

မြင့်။ ။ 'ဘာလောင်းမလဲ'

ညွန့်။ ။ 'ခင်ဗျား လောင်းချင်တာ လောင်း'

တစ်ယောက်။ ။ 'ကိုင်း... ဒီလိုလုပ်၊ ဒီကနေ့ည တိုက်တစ်တိုက်တိုက်ကို
ကိုတင်မြင့် ဖောက်ဝင်ရမယ်၊ ရှုံးတဲ့လူက အခုရှိတဲ့ ကျုပ်တို့

လူငါးယောက်ကို ကွန်တီနင်တယ်ဟိုတယ်မှာ ညစာ ထမင်းကျွေးရမယ်'

မြင့်။ ။ 'စိန်လိုက်ဗျာ'

ညွန့်။ ။ 'ခင်ဗျား ရှုံးသွားမယ်ဗျာ၊ မလုပ်နဲ့'

တစ်ယောက်။ ။ 'ခင်ဗျားအပူ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူရှုံးရင် သူက ကျွေးလိမ့်မပေါ့၊
ခင်ဗျားက မလောင်းရဲဘူးလား'

ညွန့်။ ။ 'စိန်ပါတယ်ဗျာ၊ လောင်းလိုက်ပါ'

၎င်းနောက် သူငယ်ချင်းများသည် အခြားစကားများကို ပြောဆိုကြပြီး နောက် ခွဲခွာခါနီး၌ မောင်တင်မြင့်အား လောင်းထားသည့်အကြောင်းကို သတိပေး ကြရာတွင်...

တစ်ယောက်။ ။ 'ခင်ဗျားဖောက်ကြောင်း သက်သေခံ ဘယ်လိုပြမလဲ'

မြင့်။ ။ 'ကျုပ်ဖောက်တဲ့ တိုက်တံခါးမှာ အတွင်းက ကျုပ်နာမည် T.M လို့ အတိုကောက် ရေးထားခဲ့မယ်ဗျာ'

ညွန့်။ ။ 'ကြိုက်ပြီ... စိန်လိုက်'

၎င်းနောက် သူငယ်ချင်းများသည် ပျော်ပွဲရုံမှ ထွက်လာကြ၍ လူစုခွဲသွား ကြလေ၏။

အခန်း (၂)

မောင်တင်မြင့်သည် မန္တလေးသို့ အလည်အပတ် သွားရောက်၍ ပြန်လာသောအခါ ၌ အားလပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရေကြောင်းခရီးဖြင့် အေးအေးဆေး ဆေး ပြန်လာခဲ့ရာ ဒုတိယတန်းဖြင့် စာပို့သင်္ဘော စီးနင်းလာခဲ့၏။ ယင်းသို့လာခဲ့ စဉ် ပထမတန်း၌ လိုက်ပါလာသော အသက် ၂၀ အရွယ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အပေါ်၌ မျက်စိကျခဲ့လေရကား၊ ၎င်းနှင့် အသိအကျွမ်းဖွဲ့ရန် နည်း လမ်း ရှာခဲ့ပါသော်လည်း ပထမတန်းနှင့် ဒုတိယတန်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ချက် ကောင်းရှာ၍ မတွေ့နိုင်အောင် ရှိနေခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ သင်္ဘောစာရေးအား ပထမ တန်း၌ လစ်လပ်သောအခန်း ရှိပါသေးသလောဟု မေးမြန်းရာ ထိုအပတ်တွင် အလွန်လူကျပ်၍ ပထမတန်း၌ ဥရောပတိုက်သား ခရီးသည်များ ပြည့်နှက်အောင် ပါလာလေရကား၊ ထိုအကြံကိုလည်း လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

၎င်းမိန်းကလေး၏ အစေခံနှင့်တူသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည် တတိယတန်း၌ ပါလာသည်ကို တွေ့မြင်ရပြန်သဖြင့် ၎င်းနှင့် အသိအကျွမ်းဖွဲ့ရန် ကြိုးစားပါသော်လည်း မိန်းမကြီးသည် မသင်္ဘောဟန်လက္ခဏာရှိသဖြင့် မောင် တင်မြင့်အား အဖက်မလုပ်ဘဲ ရှိပြန်လေရကား ထိုအကြံသည်လည်း အထ မမြောက်ချေ။ လမ်း၌ ဆိပ်ကမ်းများတွင် ဆိုက်ကပ်သောအခါ မိန်းကလေးသည် ကမ်းသို့ဆင်း၍ မြို့တွင်းသို့ ကားနှင့်လည်ပတ်ရာတွင် မောင်တင်မြင့်နှင့် မကြာ ခဏ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ထိုထက်နီးကပ်သော အခြေအနေသို့

မရောက်နိုင်ခဲ့ချေ။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ၌ အရာရှိနှင့်တူသော လူကြီး တစ်ယောက်သည် သင်္ဘောဆိပ်မှ လာရောက်ကြိုဆို၍ မိန်းကလေးအား ကားနှင့် တင်ခေါ်သွားလေရာ ထိုအခါမှစ၍ သူငယ်မသည် မောင်တင်မြင့်၏ မျက်လုံးမှ လုံးလုံးကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။

ချစ်ခြင်းတည်းဟူသော မေတ္တာစိတ်သည် ဝက်သက်ရောဂါနှင့်တူသည် ဟု အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ ပြောတတ်ကြ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ဝက်သက်ရောဂါ သည် ငယ်ရွယ်နုနယ်စဉ်အခါက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လျှင် အရေးမကြီးလှသော်လည်း ကြီး ပြင်းလာသည့်အခါမှ စွဲကပ်ခဲ့သော် အလွန်တရာ ပြင်းထန်တတ်လေရာ မေတ္တာ စိတ်မှာလည်း ထိုနည်းအတူပင် ဖြစ်၏။ မောင်တင်မြင့်မှာ အကယ် အဟုတ် အဟတ် ချစ်ကြိုက်သူနှင့် မတွေ့ခဲ့သဖြင့် အသက် ၃၁ နှစ်တိုင်အောင် လူပျိုကြီး လုပ်၍နေခဲ့ရာ ထိုသူငယ်မကို မြင်ရသောအခါ၌ကား လွန်မင်းစွာ ပြင်းထန်လှသော မေတ္တာဓာတ်၏ မွေနှောက်ချောက်ချားခြင်းကြောင့် သူငယ်မကလေး ပျောက်ကွယ် ၍သွားလျှင်ပင် ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ကျန်ရစ်နေခဲ့လေ၏။ ယင်းသို့ တစ်ဘီး လိမ့်ချစ်ကြိုက်ပါသော်လည်း ထိုသူငယ်မသည် မည်သူ့သမီးဖြစ်၍ မည်သည့်အရပ် ၌ နေထိုင်သည်ကိုမျှ မသိလိုက်ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကမ်းမမြင်သော သမုဒ္ဒရာ အလယ်၌ ကျရောက်နေသောသူ၏အလား မျှော်လင့်ခြင်းအလျှင်းကင်းလျက် ရှိ နေခဲ့လေ၏။

မောင်တင်မြင့်သည် ဘရုကင်းလမ်း(ဘိုကလေးဈေးလမ်း)၌ရှိသော မိမိ၏ တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အိပ်ရာသို့ မဝင်သေးဘဲ ဧည့်ခန်းရှိ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ထိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာလျက် ထိုည၌ လောင်းထားခဲ့ သော ကိစ္စကို သတိမရဘဲ သင်္ဘောပေါ်၌ မြင်ခဲ့ရသော သူငယ်မ၏ မျက်နှာ ကလေးသည် မိမိမျက်နှာအနီး၌ ဝဲကာဝဲကာနေပြီးနောက် ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်၌ပင် အိပ်ပျော်၍သွားလေ၏။

အခန်း (၃)

ရာဇဝတ်ဝန် ဦးသိန်းဟန်သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိဘများမှ ဆင်းသက်ပေါက် ဖွားခဲ့၍ ခုနစ်တန်းမျှသော ပညာကို အနိုင်နိုင်သင်ကြားပြီးနောက် ဆပ်ကျောင်းသို့ တက်ခဲ့ရသူဖြစ်ရာ ကုတ်ကုတ်ပတ်ပတ်နှင့် အနွံအနာခံ၍ အမှုထမ်းရွက်ခဲ့သည့်

အပြင် အကပ်အရပ်လည်း ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား ပင်စင်ယူရမည့် အသက်တမ်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးဘဝသို့တိုင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

အချို့သော ပုလိပ်အရာရှိကြီးများသည် လက်အောက်ငယ်သားများကို အဆင့်အတန်းတိုးမြှင့်ပေးရာ၌ လာဘ်ယူလေ့ရှိကြလေရာ ဆပ်အင်စပတ်တော် အဆင့်မှ အင်စပိတ်တော် ဖြစ်လိုသောအခါတွင် ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်မျှလည်းကောင်း၊ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ဖြစ်လိုသောအခါ၌ ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်မျှလည်းကောင်း၊ ဝန်ကြီး ဖြစ်လိုသောအခါ၌ ၁၀၀၀၀ ကျပ်မျှလည်းကောင်း လက်သိပ်ထိုးပေးခဲ့ရလေသည်။

ဦးသိန်းဟန်မှာ ကြီးပွားလိုသောစိတ် အထူးအားကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ် ရကား အခွင့်အရေးပေါ်လာသောအခါ၌ ငွေထိုးနိုင်စေရန် ကုတ်ကုတ်ပတ်ပတ်နှင့် စုဆောင်း၍ လောဘကြီးသော အထက်အရာရှိကြီးများ ပေါ်လာသည့်အခါတိုင်း ဦးသိန်းဟန်မှာ ကော်ပေါက်တွေ့၍ မိမိထက် ဝါရင့်သော အခြားအရာရှိများကိုပင် တစ်ဆင့်မှတစ်ဆင့် ကျော်တက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဦးသိန်းဟန်၏ တွက်ကိန်းမှာ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ဖြစ်ရန်အတွက် ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ် ပေးရခြင်းမှာ များပြားလှသည်မဟုတ်။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးဖြစ်သူ တစ်ယောက်သည် ဤမျှလောက်ငွေကို လခဖြင့် စုဆောင်းရန် ခဲယဉ်းသည်မှန်သော်လည်း ချက်ကောင်းတွေ့သောအခါ၌ တစ်ချက် နှစ်ချက်မျှနှင့် ပြန်ရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဦးသိန်းဟန်သည် လာဘ်ယူ ခြင်း၌ အလွန်ရဲရင့်သည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် ပါးနပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အတိုင်း မိမိတစ်ကိုယ်တည်း မသိမ်းယူဘဲ အထက်သို့ လက်ဆောင်ပို့ခဲ့သည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် ပင်စင်ယူရန် သက်တမ်းစေ့သောအခါတွင် နာမည်လည်း ကောင်း ၏။ ပစ္စည်းလည်း မြောက်မြားစွာ ဗုမိ၏။ ဝန်ကြီးလည်း ဖြစ်သေး၏။

ဦးသိန်းဟန်သည် ခင်မြကြီးခေါ် သမီးတစ်ယောက် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် မယားသေဆုံးခဲ့သော်လည်း ထပ်မံ၍ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ မိမိ၏ အလုပ်ကိုသာလျှင် မယားအမှတ်နှင့် ချစ်ခင်ကြီးပမ်းစွာ ထမ်းရွက်ခဲ့လေသည်။ ထိုသူသည် ကြေးငွေ ကိုလည်း စုံမက်သူဖြစ်၍ သုံးစွဲခြင်းအရာ၌ ချွေတာခြင်းရှိသော်လည်း သမီးခင်မြ ကြီးအတွက်ကိုမူ အဘယ်အခါမျှ ကြေးငွေနှင့်ပတ်သက်၍ တွန့်တိုခြင်းမရှိသဖြင့် တစ်ယောက်တည်းသောသမီး ခင်မြကြီးကို ဘိုမကလေးများနှင့်အတူ ကွန်ဗင့် ကျောင်း၌ ပညာသင်စေလျက် မိမိ၏ တစ်သက်တွင် ၎င်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာလည်း ထိုသမီးကလေးတစ်ယောက် လင်ကောင်းရစေမှုပင် ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားဖော်ပြလျက်ရှိသော အချိန်အခါ၌ ဦးသိန်းဟန်မှာ ပင်စင်ယူရန် နှစ်နှစ်မျှ လိုတော့သည်ဖြစ်ရာ ခင်မြကြီးမှာလည်း ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်

နှင့်ပြည့်စုံသော အမျိုးသမီးအပျိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ဦးသိန်းဟန်သည် မိမိကိုယ်တိုင် လာက်ယူခြင်းစသော မရိုးသားသည့် အပြုအမူတို့ကို ပြုမူခဲ့သည် မှန်သော်လည်း သမီးခင်မြကြီး၏ ရိုးဖြောင့်မြင့်မြတ်သော သဘောကို သိသည် ဖြစ်၍ ထိုသို့သော အပြုအမူကို အထက်အရာရှိကြီးများထက်ပင် ထိုသမီး မသိစေ ရအောင် လျှို့ဝှက်ခဲ့လေ၏။

ဦးသိန်းဟန်၏ အကြံအစည်မှာ အမှုထမ်းနှစ်မစေမိအတွင်း တတ်နိုင်သမျှ ဥစ္စာပစ္စည်းစုဆောင်း၍ ပင်စင်ယူသောအခါ၌ မိမိ၏ သမီး အိမ်ထောင်မပြုသေး သည်ဖြစ်ပါလျှင် မိမိမွေးဖွားရာဇာတိဖြစ်သော ရွှေဘိုမြို့သို့ပြန်၍ လူရတတ်ကြီး တစ်ယောက်အနေဖြင့် ခမ်းနားစွာနေထိုင်ရန် ဖြစ်လေသည်။

သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည် ကုက္ကိုင်းလမ်းရှိ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၌ နေ ထိုင်လျက်ရှိကြရာ ထိုည၌ သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင် လျက် သမီးဖြစ်သူက ရွှေဘိုမြို့၌ရှိသော မိမိ၏ အဒေါ်များနှင့် တွေ့ခဲ့ရပုံ အဖြစ် အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ သမီးဖြစ်သူသည် အသက် ၂၀ ပင် ပြည့်ခဲ့သော်လည်း ဖခင်၏ နှုတ်ခမ်းမွေးကို ရံဖန်ဆွဲခြင်း၊ ရင်ခွင်ပေါ်၌ ထိုင်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုတတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသားအဖနှစ်ယောက်တို့ မှာ တစ်ယောက်အားတစ်ယောက် အထူးကြင်နာ၍ ချစ်ကျွမ်းတဝင်နေထိုင်တတ် ကြကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

၁၁ နာရီ ထိုးလတ်သော် ဦးသိန်းဟန်သည် ခရီးပန်းလာခဲ့သော သမီး ခင်မြကြီးကို အိပ်ရာသို့ဝင်စေရန် တိုက်တွန်းပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ထိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဖွာရင်း ဘဏ်တိုက်၌သွင်းထားသော မိမိ၏ ငွေများကို မှတ်တမ်း စာအုပ်၌ လှန်လှောကာ တွက်ချက်ကြည့်ရှုနေလေ၏။

အခန်း (၄)

မောင်တင်မြင့်သည် ၎င်း၏ တိုက်ခန်းအတွင်း၌ ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိရာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အခန်းတွင်း၌ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်နေသည့် ခြေသံများကို ကြားသည်နှင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလေ၏။ သို့ရာ တွင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟု မသိသေးသည်နှင့် အိပ်ရာမှ မထသေးဘဲ တိတ် တဆိတ်ကြည့်လျက်ရှိစဉ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်နှင့်

မည်သူပင်ဖြစ်စေ ရိုးဖြောင့်သောအကြံအစည်နှင့် လာသူမဟုတ်ဟု အယူရှိ၏။ မီးရောင်သည် မောင်တင်မြင့် လှဲနေသော ကုလားထိုင်မှတစ်ပါး အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို အနံ့အပြားထိုးလျက်ရှိရာ မောင်တင်မြင့်လည်း အိပ်လျက်ပင် နေသေး၏။ မီးရောင်သည် တဖြည်းဖြည်းနီးလာ၍ မောင်တင်မြင့်၏ ကုလားထိုင်နှင့် သုံးပေကွာသောနေရာသို့ ရောက်လာသောအခါမှ မောင်တင်မြင့်သည် ကုလားထိုင်မှ ဖြုန်းခနဲထ၍ ထိုသူ၏ ခြေနှစ်ချောင်းရှိရာသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးဝင်လိုက်ရာ ထိုသူသည် ပက်လက်လန်၍ လဲသွားလေ၏။ ထို့နောက် မောင်တင်မြင့်သည် ဖျတ်လတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် လဲနေသောသူကို လျင်မြန်စွာ ခွစီးပြီးမှ ၎င်း၏ လက်မှ လွတ်ကျသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် မျက်နှာကို ထိုးကြည့်ရာတွင် မိမိမသိသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ၎င်းနောက်မှ မောင်တင်မြင့်သည် ထိုသူ၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲကာ ဓာတ်မီးခလုတ်ရှိရာသို့ ခေါ်သွား၍ ဓာတ်မီးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။

ထိုသူသည်ကား အရပ်ပုပု၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် လူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ မီးလင်း၍လာသောအခါ၌ မောင်တင်မြင့်အား သွားဖြူကာ ကြည့်၍နေ၏။ မောင်တင်မြင့်သည် ဤအဖြစ်မျိုး၌ သွားဖြူကာ ရယ်နိုင်သော လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲ၌ ချီးမွမ်းမိသဖြင့် ကရုဏာပင် ဖြစ်ပြီးလျှင် အကြံတစ်ခုလည်း ရသည်နှင့် နီးနှော မေးမြန်း၏။

- 'မင်း ဘယ်သူလဲ'
- 'ဘချောပါတဲ့ခင်ဗျာ'
- 'ငါ့အိမ်မှာ ခိုးဖို့လာတယ် ဟုတ်စ...'
- 'မှန်ပါတယ်၊ စားစရာ မရှိလို့'
- 'တော်ပြီ၊ ငါသိတယ်၊ သို့သော် ငါ့ကို ကူညီရင် မင်းကို ပုလိပ်လက်မအပ်ဘူး၊ ကူညီမလား'
- 'မြို့တော်ဝန်ကို သတ်ဖို့ဆိုရင်တောင် ကူညီပါမယ်'
- 'ကောင်းပြီ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဒီကနေ့ည အိမ်ဖောက်ဖို့ ကြံစည်နေတုန်း မင်းရောက်လာတာ အခန့်သင့်တယ်'
- 'ဆရာလည်း ဒီအလုပ်ထဲကလား'
- 'ဒါပေါ့ကွဲ့၊ ကိုင်း... မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ ပြောစမ်း'
- 'ထမင်းတစ်နပ် စားပါရစေ ဆရာ'
- 'ထမင်းတော့ မရှိဘူးကွဲ့၊ ဘီစကွတ်နဲ့ ငါးသေတ္တာတော့ ရှိတယ်'
- 'ဘာမဆို စားနိုင်ပါတယ်ဆရာ'

သူခိုးဘချောသည် ဘီစကွတ်မှန်နှင့် ငါးသေတ္တာကို မြိန်ရှက်စွာ စား
သောက်လျက်ရှိစဉ် မောင်တင်မြင့်သည် ၎င်းအမူအရာကိုကြည့်ရင်း ဆေးလိပ်
သောက်ကာ အကြံထုတ်လျက် ရှိလေ၏။

ထို့နောက် မောင်တင်မြင့်နှင့် ဘချောတို့သည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၍...

‘ဘယ်ကိုလဲ ဆရာ’

‘အိမ်ဖောက်ရတာ မြို့ထဲမှာ လူရှုပ်တယ်၊ ဘယ်ဘက် လူရှင်းသလဲ’

‘ကုက္ကိုင်းဘက် သွားပါလားဆရာ’

‘အေး... ကောင်းတယ်’

ဒါလဟိုဇီလမ်း(မဟာဗန္ဓုလလမ်း)သို့ ရောက်သောအခါ တက္ကစီတစ်စီး
နှင့် အဆင်သင့်တွေ့သည်နှင့် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် ကားပေါ်သို့ တက်၍
ကုက္ကိုင်းဘက်သို့မောင်းရန် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

ဗဟန်းဘက်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်တင်မြင့်သည် တက္ကစီကို ရပ်စေ
၍ အခပေးပြီးနောက် ကုက္ကိုင်းဘက်သို့ နှစ်ယောက်သား ခြေကျင်လျှောက်ကြ
လေ၏။ ဝင်းကြီးအတွင်း ဆေးဖြူသုတ်ထားသော အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်သော
အခါ...

‘တော်ပြီဟေ့၊ ဝေးဝေးမသွားကြစို့နဲ့၊ ဒီအိမ် တော်ပြီ’

‘ကောင်းပြီ ဆရာ’

ထိုအရပ်၌ကား ၃ နာရီကျော် ၎င်းအချိန်၌ လူသွားလူလာ အလျှင်းကင်း
လေရာ အိမ်ကြီးများအတွင်း၌ လူများသည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိကြလေ
၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဝင်းထဲရံကို ကျော်ဝင်ကြပြီးနောက် ကျောက်စရစ်
ခင်းထားသော လမ်းကလေးတစ်လျှောက် သတိနှင့် လျှောက်လာကြပြီးလျှင် အိမ်
ရှေ့တံခါးသို့ ချဉ်းကပ်ကြလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်တင်မြင့်၏ အမိန့်အရ ဘချော
သည် မိမိ၏အိတ်မှ စက္ကူတစ်ရွက်နှင့် ဖန်ဘူးငယ်တစ်ခုကို ထုတ်လေ၏။

‘ဘာလဲဟေ့... မင်းဟာ’

‘ကော်ဘူး ဆရာ’

‘အေး... ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့နည်းမျိုးက ရှေးကျတာကိုးကွဲ့၊ သို့သော်
မရှိရင်လည်း သုံးရပါလေရဲ့’

‘ဆရာတို့ကတော့ ဘယ်လိုဟာ သုံးသလဲ’

‘ရှိပါစေကွယ်၊ လုပ်သာလုပ်ပါ၊ နောက်တော့ ငါ သင်ပေးပါ့မယ်’

ဘချောသည် ဖန်ဘူးမှ ကော်ရည်ကို စက္ကူရွက်ပေါ်သို့ ငောင်းထည့်ပြီး
နောက် စက္ကူရွက်ကို မှန်ပြတင်း၌ ကပ်လေ၏။ ထို့နောက် မှန်ကို စက္ကူပေါ်မှ

တစ်ချက်မျှ ခပ်ဆတ်ဆတ် ခေါက်လိုက်ရာ အသံကျယ်စွာမမြည်ဘဲ မှန်ကွဲသွားလေ၏။ ထို့နောက် ဘချောသည် မှန်ကွဲပေါက်မှ လက်နှိုက်၍ ပြတင်းတံခါးကလန့်ကို ဖွင့်လေ၏။

‘ငါ့လူ တော်သားပဲဟေ့’
‘ဆရာချီးမွမ်းရင် တော်ပြီဆရာ’

တံခါးပွင့်လာသောအခါ ဘချောလည်း ရှေ့မှဝင်သွားရာ မောင်တင်မြင့်လည်း နောက်မှဝင်၍ လိုက်လေ၏။ မောင်တင်မြင့်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် မီးခလုတ်ရှိရာကို ရှာပြီးနောက် မီးဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် သပ်ရပ်ခမ်းနားစွာဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသော ဧည့်ခန်းကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်တင်မြင့်သည် မောင်းချွေးကိုဖွင့်လျက် တံခါး၏ နောက်၌ မိမိ၏ အမည် အတိုကောက် T.M ဟူသော စာလုံးများကို ထွင်းတော့မည်ပြုဆဲတွင် ခွေးဟောင်သံများ ကြားပြီး နောက် လျင်မြန်စွာဆင်းလာသော ခြေသံများကို ကြားရလေ၏။ ဘချောလည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ပြေးမည်အပြုတွင် အလျင်လိုအားကြီးသဖြင့် လက်လက်ပြောင်အောင်တိုက်ထားသော ကြမ်းပေါ်၌ ဒုန်းခနဲချော်၍လဲလေ၏။ ယင်းသို့အလဲတွင် နောက်စေ့သည် မာသောကြမ်းပြင်နှင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိသဖြင့် ဘချောမှာ မူးမူးဝေဝေနှင့် ထရန် ကြိုးစားလေ၏။ သို့ပါသော်လည်း အမူးမပြေဘဲရှိနေသော ဘချောသည် တစ်ဖန်ထပ်၍လဲပြန်ရာ ခြေသံများသည် နီးသည်ထက် နီးကပ်၍လာလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း မောင်တင်မြင့်သည် တစ်ကိုယ်တည်း လက်လွတ်ပြေးထွက်လိုက ထွက်ပြေးနိုင်သည်မှန်သော်လည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်ကို ပစ်ထားခဲ့ခြင်းမှာ မောင်တင်မြင့်၏ ဝါသနာ မဟုတ်သဖြင့် ဘချောအား တွဲခေါ်လျက်ရှိ၏။ သို့ပါသော်လည်း နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ ခြေသံသည် ဧည့်ခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာပြီးနောက် လူ တစ်ယောက်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုင်လျက် ဝင်လာလေ၏။ ၎င်း၏ နောက်မှလည်း ဘူတယ်ရီယာခေါ် ဘွတ်ခွေးကြီးတစ်ကောင်လည်း ပါလာသေး၏။

အိမ်ရှင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ချိန်လျက် လက်မြောက်လိုက်ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဘွတ်ခွေးကြီးကလည်း သခင်၏စကားကို အဓိပ္ပာယ်လေးနက်စေအောင် ပြုမည့်လက္ခဏာနှင့် သွားဖြူကာ ဟိန်းလေရကား မောင်တင်မြင့်နှင့် ဘချောတို့သည် သွက်သွက်လက်မြောက်ကြလေ၏။

ဘချောသည်လည်း အိမ်ရှင်၏မျက်နှာကို ကြည့်လျက်...

mgjoe.com

‘အလိုလေးဗျ ဝန်ကြီးပါကလား’ဟု ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဦး သိန်းဟန်သည် ဘရောဘက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်၍ ‘ခွေးမသား၊ ငါ့အိမ်မှန်း နင်တို့ မသိဘူးလား’ဟု ငေါက်၍ မေး၏။

ချော။ ။ ‘မသိပါဘူးဘုရား၊ သိလျှင် ကျွန်တော်မျိုး မကြံစည်ဝံ့ပါ ဘုရား’

ဟန်။ ။ ‘မင်း ဘယ်သူလဲ’

ချော။ ။ ‘ကျွန်တော်မျိုး ဘရောပါ ဘုရား’

ဟန်။ ။ ‘မင်းကကော’

မြင့်။ ။ ‘ကျွန်တော်က...’

ချော။ ။ ‘သူက ကျွန်တော်မျိုးဆရာ လူကုထံသူခိုးကြီးပါဘုရား’

ဟန်။ ။ ‘ဟေ...’

ချော။ ။ ‘အိမ်ဖောက်တဲ့ အလုပ်မှာ နံပါတ်ဝမ်းဆရာကြီးပါ ဘုရား’

ထိုအခါ မောင်တင်မြင့်က ဘရောသည် လျှာမသွက်တန်သည့် နေရာ၌ လျှာသွက်လျက်ရှိချေပြီဟု စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ရာဇဝတ်ဝန် ဦးသိန်းဟန်သည် မောင်တင်မြင့် တွေးထင်သည့်အတိုင်း စိတ်ဆိုးသော အမူအရာ မပြဘဲ မျက်နှာထားတစ်မျိုး ပြောင်းလျက် ‘ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ သွားကြတော့၊ နက်ဖြန်ကျတော့ ငါ့ရုံးကို လာခဲ့ကြ၊ ကြားလား၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ’

မြင့်။ ။ ‘မောင်တင်မြင့်ပါတဲ့ ခင်ဗျာ’

ဟန်။ ။ ‘မောင်တင်မြင့်တဲ့လား၊ ကောင်းပြီ၊ နက်ဖြန်တော့ ငါ့ရုံးခန်းကို လာခဲ့ ကြ၊ ငါ စကားပြောစရာရှိတယ်၊ ကြားလား’

မြင့်။ ။ ‘ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ သို့သော် ကျွန်တော် တစ်ခု ခွင့်တောင်းပါရစေ၊ ဒီအိမ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော့နာမည်ကို အတိုကောက် ရေးထားခဲ့ပါရစေ ခင်ဗျား၊ ခွင့်ပြုပါ’

ဟန်။ ။ ‘အလို...၊ ဘယ်နှယ်လူလဲ၊ ဆင်းသွားကြ၊ သွားကြ၊ ကြာကြာနေရင် ငါက ခွေးနဲ့ရှူးတိုက်လိုက်မိလိမ့်မယ် သွား... သွား မြန်မြန်သွားကြ’ ထိုစကားကို ကြားလေလျှင် ဘရောသည် နှစ်ခွန်းထပ်၍ ပြောသည့်တိုင် အောင် မစောင့်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်ပြေးလေရာ မောင်တင်မြင့် တစ် ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်လေ၏။

မြင့်။ ။ ‘ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ...’

ဟု ပြောဆဲတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ ရာ မောင်တင်မြင့်သည် ထိုမိန်းကလေးကို ချက်ချင်းမှတ်မိ၍ မိန်းကလေးကလည်း မှတ်မိသောမျက်နှာနှင့် တန့်ရုပ်ကာနေလေ၏။

ဟန်။ ။ 'သမီးလား ဟေ့'

မြ။ ။ 'ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ အခန်းထဲက လူသံကြားတာနဲ့ ကျွန်မ ဆင်းလာ ခဲ့တယ်၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ဖေဖေ'

ဟန်။ ။ 'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဖေဖေတို့အိမ်ကို သူခိုးဖောက်ပြီး ဝင် တာ၊ ဟောဒီမောင်ရင်က မြင်လေတော့...'

မြင့်။ ။ 'အင်မတန် သူခိုးကြီးခင်ဗျာ၊ အသားက မည်းမည်း၊ အရပ်ကြီးက လည်း မြင့်ပါဘိသနဲ့၊ ကျွန်တော့်မြင်တော့ ထွက်ပြေးရောခင်ဗျာ'

ဟန်။ ။ 'ကိုင်း... ကိုင်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သွားပေတော့... သွားပေတော့'

မြင့်။ ။ '(ခင်မြကြီးဘက်သို့ လှည့်လျက်)- 'မန္တလေး သွားလည်ရတာ ပျော်ပါစ ခင်ဗျာ'

ဟန်။ ။ 'မောင်က ကျုပ်သမီးကို သိသလား'

မြင့်။ ။ 'မန္တလေးကအပြန် စာပို့သင်္ဘောပေါ်မှာ မြင်ဖူးပါတယ်'

မြ။ ။ 'ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို မြင်မိပါရဲ့၊ ရှင်က ဒုတိယတန်းက စီးလာတယ် မဟုတ်လား'

မြင့်။ ။ 'မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က...'

ဦးသိန်းဟန်သည် သူခိုးတစ်ယောက်နှင့် မိမိ၏ သမီး စကားပြောခြင်းကို မနှစ်သက်သည်နှင့်- 'ကိုင်း... ကိုင်း၊ ညဉ့်နက်လာပါပြီ၊ ပြန်ပါတော့ မောင်၊ ပြန် ပါတော့'

မြင့်။ ။ 'ကောင်းလှပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ပြန်ပါဦးမယ်'ဟု ပြောပြီးနောက် ခင်မြကြီး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်ထွက်သွား လေ၏။

ဦးသိန်းဟန်မှာ သူခိုးများနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဝင်ငွေများအောင် လုပ်တတ်သော အကျင့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုသူနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးခြင်းထက် ၎င်းတို့ကို ဆိုင်ရာ နေရာတွင် အသုံးပြုခြင်းက မိမိအတွက် ကျေးဇူးများမည်ဟု တွက်ကိန်းရသည့် အတွက်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ပြုမူခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဖတ်ရှုသူတိုင်း တွေးတောနိုင် ဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ ထုံးစံအတိုင်း သမီး ခင်မြကြီး မသိစေရန် ကိုမူ အစဉ်မပြတ် ကြိုးစားခဲ့၏။

အခန်း (၅)

ပဲခူးမြို့ ရတနာသီရိဆန်စက်ပိုင်ရှင် သူဌေး ဦးထွန်းဌေးဆိုသူမှာ ငယ်ရွယ်စဉ်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးခဲ့ဖူးသော်လည်း ငွေရှာခြင်းအတတ်၌ ကျွမ်းကျင်သည်တစ်ကြောင်း၊ ရှာ၍ရသော ပစ္စည်းများကို လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းထားတတ်ရုံမျှမက တိုးပွားအောင် ပြုလုပ်တတ်သည်တစ်ကြောင်းကြောင့် ပွဲလုလင်ဘဝမှသည် စက်ပိုင်ကြီးတစ်ဦး၏ အခြေအနေသို့တိုင် ရောက်လာခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်လေရာ ပထမ မယားကြီး သေဆုံးပြီးသည်နောက် ဦးထွန်းဌေးသည် နောက်တစ်ကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုသောအခါတွင် ပစ္စည်းရှိသောမိန်းမထက် ဂုဏ်ရှိသောမိန်းမကိုသာလျှင် ရှာ၍ယူအံ့ဟု ရည်ရွယ်ချက် ထားခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်နေ့သ၌ အရေးပိုင်ဦးလှဘော်၏ နှမ အပျိုကြီး မခင်ကျောနှင့် စေ့စပ်ထိမ်းမြားခဲ့သဖြင့် မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက် ထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ဦးထွန်းဌေးမှာ ဥစ္စာကြွယ်ဝချမ်းသာသည်မှန်သော်လည်း ညံ့ဖျင်းသော အမျိုးအနွယ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် အကယ် အမျိုးကြီးမြတ်သော လူကြီးလူကောင်းများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာတွင် လူတန်းမစေ့အောင် ဖြစ်နေတတ်လေသည်။ ဒေါ်ခင်ကျောမှာမူ အရေးပိုင်တစ်ဦး၏ နှမတစ်ယောက်ဖြစ်ရကား လူကုန်ထံများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာတွင် လင်ယောက်ျားကိုသာ သွန်သင်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ လင်နှင့်မယားပင် ဖြစ်သော်လည်း ဆရာနှင့် တပည့်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေခဲ့ပြီးလျှင် ခင်ပွန်းအပေါ်၌ ဩဇာစူးလျက် ရှိခဲ့၏။

စက်သူဌေးကတော် ဒေါ်ခင်ကျောမှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထွက်တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ဘိုဆန်သောမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ရကား မိမိတို့၏ ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ ပျော်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပသောအခါတွင် ရပ်ဝေးနေမိတ်ဆွေများအား လေးငါးရက်တန်သည်ပင် ဖိတ်ပြီးလျှင် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်စားသောက်စေခဲ့၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ရာ ရန်ကုန်၊ အင်းစိန်၊ ညောင်လေးပင် အစရှိသော မြို့ကြီးများမှ အားလပ်သောအရာရှိများနှင့် ၎င်းတို့ကတော်များသည်လည်းကောင်း၊ စက်ပိုင်ရှင်များသည်လည်းကောင်း ဦးထွန်းဌေးတို့၏ ဥယျာဉ်ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြ၍ အငြိမ့်ပွဲသဘင်များဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ တံည်းခိုနေထိုင်စားသောက်ကာ ရှိနေကြလေ၏။

စက်သူဌေးကတော် ဒေါ်ခင်ကျော၏ မောင်ဖြစ်သူ အရေးပိုင် ဦးလှဘော်မှာ ဤအခါ၌ သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကျန်ရစ်သော တစ်ယောက်တည်းသောသား မောင်ချစ်ဆွေကို ထိုလင်မယားတို့က သားအမှတ်ဖြင့် မွေးစားထားခဲ့၏။ ဒေါ်ခင်

ကျောတို့၌ သားသမီးတစ်ယောက်မျှ မွေးဖွားခြင်းမရှိသည်နေရာတွင် ဒေါ်ခင်ကျောသည် တူ မောင်ချစ်ဆွေကို သားအရင်းကဲ့သို့ပင် ချစ်ခင်စွာ မွေးမြူခဲ့လေသည်။

ဦးထွန်းငွေသည် ပစ္စည်းအရာဌာန၌ တွန့်တိုခြင်းရှိတတ်သည်ပြင် လက်ရှိဖြစ်သော ပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးမည်ကိုလည်း အထူးစိုးရိမ်တတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့၏ နေအိမ်၌ ဧည့်သည်များ လာရောက်တည်းခိုကြမည်ကို သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရန်ကုန်မြို့တွင် ဥရောပတိုက်သားတစ်ယောက်က ဖွင့်ထားသော စုံထောက်အဖွဲ့သို့ စုံထောက်တစ်ယောက် စေလွှတ်စောင့်ကြပ်နေထိုင်စေရန် စာဖြင့် ရေးသား မှာထားလိုက်လေ၏။ ထိုစုံထောက်အဖွဲ့မှာ အစိုးရအမှုထမ်းများ မဟုတ်။ ကြေးငွေ ခိုင်လုံသူများ၏ ကိစ္စများကို အဖိုးအခနှင့် ဆောင်ရွက်ပေးသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဦးထွန်းငွေသည် ဥယျာဉ်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပခြင်း အလုပ်များကို အပိုအလုပ်ဟူ၍ အောက်မေ့သဖြင့် သဘောမတူလှသော်လည်း ဒေါ်ခင်ကျော၏ သြဇာကို တော်လှန်ခြင်းငှာ မဝံ့သည်ဖြစ်၍ သဘောတူခဲ့လေရာ စုံထောက်အဖွဲ့သို့ လူတစ်ယောက်စေလွှတ်ရန် စာပေးပြီးသောအခါမှ စိတ်၏ သက်သာခြင်း ရခဲ့လေ၏။

အခန်း (၆)

တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်၌ မောင်တင်မြင့်သည် ဂျင်မခါနာကလပ်အနီးရှိ မင်းတိုးမင်းရှင်းဟိုတယ်၌ ကိတ်မုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည်များကို သောက်စားလျက် ရှိစဉ် အခြားသော စားပွဲများ၌လည်း ဥရောပတိုက်သား အရာရှိကြီးများ၊ သူဌေးကိုယ်စားလှယ်ကြီးများသည် ရေခဲမုန့်၊ ကိတ်မုန့် အစရှိသည် စားဖွယ်များကို စားသောက်ကာ ရှိနေကြလေ၏။ ထိုဟိုတယ်သည်ကား ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းရှိ အမျိုးသားပျော်ပွဲရုံထက် လက်ဖက်ရည်၊ မုန့် စသည်တို့၌ အဖိုးများသလောက်သာလွန်လှသည် မဟုတ်သော်လည်း အလွန်အလွန် လူသန့်လှသည်ဖြစ်သောကြောင့် ပိုက်ဆံကြွယ်ဝသော မောင်တင်မြင့်ကဲ့သို့ လူများအတွက်မှာမူ တစ်နည်းအားဖြင့် အပျင်းပြေဖွယ်ရာတစ်ခု ဖြစ်ပေ၏။

မောင်တင်မြင့်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်လျက်ရှိစဉ် မိမိနှင့် တစ်စားပွဲခြားသော စားပွဲ၌ အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ် မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမ

mgvooe.com

ပျိုတစ်ယောက်၊ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်တို့သည် ရေခဲမုန့်နှင့် ကိတ်မုန့်များ စားလျက်ရှိကြ၏။ မိန်းမပျိုကလေးမှာ အတော်ပင် ရုပ်ရည်ချောမော၍ မိန်းမကြီးနှင့် သားအမိတော်ဟန် လက္ခဏာရှိပေရာ၊ ယောက်ျားလေးမှာလည်း မိန်းမအပျိုကလေးကို ပိုး၍နေတုန်းရှိပေ၏။ ထိုသုံးဦးလုံးတို့မှာ အလွန်တရာ လူရည်သန်လှသောကြောင့် အထက်တန်းစား မြန်မာလူမျိုးများ ဖြစ်ရမည်ဟု မောင်တင်မြင့်က တွေးထင်လျက် ထိုသုံးဦးတို့အား အတန်ငယ် ဂရုစိုက်၍ ကြည့်မိလေ၏။

ယောက်ျားကလေးသည် စားစရာများကို အလျှံပယ် မှာယူကာ စားသောက်ရင်း ရယ်ကာမောကာ၊ စကားပြောကာဖြင့် ရွှင်ပျသောအမူအရာရှိလေရာ သားအမိနှစ်ယောက်တို့ကမူ စကားများစွာ မပြောဘဲ ထိုသူငယ်ပြောသော စကားများကိုသာ နားထောင်လျက် ရယ်ခွင့်သင့်သောအခါတွင် ပြုံးကြလေ၏။

စားသောက်၍ ပြီးကြသဖြင့် ဘွိုင်ကုလားသည် သင့်ကျသောငွေကို ဘီလ်စာရင်းပြုလုပ်၍ ယူလာသောအခါတွင် ထိုသူငယ်သည် အင်္ကျီအိတ်ကိုနှိုက်ရင်း မျက်နှာ သွေးဆုတ်သွားသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်ကို မောင်တင်မြင့်က မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါ မောင်တင်မြင့်သည် စာတစ်ရွက်ပေါ်၌ ‘ကူညီခွင့်ရှိက ကူညီပါရစေ’ဟု လျှင်မြန်စွာ ရေးသားပြီးလျှင် ဘွိုင်ကုလားတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ထိုသူငယ်ထံ သွားရောက်ပေးစေ၏။ ထိုသူငယ်လည်း စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ဝမ်းမြောက်လှသော အမူအရာနှင့် ပျာယံးပျာယာ ထလာပြီးလျှင်...

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ သိပ်ပြီးခွကျနေတာပဲ၊ ပိုက်ဆံအိတ် မေ့နေရစ်လို့ အရှက်ကွဲရတော့မလို့ ဖြစ်နေတော့တာပဲ’ဟု ပြောရာတွင် မောင်တင်မြင့်သည် ငါးကျပ်တန် စက္ကူတစ်ချပ်ကို ထုတ်လျက် ‘လူတစ်ဖက်သားမှာ အကျဉ်းအကျပ်ကျနေတဲ့အခါ ကူညီနိုင်ခွင့်ရခြင်းဟာ ကျုပ်ကုသိုလ်ပါပဲ’ဟု ပြော၍ ပေးလေ၏။ သူငယ်လည်း ငွေစက္ကူကို လှမ်းယူ၍ မောင်တင်မြင့်၏ အမည်နှင့် လိပ်စာကို မေးပြီးလျှင် နက်ဖြန်ပင် လူကိုယ်တိုင် လာပေးပါမည်ဟု ကတိထားပြီးမှ မိမိ၏ အဖော်များထံ သွားလေ၏။ ငွေပေးပြီးသော် ထိုသုံးဦးသားတို့သည် စားပွဲမှထကြ၍ တက္ကစိတစ်စီးနှင့် ထွက်သွားကြလေ၏။

မောင်တင်မြင့်လည်း ဟိုတယ်မှ ထွက်လာပြီးနောက် တက္ကစိနှင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ အိမ်ပေါက်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ဘချောနှင့်တွေ့သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ဘချောမှာ ထိုညဉ့်က မောင်တင်မြင့်နှင့် ခွဲသွားကတည်းကမှ စ၍ တစ်ကြိမ်မှ မဆုံစည်းကြဘဲ ရှိရာ မောင်တင်မြင့်သည် မိမိတို့ ဖောက်ဝင်ခဲ့ကြသော အိမ်ရှင်သားအဖတို့၏ အကြောင်းကို ဘချောအား မေးလိုသဖြင့် ဘချောနှင့် အလွန်ပင် တွေ့လို၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော်

mgvooe.com

မောင်တင်မြင့်သည် မိမိ ချစ်ကြိုက်လာခဲ့မိသော မိန်းကလေး၏ နေအိမ်ကို သိရပြီ ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိနေရာမှ အိမ်ရှင်သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုအိမ်ကြီးမှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းကား ဦးသိန်းဟန်သည် ခွင့် ၁၀ လ ယူ၍ ကလောမြို့၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့၊ ရွှေဘိုမြို့ စသည်များသို့ သွားရောက်လည်ပတ်နေခြင်းကြောင့် မောင်တင်မြင့် မတွေ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘချောသည် ထိုလူကြီးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း မှတ်မိဟန်ရှိ၍ ၎င်းထံ စုံစမ်းမေးမြန်းအံ့ဟု မောင်တင်မြင့်က ကြံစည်မိသော်လည်း ဘချောကိုယ်တိုင်မှာ ကွယ်ပျောက်လျက်ရှိခဲ့၏။

သို့ဖြစ်၍ မောင်တင်မြင့်သည် ဘချောကို မြင်သောအခါတွင် အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ဘချောမှာ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နှင့် မြို့တကာ ရောက်နေခဲ့ကြောင်း ပြောပြ၍ သိရာတွင် မောင်တင်မြင့်က အစောင့်အဖြစ်နှင့် မိမိ၏ နေအိမ်၌ အမှုထမ်းရန် ပြောလေ၏။ ဘချောကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သဘောတူညီ၍ ထိုနေ့၌ပင် မောင်တင်မြင့်၏ နေအိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်တင်မြင့်သည် ရိုမနိုဟိုတယ်မှ ဘချော ယူလာခဲ့သော နံနက်စာကို စားလျက်ရှိစဉ် ယမန်နေ့ညနေက မင်းတိုးမင်းရှင်းဟိုတယ်၌ တွေ့ခဲ့သော သူငယ်သည် တိုက်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးနောက် ထိုသူငယ်က မိမိမှာ အရေးပိုင် ဦးလှဘော်၏ သားရင်းဖြစ်၍ ပဲခူးမြို့ စက်ပိုင်ကတော် ဒေါ်ခင်ကျော့မွေးစားသည့်သား မောင်ချစ်ဆွေဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြပြီးလျှင် ပဲခူးသို့ အလည်လိုက်ရန် ခေါ်လေ၏။ ထိုအခါ၌ အဒေါ်၏ ဥယျာဉ်ကြီးတွင် ပွဲသဘင် ကျင်းပလျက်ရှိသဖြင့် အရပ်ရပ်မှ ဧည့်သည်များလည်း ရှိနေကြသောကြောင့် အပျင်းပြေဖွယ်ရာ ကောင်းကြောင်းနှင့် ပြောပြပြီးလျှင် မောင်ချစ်ဆွေသည် မောင်တင်မြင့်အား ယခုမှပင် သိရသော်လည်း ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၏ အနေဖြင့် စိတ်ရောမာန်ပါ တိုက်တွန်းခေါ်ငင်လေ၏။ မောင်တင်မြင့်မှာ အားလပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ပြင် ထိုသူငယ်က တကယ့်သဘောဖြင့် ခေါ်ငင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့် လိုက်ပါရန် ကတိထားရာတွင် မောင်ချစ်ဆွေက ၎င်းနေ့ နာရီပြန်နှစ်ချက်ရထားနှင့် သွားကြဖို့ ပြောပြီးလျှင် အစောင့်တစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်ငင်နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောကာ ဘူတာရုံ၌ ဆုံကြဖို့ပြောပြီးမှ ထွက်သွားလေ၏။ ယမန်နေ့က ချေးလိုက်သော ငွေငါးကျပ်အကြောင်းကိုမူ မောင်ချစ်ဆွေက စကားစပ်၍ မပြောချေ။ ငွေမှုကြေးမှု ပတ်သက်၍မူ ၎င်းသူငယ်သည် အလွန်တရာ သတိမေ့တတ်ကြောင်းနှင့် သူ၏ သူငယ်ချင်းများက စွပ်စွဲလေ့ရှိကြလေသည်။

ထို နာရီပြန်တစ်ချက်ခွဲအချိန်တွင် မောင်တင်မြင့်သည် သင့်လျော်သော အဝတ်အစားများကို သားရေအိတ်တွင် ထည့်လျက် တပည့်ကျော် ဘချောနှင့် မီးရထားဘူတာရုံသို့ သွားကြသောအခါ မောင်ချစ်ဆွေမှာ ရောက်နှင့်လေပြီ။ မောင်ချစ်ဆွေနှင့်အတူ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လည်း ပါလာလေရာ မောင်ချစ်ဆွေသည် ထိုသူကို မောင်တင်မြင့်နှင့် အသိအကျွမ်း ဖွဲ့ပေးလေ၏။ ထိုသူသည် မောင်တင်မြင့် အရွယ်ခန့်ပင် ရှိ၍ အလွန်တရာ စကားနည်းလေရာ အမည်မှာ မောင်ဘထွန်း ဖြစ်လေ၏။ မောင်ချစ်ဆွေက မောင်ဘထွန်းမှာလည်း မောင်တင်မြင့်ကဲ့သို့ပင် အဒေါ်၏ ဥယျာဉ်ပွဲသို့ အလည်လိုက်မည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြ၍ ဒုတိယတန်းလက်မှတ်များကို ဝယ်ယူကြပြီးလျှင် ရထားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။

လမ်းခရီး၌ မောင်ချစ်ဆွေနှင့် မောင်တင်မြင့်တို့ကသာလျှင် စကားပြောကြ၍ မောင်ဘထွန်းဆိုသူကမူ အလျှင်း စကားမပြောဘဲ မောင်တင်မြင့်ကို ရံဖန်ရံခါ စိုက်၍ကြည့်နေတတ်၏။

ပဲခူးဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသောအခါ မောင်ချစ်ဆွေ၏ အဒေါ် စက်ပိုင်ကတော်ကြီးသည် ဘေဘီအော်စတင်ကားကလေးနှင့် ဘူတာရုံမှ ကြိုလျက်ရှိရာ မိမိ၏တူသည် သူငယ်ချင်း အမြောက်အမြားကို ခေါ်၍လာသည်ကို မြင်သောအခါ ကားကလေးနှင့် မဆံ့သောကြောင့် ကြိုတင်၍ အကြောင်းမကြားကောင်းလားဟု မြည်တွန်တောက်တီး၏။ ထိုအခါ မောင်ချစ်ဆွေက မြင်းရထားနှင့် လိုက်ခဲ့မည်ဟု ပြောရာတွင် မောင်တင်မြင့်က မိမိမှာ ညောင်းညာလှသောကြောင့် လမ်းလျှောက်၍ တဖြည်းဖြည်း လိုက်ခဲ့ပါမည်ဟု ပြောပြီးနောက် အခြားသူများကို ကားနှင့် သွားစေ၍ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် မောင်ချစ်ဆွေ ညွှန်ကြားချက်အရ ပဲခူး-ရန်ကုန်လမ်းပေါ်၌ရှိသော ဒေါ်ခင်ကျော့၏ ဥယျာဉ်ကြီးသို့ ခြေကျင်လျှောက်လာကြလေ၏။

မီးရထားတံတားခုံးကြီးကို ကျော်ပြီးနောက် အတန်ငယ် လျှောက်မိကြသောအခါ နှစ်ယောက်စီ မော်တော်ကားတစ်စီးသည် လမ်းဘေးတွင် ရပ်လျက် ရှိရာ ဒရိုင်ဘာထိုင်သော နေရာ၌ကား မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်သည် စိတ်ရှုပ်သော အမူအရာနှင့် တောင်မြောက်လေးပါးကို မျှော်ကြည့်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်တင်မြင့်သည် ကားကလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အံ့ဩလှသော အမူအရာရှိလေရာ ထိုမိန်းမပျိုမှာ အခြားမဟုတ်၊ ရာဇဝတ်ဝန် ဦးသိန်းဟန်၏ သမီးခင်မြကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ခင်မြကြီးက မိမိမှာ တည်းခိုနေသော အိမ်မှ တူးဆိတာကားကလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ထွက်လာရာ ကျွတ်ပေါက်၍ ဒုက္ခရောက်နေကြောင်းနှင့် ပြောပြ၏။ ထိုအခါတွင် မောင်တင်မြင့်က စပယ်ယာဘီးကို ထုတ်၍ တပည့်ကျော် ဘချောနှင့် နှစ်ယောက် ကားကို တပ်ဆင်ပေးပြီးနောက် မည်သည့်နေအိမ်၌ တည်းခိုပါသနည်းဟု မေးရာ စက်သူဌေးကတော် ဒေါ်ခင်ကျော့အိမ်၌ တည်းခိုလျက်ရှိကြောင်း၊ ၎င်းတို့ တူဝရီးနှင့် ယခုပင် တွေ့လိုက်သော်လည်း ထိုအခါက ဘီးမပေါက်သေးသောကြောင့် လက်ပြ၍ မောင်းသွားကြကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။ မောင်တင်မြင့်က မိမိလည်း ထိုအိမ်၌ပင် တည်းခိုမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရာ ခင်မြကြီးက အတူလိုက်ခဲ့ရန် ပြောသဖြင့် ဘချောသည် ကားနောက်ရှိ ဒစ်ကိပေါ့မှ လိုက်လျက် ဒေါ်ခင်ကျော့အိမ်သို့ ကားကို လှည့်၍ မောင်းနှင်လာကြလေ၏။

စက်ပိုင်ကတော် ဒေါ်ခင်ကျော့၏ ဥယျာဉ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ရာဇဝတ်ဝန် ဦးသိန်းဟန်မှာ မိမိသမီး ခင်မြကြီးသည် သူခိုး မောင်တင်မြင့်နှင့် အတူတွဲလျက် ကားစီးလာကြသည်ကို မြင်ရသဖြင့် မျက်မှောင်တကြုတ်ကြုတ်နှင့် ရှိနေလေ၏။ ဦးသိန်းဟန်က ထိုအကောင်သည် မည်သည့်နည်းနှင့် ဤအိမ်သို့ ရောက်အောင် ဝင်နိုင်လေသနည်းဟု အံ့ဩစွာနှင့် ရှိနေသော်လည်း ထိုသူ၏ အကြောင်းကို သမီးအားလည်းကောင်း၊ အိမ်ရှင်များအားလည်းကောင်း ပြောပြရန် အခွင့်မသာအောင် ရှိနေသေး၏။

အခန်း (၇)

မောင်တင်မြင့်မှာ ခင်မြကြီးကို မန္တလေးမှအပြန် စာပို့သဘောပေါ်၌ တွေ့မြင်လိုက်ရကတည်းကပင် တစ်သက်တွင် မဖြစ်ပေါ်ဖူးသော မေတ္တာစိတ်သည် ထက်ထက်သန်သန်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရာ မောင်တင်မြင့်က မိမိ၏မေတ္တာအလျောက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းကြံစည်တော့မည်ဟု အားခဲသည့်အခါတိုင်း ခင်မြကြီးမှာ ပျောက်ကွယ်၍ သွားခဲ့သည်သာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခုအကြိမ် ကံအားလျော်စွာ ဒေါ်ခင်ကျော့၏ အိမ်၌ ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် အတူတကွ တည်းခိုမိကြသောအခါ၌ ကား မောင်တင်မြင့်မှာ ခင်မြကြီးသည် မိမိအပေါ်၌ အပြန်အလှန် ချစ်ခင်သည်၊ မချစ်ခင်သည်ကို အပထား၍ မိမိ၏ မေတ္တာကို မည်သည့်နည်းနှင့် အကုန်ဖွင့်ဟ၍

ပြောရမည်ကို အခွင့်ရအောင် ကြိုးစားအံ့တကားဟု အားခဲလျက် ရှိခဲ့၏။ ထိုသို့ သော အကြံအစည် ရှိခဲ့ပါလျှင် မောင်တင်မြင့်သည် လျင်မြန်စွာ ဆောင်ရွက်ဖို့ လည်း လိုပေ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် စက်ပိုင်ကတော်ကြီးသည် ဧည့်သည်များ အား ခုနစ်ရက်၊ တစ်ပတ်မျှ မိမိတို့ဥယျာဉ်၌ ပွဲသဘင်ကျင်းပ၍ ပျော်ရွှင်စွာနေကြ ရန် ဖိတ်ကြားထားခြင်းဖြစ်ရာ ထိုရက်ကကျော်လွန်လျှင် မိန်းကလေးကို မြင်ဖို့ရန် ပင်လျှင် ခဲယဉ်းတော့မည်ဖြစ်၍ ပြောရန်ရှိသောစကားကို ထိုရက်အတွင်း ပြောဖြစ် အောင် စီမံမည်ဖြစ်လေသည်။

မောင်တင်မြင့်သည် ဧည့်သည်များအနက် အထူးသဖြင့် ဦးသိန်းဟန်သား အဖနှင့် အိမ်ရှင်ဒေါ်ခင်ကျော့တို့၏ အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရာတွင် ဦးသိန်းဟန်သည် စက်ပိုင်ရှင် ဦးထွန်းငွေ၏ နေအိမ်ကို ဓားပြများတိုက်ခိုက်စဉ်အခါ က အထူးဂရုစိုက်၍ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ဖူးသည်အတွက် မိတ်ဆွေဖြစ်ကြပြီးလျှင် ပွဲသဘင် ကျင်းပသောအခါ၌ ထိုသားအဖတို့ကို ဖိတ်ကြားခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့်သိရ ၏။ ထိုည၌ ညစာထမင်းစားပြီးအချိန်တွင် မောင်တင်မြင့်သည် မိတ်ဆွေမောင်ချစ် ဆွေကိုခေါ်၍ ဥယျာဉ်၏ တစ်ခုသောထောင့်၌ရှိသော ထိုင်ခုံကလေးပေါ်တွင် ထိုင် လျက် လူငယ်တို့ဘာဝ ရယ်ကာမောကာနှင့်ရှိစဉ် မောင်တင်မြင့်သည် ခင်မြကြီး တို့သားအဖနှစ်ယောက်အကြောင်းကို အတူးစုံစမ်းထောက်လှမ်းလျက်ရှိ၏။ မောင် ချစ်ဆွေကလည်း ဘွင်းဘွင်းကြီးရှိသော စိတ်သဘောရှိသည်ပြင် မောင်တင်မြင့်ကို မြင်ကတည်းက ချစ်ခင်ယုံကြည်သောစိတ် ရှိပြီးဖြစ်ရကား မိမိ၏ဦးလေးနှင့်အဒေါ် တို့သည် မိမိကိုကြေးငွေအတော်အတန် စုဆောင်းပြီးရှိနေသော ရာဇဝတ်ဝန်ဦးသိန်း ဟန်၏ သမီး ခင်မြကြီးနှင့် ပေးစားရန်စီမံလျက်ရှိကြကြောင်း၊ ခင်မြကြီး၏ဖခင် ဦးသိန်းဟန်ကလည်း ထိုအကြံကိုသဘောတူသည်ဟု ဒေါ်ခင်ကျော့က ပြောသဖြင့် သိရကြောင်း၊ မိမိသိရှိရသလောက်မှာ ခင်မြကြီးသည် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့်ပြည့်စုံ သည်ပြင် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော စိတ်သဘောလည်းရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိမိကမူ ရန်ကုန်မြို့၊ စမ်းချောင်းရပ် ရှောလမ်း၌နေသော ပင်စင်အငြိမ်းစား သစ် တောဝန် ဦးစော၏ သမီး မခင်ညွန့်ကိုသာလျှင် ချစ်ခင်စုံမက်ကြောင်း၊ မိမိက ယင်း ကဲ့သို့ စုံမက်ချစ်ခင်ကြောင်းကို မခင်ညွန့်အား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပြောရဖူးသေး သည်မှန်သော်လည်း ပြောရလျှင် နေရာကျမည်ထင်သည်ပြင် မိဘများကလည်း သဘောတူကြမည် လက္ခဏာရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သစ်တောဝန်ဦးစောမှာ လခ တစ်ထောင်ကျော် စားရဖူးသော အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်သော်ငြားလည်း သားနှစ် ယောက်ကို ဘိလပ်သို့စေလွှတ်၍ အခြားနှစ်ယောက်ကို ကောလိပ်ကျောင်း၌ ပညာ သင်ပေးရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကြေးငွေဥစ္စာ စုဆောင်းနိုင်ခြင်းမရှိ ဖြစ်ရကား

မိမိ၏အဒေါ်နှင့် ဦးလေးတို့က မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သဘောတူကြမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မိမိမှာ ၎င်းတို့ပေးစားလိုသော မိန်းကလေးကိုလည်း မယူနိုင်၊ မိမိသဘောကျသော မိန်းကလေးအကြောင်းကိုလည်း အဒေါ်များအား မပြောဝံ့ဘဲ အကျဉ်းအကျပ်ကျလျက် ရှိနေကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။ မောင်တင်မြင့်က မခင်ညွန့်ဆိုသည်မှာ မင်းတိုးမင်းရှင်းဟိုတယ်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသော မိန်းကလေးဟုတ်ပါ၏လောဟု မေးမြန်းရာ မောင်ချစ်ဆွေက ဟုတ်ပါကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

အခန်း (၈)

မောင်တင်မြင့်၏ အိပ်ခန်းမှာ ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ရှိသော အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်၌ ထောင့်ခန်းဟစ်ခန်းဖြစ်လေရာ ၎င်းတို့ဆိုက်ရောက်သောည၌ တပည့်ကျော်ဘချောသည် မောင်တင်မြင့်၏အခန်းသို့ လာရောက်၍ ရာဇဝတ်ဝန် ဦးသိန်းဟန်သည်လည်း ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် ထိုအိမ်၌ တည်းခိုနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာကောင်းကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။ မောင်တင်မြင့်ကမူ မိမိတို့ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်က မည်သူ့ကိုမျှ ကြောက်ဖို့မရှိကြောင်းနှင့် ပြောပြလျက်ရှိစဉ်... အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြားပြီးနောက် ရာဇဝတ်ဝန်ထောက် ဦးသိန်းဟန်ကိုယ်တိုင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ဘချောသည် ဦးသိန်းဟန်ကိုမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားမည်ပြုရာ ဦးသိန်းဟန်က အပေါက်မှဆီး၍ တားလေ၏။

မြင့်။ ။ ‘သွားပါစေ... ကျွန်တော့်လူ သွားပါစေ’

ဟန်။ ။ ‘မသွားစေဘူး’

မောင်တင်မြင့်လည်း တင်းမာသောမျက်နှာထားနှင့် ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင် ဦးသိန်းဟန်ကို ကွေ့ရှောင်၍ တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ဘချောလည်း စွတ်ခနဲထွက်ပြေးလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်တင်မြင့်သည် ကုလားထိုင်သို့ ပြန်ထိုင်၍ ‘ကိုင်း... ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်ပါပြီ’ ဟု ပြောရာ ဦးသိန်းဟန်မှာ စိတ်ဆိုးနေသောမျက်နှာထားနှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်ရှိ၏။

ဟန်။ ။ ‘မင်းတို့လူစု ဒီမှာ ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ’

မြင့်။ ။ ‘ဘာရယ်လို့ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မောင်ချစ်ဆွေက ခေါ်လို့လိုက်လာပါတယ်’

ဟန်။ ။ 'မင်းကို ငါသိတယ်'

မြင့်။ ။ 'တစ်ကြိမ်တွေ့ရုံနဲ့ မှတ်မိတာ ခင်ဗျားတော်တော်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသား
ပဲ'

ဟန်။ ။ 'မင်းတို့အကြံ ဘာလဲ... ပြောစမ်း'

မြင့်။ ။ 'ပွဲကလျင်လည်း ပွဲကြည့်၊ ကျွေးလျင်လည်း စား၊ ပျင်းလျင်လည်း
လျှောက်လည် ဒါပါပဲ'

ဟန်။ ။ 'နက်ဖြန် မင်းတို့ ဒီအိမ်က ထွက်သွားရမယ်'

မြင့်။ ။ 'ခင်ဗျာ... ဘယ်နှယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီကနေပဲ ရောက်တယ်၊ နက်ဖြန်ပြန်ရမယ်
ဆိုလို့ အရင်လိုလှချေကလား'

ဟန်။ ။ 'တောင်ဟာ မြောက်ဟာ ပြောမနေနဲ့။ နက်ဖြန်အထိ အချိန်ပေးမယ်၊
နက်ဖြန်ကိုမင်းတို့ ပြန်ရမယ်'

မြင့်။ ။ 'ခင်ဗျား ဒီအိမ်ကို ဘယ်တုန်းက ဝယ်လိုက်သလဲ'

ဦးသိန်းဟန်သည် ရှေးကထက်ပင် တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့် 'မင်းက
ဒါမျိုးတွေ လုပ်နေလျှင် နက်ဖြန်ကျအောင်တောင် အချိန်မပေးပေဘူး၊ ခုချက်ချင်း
စီမံရလိမ့်မယ်'

မြင့်။ ။ 'ကျွန်တော့်ကိုဦးညွှာပြီး မစီမံဘဲများဖြင့် မနေပါနဲ့၊ ခုချက်ချင်း စီမံစရာရှိ
လျှင် စီမံပါ'

ဟန်။ ။ 'မင့်အကြောင်းကို ငါအကုန်ပြောပြလိုက်မယ်၊ မကြောက်ဘူးလား'

မြင့်။ ။ 'မကြောက်ပေါင်၊ ဘာများ ခင်ဗျား ပြောစရာရှိလို့လဲ'

ဟန်။ ။ 'မင်း သူခိုးမဟုတ်ဘူးလား'

မြင့်။ ။ 'မဟုတ်ပေါင်'

ဟန်။ ။ 'ငါ့အိမ်ထဲကို ဖောက်ပြီး မင်းဝင်တာကို ငါ မမြင်သမို့လား'

မြင့်။ ။ 'ကျွန်တော်ပြောပါရစေဦး'

ဟန်။ ။ 'ဘာများ မင်းက ပြောစရာရှိသေးလို့လဲ'

မောင်တင်မြင့်က မိမိသည် ဦးသိန်းဟန်၏ အိမ်တွင်းသို့ ဖောက်ထွင်း၍
ဝင်ရခြင်းမှာ ခိုးယူရန်အကြံရှိသောကြောင့်မဟုတ်၊ မိတ်ဆွေများနှင့် လောင်းစားခြင်း
ပြုမိသောကြောင့် ဝင်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရှင်းလင်းပြောပြရသော် ဦးသိန်းဟန်
ယုံမည်မဟုတ်ကြောင်းကို စဉ်းစားမိသဖြင့် အကြံတစ်မျိုး ထုတ်လျက်။

မြင့်။ ။ 'ခင်ဗျားအိမ်ထဲကို ကျွန်တော် ဖောက်ထွင်းပြီးဝင်တဲ့အကြောင်းကို လူတွေ
ပြောပြမယ် ဟုတ်စ'

ဟန်။ ။ 'ပြောမယ်'

မြင့်။ ။ 'ကောင်းပြီ... ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားက ဖမ်းပြီး ဘယ်အတွက်ကြောင့် ရဲစခန်းမပို့ဘဲ ထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုတော့ ခင်ဗျားပြောပြမလား' ဦးသိန်းဟန်သည် ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ၌ လန့်သကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရာ မောင်တင်မြင့်က စေ့စေ့ကြည့်လျက် ရှိ၏။ ထိုခဏအတွင်း၌ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့မှာ မည်သူက ပို၍ စိတ်ဆိုးသည်ဟု မပြောနိုင်အောင်ပင်ဖြစ်၏။ ဦးသိန်းဟန်မှာ နဖူး၌အကြောကြီးများ ထောင်၍ထနေရာ မောင်တင်မြင့်မှာလည်း မျက်နှာများ တွတ်တွတ်နီလျက်ရှိ၏။ ဦးသိန်းဟန်၏ လက်ယာဘက်လက်ချောင်းများသည် ဖြန့်ထားရာမှ လက်သီးဆုပ်ဖြစ်အောင် ဆုပ်ထား၍ ထိုးတော့မည်အဟန်နှင့် အပေါ်သို့ မြှောက်လာရာ...

မြင့်။ ။ 'လုပ်လေ၊ လုပ်လေ... စမ်းကြည့်စမ်းပါ၊ ထိရုံကလေး ထိကြည့်စမ်းပါ။ လူကောင်ကြီးလို့ ကျုပ်က ကြောက်မယ်မှတ်သလား' ဦးသိန်းဟန်မှာ မိမိ၏ တစ်သက်တာတွင် မိမိထင်သလို လုပ်၍မရသော လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့နေကြောင်းသိ၍ မြှောက်ထားသောလက်ကို ချလိုက်လေ၏။ မောင်တင်မြင့်မှာ လက်ပိုက်ကာ လှည့်သွား၍ ပြတင်းပေါက်တွင်မှီကာရပ်လျက်...

မြင့်။ ။ 'ကျွန်တော်မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ခင်ဗျားမဖြေသေးဘူး' ဟု ပြောရာတွင် ဦးသိန်းဟန်သည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ နဖူးမှထွက်လာသော ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်နေလေ၏။

မြင့်။ ။ 'သတ္တိရှိလျှင် လာပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ပရိသတ်ထဲဆင်းပြီး တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ပြောကြရအောင်၊ ခင်ဗျားစကားနှင့် ကျုပ်စကား ဘယ်သူ့စကား ယုံမလဲကြည့်ရအောင် တယ်လာတဲ့လူဗျာ၊ သူများအခန်းထဲဝင်လာပြီး ဖော်ပြောလိုက်မလေးဘာလေးနဲ့။ ဘချောနဲ့ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်သူက ယုတ်မာသလဲဆိုစမ်း၊ သူ့ခမျာက ရိုးရိုးခိုးစားတယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ လခကြီးလည်း စားသေးရဲ့...'

မောင်တင်မြင့်သည် ပြောမည့်စကားကို ဆုံးအောင်မပြောတော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်၍ 'ကိုင်း... ခင်ဗျားဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားလျှင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်' ဟု ပြောသောအခါ ဦးသိန်းဟန်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ အပြင်သို့ထွက်သွားလေ၏။

ဦးသိန်းဟန်ထွက်သွားသောအခါ မောင်တင်မြင့်သည် စီးကရက်တစ်လိမ်ကို ညှိသောက်ရင်း တဖြည်းဖြည်းအမျက်ပြေလာ၍ 'အင်း...ငါလုပ်ပုံနဲ့တော့၊ ဟို

လူကြီးကတော့ ငါ့ကို သမက်တော်ချင်ပုံချည်းပဲ' ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောကာ ရယ်မောလေ၏။

အခန်း (၉)

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မောင်တင်မြင့်သည် ခင်မြကြီးကို အိမ်ပြင်တွင် တွေ့၍ ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်အတိုင်း စပါးတစ်တောင်းကို ဆွဲယူပြီးလျှင် ဘိလပ်ကြက်များကို အစာကျွေးရန်ဟု ခင်မြကြီးကို ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဥယျာဉ်၏ တစ်ခုသောထောင့်တွင် ခြံနှင့်မွေးမြူထားသော ဘိလပ်ကြက်ကြီးများရှိရာသို့ သွားကြပြီးလျှင် ကြက်များကို အစာကျွေးရင်း မောင်တင်မြင့်က ရယ်မောဖွယ်ရာစကားများကို သွက်လက်စွာနှင့် အမျှင်မပြတ်အောင် ပြောလျက်ရှိရာ ခင်မြကြီးမှာ မပြုံးမရယ်ဘဲ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်၍ ဤလူကား ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာကောင်းသော လူတစ်ယောက်ပေတည်းဟု စိတ်ထဲ၌ ချီးမွမ်းမိလေ၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် မောင်ချစ်ဆွေရောက်လာ၍ 'ဘာလုပ်ကြသလဲဗျ၊ ကြက်ကျွေးကြတာလား၊ ညှိစော်က နံသနဲ့ဗျာ...၊ ခင်ဗျားတို့မို့ ကြံကြံစည်စည်' ဟုပြော၍ ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေ၏။ ထိုသို့ရပ်တန့်ခြင်းမှာ မောင်တင်မြင့်၏ မျက်နှာထားကို မြင်သောကြောင့်ဖြစ်ရာ ၎င်း၏ မျက်နှာထားမှာ ထိုခဏ၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပင်တည်း။ ခင်မြကြီးက 'ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း ကြက်ကလေးကို ကြက်မကြီး နင်းမိပြီ' ဟုပြော၍ ထွက်သွားရာ မောင်ချစ်ဆွေက 'ကျွန်တော်က နှောင့်ယှက်တာမဟုတ်ပါဘူးမိတ်ဆွေ၊ ဦးလေးကြီးက အတင်းတိုက်တွန်း လွှတ်လိုက်လို့ပါ။ အခုတောင် ပြတင်းပေါက်က မှန်ပြောင်းနဲ့ကြည့်နေသေးတယ်' ဟုပြောလေ၏။

၎င်းနောက် ခင်မြကြီးပြန်လာ၍ သုံးဦးသားတို့သည် အိမ်သို့ပြန်သွားကြလေရာ ဦးသိန်းဟန်သည် မိမိ၏ သမီးကို အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ရောက်၍ တံခါးပိတ်ပြီးသောအခါ...

- ဟန်။ ။ 'ငါ့သမီး အစစအရာရာမှာ သတိထားနော်'
- မြ။ ။ 'ဘာလဲဖေဖေ'
- ဟန်။ ။ 'မောင်တင်မြင့်ဆိုတဲ့လူဟာ လူဆိုးကွဲ့'
- မြ။ ။ '(အံ့ဩလျက်) 'ဘယ်လိုလူဆိုးလဲ ဖေဖေ'

ဟန်။ ။ ‘လူဆိုးဆို သူခိုးကွဲ့’

မြ။ ။ ‘ဟင်... ဟိုတုန်းက ဖေဖေ ဒီလိုမပြောပါပဲကလား’

ဟန်။ ။ ‘ဖေဖေလည်း နောက်မှသိတယ်’

မြ။ ။ ‘ဟုတ်ပါ့မလား ဖေဖေ’

ဟန်။ ။ ‘ဖေဖေက ပုလိပ်ကွဲ့။ လူဆိုးလူကောင်းကို ဖေဖေလောက် ဘယ်သူသိမလဲ’

၎င်းနောက် ဦးသိန်းဟန်က မိမိမှာ အမိမရှိသော ခင်မြကြီးအပေါ်၌ အမိလည်းကောင်း၊ အဖလည်းကောင်းဖြစ်၍ အမိအရာဖြစ်သော စကားကိုလည်း ပြောရမည်အကြောင်းနှင့် စကားခံပြီးလျှင် စက်ပိုင်သူဌေးဦးထွန်းဌေး၊ ဒေါ်ခင်ကျောတို့၏ တူ မောင်ချစ်ဆွေနှင့် လူကြီးချင်း စကားစေ့စပ်ထားကြောင်းနှင့် ပြောပြ၍ ခင်မြကြီး၏ သဘောကို မေးရာ ခင်မြကြီးက စဉ်းစားခွင့်ပေးပါမည့်အကြောင်းနှင့် အခွင့်တောင်းလေ၏။

ခင်မြကြီးမှာ တိုင်ပင်ရမည့် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေသော်လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးညာတိသော်လည်းကောင်း အနီးအပါး၌ မရှိသည်ဖြစ်၍ ဤအရေးကြီးလှသော ကိစ္စကြီး၌ မိမိ၏ စဉ်းစားဉာဏ်ကိုသာလျှင် အသုံးပြုရရှာ၏။ ခင်မြကြီးသည် မောင်တင်မြင့်ကို ရှေးဦးစွာ စာပို့သင်တော်ပေါ်၌ တွေ့မြင်ရစဉ်က မောင်တင်မြင့်၏စိတ်၌ဖြစ်သကဲ့သို့ အချစ်ဓာတ်ချင်း ရိုက်သည်ဟူ၍ မဆိုနိုင်ငြားသော်လည်း အခြားယောက်ျားများထက် ဂရုစိုက်မိသည်ကား မှန်၏။ သို့ဖြစ်၍သာလျှင် မိမိတို့ အိမ်အတွင်း၌ ထိုညတွင် မောင်တင်မြင့်ကို မြင်သောအခါ ရုတ်တရက် မှတ်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းနောက် ပဲခူးသို့ရောက်လာကြ၍ စက်ပိုင်ကြီးအိမ်၌ အတူတည်းခိုလျက်ရှိကြစဉ် မောင်တင်မြင့်သည် ခင်မြကြီးကို အထူးဂရုစိုက်ကြောင်း တွေ့ရသည်ပြင် မောင်တင်မြင့်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း လူသာမညတို့ထက် ထူးကဲသော လူရုပ်လူရည်လည်းကောင်း၊ စိတ်နေသဘောထားရှိဟန် လက္ခဏာရှိပြန်သောကြောင့် ခင်မြကြီးက သမီးရည်းစားတို့၏ ချစ်ခြင်းမဟုတ်စေကာမူ အရေးယူမိခြင်းတည်းဟူသော စိတ်သဘောသည် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ယခုမှာ မိမိအား အသက်တမျှ ချစ်ခင်လှသော မွေးသဖခင်က မောင်ချစ်ဆွေနှင့် သဘောတူညီကြောင်း ပြောပြသောအခါ ခင်မြကြီးမှာ မောင်တင်မြင့်၏ အကြောင်းကို ထည့်သွင်း၍ မစဉ်းစားဘဲမနေနိုင်အောင် ဖြစ်၏။ ရုပ်ရည်အားဖြင့် နှိုင်းချိန်သော် မောင်ချစ်ဆွေက နုရည်ဖတ်ရည်ရှိသည်မှန်သော်လည်း မောင်တင်မြင့်က ခံညား၍ ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်ပေါက်ကိုယ်ရောက်ရှိ၏။ စိတ်သဘောမှာ မောင်ချစ်ဆွေသည် ဘွင်းဘွင်းကြီးပြောတတ်ဆိုတတ်၍ တွတ်တီးတွတ်တာနှင့် တစ်နည်းအားဖြင့်

mgyoe.com

ချစ်ခင်ဖွယ်ရာပင် ကောင်းသည်မှန်သော်လည်း လေးနက်ခြင်းမရှိ၊ မိန်းမတို့က အားထားလောက်သော အရည်အချင်းမျိုးလည်းမရှိချေ။ သို့ရာတွင် မောင်တင်မြင့် မှာ ဦးသိန်းဟန်ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ခဲ့ပါလျှင် လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ပြင် မိမိအား ချစ်ကြိုက်ပါသည်ဟု ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်းမရှိသေးချေ စသည်ဖြင့် စဉ်းစား စိတ်ကူးမိ၏။ သို့ဖြစ်ရကား မောင်ချစ်ဆွေသည် ဦးလေးနှင့်အဒေါ်တို့၏ တိုက် တွန်းနှိုးဆော်ခြင်းကြောင့် ခင်မြကြီးအား ချစ်စကားကြိုက်စကား ပြောမိရာတွင် ခင်မြကြီးမှာ ဖခင်၏စကားကို တော်လှန်ဖူးသည်မရှိသဖြင့် လက်ခံမိ၏။ ယင်းသို့ လက်ခံသည့်အခါတွင် မောင်ချစ်ဆွေသည် ရူးရူးမူးမူးနှင့် ချစ်ကြိုက်သောလုလင် ပျိုတစ်ယောက်၏ အလားကဲ့သို့ အူယားဖားယားမရှိဟူ၍လည်း ခင်မြကြီးက စဉ်းစားမိလေ၏။

အခန်း (၁၀)

ယင်းသို့လက်ခံပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ခင်မြကြီးသည် မြို့ထဲသို့သွားမည် ဟု တူးဆီတာကားကလေးပေါ်မှ ထိုင်လျက်တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်နေစဉ် မောင်တင်မြင့်သည် အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာလေ၏။ မောင်တင်မြင့်သည်လည်း မောင်ချစ်ဆွေနှင့် ခင်မြကြီးတို့၏အကြောင်းကို ကြားပြီးဖြစ်၏။ စင်စစ်မှာ စက်ပိုင် ကြီး ဦးထွန်းငွေသည် အလွန်တရာ ငွေဖြုန်းလှသော တူတစ်ယောက် မိမိ၏လက်မှ လွတ်ချေတော့မည်ဟု ဝမ်းသာလှသဖြင့် ခင်မြကြီးတို့၏အကြောင်းကို ဧည့်သည် တိုင်းအား ပြောလျက်ရှိ၏။

မောင်တင်မြင့်သည် တူးဆီတာကားနှင့် ၎င်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ခင်မြ ကြီးကိုမြင်လေလျှင် နောက်သို့လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ မောင်ချစ်ဆွေ လာနေသည် ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားပေါ်သို့ ခုန်တက်စက်နှိုးလေ၏။

မြ။ ။ 'ဘယ့်နယ် လုပ်တာလဲ... မတော်... ဘူး ကိုတင်မြင့်'
 မြင့်။ ။ 'ကျုပ်ပြောစရာရှိတဲ့ စကားကို နားထောင်ပြီးတဲ့အခါကျတော့ ခင်မြကြီး သဘောအတိုင်းပြုဖို့ ကျုပ်ကတိထားပါမယ်'

ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် မောင်တင်မြင့်သည် နှိုးပြီးသောစက်ကို မောင်းနှင် ထွက်သွားရာ မောင်ချစ်ဆွေမှာ နားမလည်နိုင်သောအမူအရာနှင့် ငေးလျက်ကျန်နေ ခဲ့လေ၏။

mgyoe.com

မောင်တင်မြင့်သည် မော်တော်ကားကို ပဲခူးဘက်သို့မလှည့်ဘဲ ရန်ကုန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ တဖြည်းဖြည်းမောင်းနှင်လျက်...

မြင့်။ ။ ‘အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခု မေးပါရစေ မှန်မှန်ပြောမလား... မြ’

မြ။ ။ ‘မေးပါ...’

မြင့်။ ။ ‘မောင်ချစ်ဆွေကို တကယ်ဧကန် စုံမက်ရဲ့လား’

မြ။ ။ ‘မိဘစကား နားထောင်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

မြင့်။ ။ ‘တော်ပြီ... မှန်မှန်ပြောပါပေတယ်’

၎င်းနောက် မောင်တင်မြင့်က မိမိမှာ မှတ်မိသည့်အရွယ်မှစ၍ လူတစ်ဖက် သားအား စိတ်နှလုံးပူပန်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းမှ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခုကိစ္စ၌ ခင်မြကြီး၏ သဘောနှင့် အထူးသဖြင့် မောင်ချစ်ဆွေ၏ သဘောကို မိမိသိပြီးဖြစ်သောကြောင့်၊ အကယ်၍ ခင်မြကြီးသည် မောင်ချစ်ဆွေအားလည်းကောင်း၊ မောင်ချစ်ဆွေသည် ခင်မြကြီးအားလည်းကောင်း၊ အကယ်စင်စစ် ချစ်ခင်ကြသည်မှန်ပါလျှင် မိမိက တစ်စုံတစ်ရာပါဝင်စွက်ဖက်ရန် မရှိကြောင်း။ ယခုမှာမူ ကား... မောင်ချစ်ဆွေသည် အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ခင်စုံမက်၍ နေပါလျက် ငွေမက်သော အဒေါ်နှင့် ဦးလေးတို့၏ စကားကို နားထောင်ရရှာသည် ဖြစ်၍ ခင်မြကြီးနှင့်ထိမ်းမြားရန် သဘောတူရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ထိုအကြံအစည် ထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့ပါလျှင် မောင်ချစ်ဆွေနှင့် ခင်မြကြီးတို့မှာ နောင်အခါ၌ နောင်တရ၍ တစ်ဖန်ပြုပြင်နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်သက်ပတ်လုံး နှလုံး၏ ပူပန်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ရမည်အကြောင်း၊ မိမိမှာ ခင်မြကြီးကို သင်္ဘောပေါ်တွင် မြင်ကတည်းက တစ်သက်တွင် မဖြစ်ပေါ်ဖူးသော မေတ္တာစိတ်ဓာတ်သည် ရင်တွင်း၌ အပူတပြင်း တိုးဝှေ့ခုန်ကြွလျက်ရှိသည်မှန်သော်လည်း အကယ်၍ ခင်မြကြီးတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တကယ်စင်စစ် ချစ်ခင်စုံမက်ကြသဖြင့် ထိမ်းမြားခြင်းဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် မေတ္တာဓာတ်ပြင်းသဖြင့် အသည်းနှလုံး လောင်ကျွမ်းစေကာမူ လက်လျှော့၍ တိတ်တဆိတ်နေရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်မလွန်သေးမီ ခင်မြကြီးက မောင်ချစ်ဆွေအား ဖွင့်ဟမေးမြန်း၍ ၎င်းပြန်ပြောသော စကားအရ ရှေ့အဖို့၌ ပြုမူသင့်ကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မောင်တင်မြင့်အပေါ်၌ ခင်မြကြီး၏ စိတ်နေသဘောထားပုံအထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ရိုးဖြောင့်တည်ကြည်သောမျက်နှာဖြင့် ပြောဆိုလျက်ရှိသော ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ၌ တကယ်ပင် စဉ်းစားဆင်ခြင်သင့်သော စကားများပေတကားဟု အောက်မှေ၍ မောင်တင်မြင့်အကြံပေးသည့်အတိုင်း မောင်ချစ်ဆွေအား မေးမြန်းရန်ဝန်ခံလေ၏။

မောင်တင်မြင့်လည်း အယူခံ လက်ခံလိုက်သော ရာဇဝတ်ကောင်၏ ပမာ
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် မော်တော်ကားကို ဥယျာဉ်ဘက်သို့ လှည့်၍ မောင်းနှင်ခဲ့
လေ၏။

အခန်း (၁၁)

တန်ဆောင်မှန်းလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ညဉ့်သည်ကား စက်ပိုင်ကတော်ကြီး၏
ဥယျာဉ်၌ ဧည့်သည်များ တည်းခိုသည့်နောက်ဆုံးညဉ့်ဖြစ်လေရာ အောင်ဘညို
တို့၏ ဇာတ်သည်လည်း ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ ကပြမည်ဖြစ်၏။ ထိုနေ့မှာ နောက်
ဆုံးနေ့ဖြစ်သည့်ပြင် ဇာတ်ပွဲလည်းရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဧည့်သည်များသည်
အထူးသဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိနေကြလေ၏။

မောင်တင်မြင့်မှာ ခင်မြကြီးနှင့် မောင်ချစ်ဆွေတို့ လက်ထပ်ခြင်းကိစ္စ ရပ်စဲ
လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းကို မောင်ချစ်ဆွေက ပြောပြ၍ သိရသဖြင့် ရွှင်ပျသောအမူအရာ
နှင့် မိမိ၏အခန်းမှ အပြင်သို့မျှော်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ မောင်ချစ်ဆွေသည် မောင်တင်
မြင့်နှင့် သိကျွမ်းရသည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ မကြာသေးသော်လည်း မောင်တင်
မြင့်မှာ လူတိုင်းက ယုံကြည်ခြင်း ရှိတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ
မောင်ချစ်ဆွေက ဦးလေးနှင့်အဒေါ်များအား ထိုအကြောင်းကို မပြောမီ မောင်တင်
မြင့်အား ရှေးဦးစွာပြောပြလေသည်။ မောင်ချစ်ဆွေမှာ ဦးလေးနှင့်အဒေါ်တို့ကို
ရှုံ့ကြောက်သည်မှန်သော်လည်း ရန်ကုန်၌ရှိနေသော မခင်ညွန့်အား စင်စစ်ချစ်
ကြိုက်လျက်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ခင်မြကြီးက ထိုကိစ္စပြီးပြတ်ကြောင်းနှင့် ပြော
ပြသောအခါတွင် အလျှင်းဝမ်းမနည်းဘဲ ဝမ်းသာလျက်ပင် ရှိတိ၏။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ
မခင်ညွန့်သည် ခင်မြကြီးနှင့် နှိုင်းစာသည်ရှိသော် မည်သူက သာသည်အကြောင်း
ကို မောင်တင်မြင့်နှင့် မောင်ချစ်ဆွေတို့ ငြင်းခုံကြကာ မပြီးဆုံးနိုင်အောင်ပင် ရှိပေ
လိမ့်မည်။

မောင်တင်မြင့်သည် ပွဲရုံဆောက်လျက်ရှိသော လူများကို ရွှင်ပျသော စိတ်
နှလုံးဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိစဉ် တပည့်ကျော် ဘချောသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာ၍
အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိသော အမူအရာဖြင့် သေတ္တာ
ငယ်တစ်လုံးကို မောင်တင်မြင့်၏ လက်သို့ ထည့်လေ၏။ မောင်တင်မြင့်လည်း
နားမလည်သော အမူအရာနှင့် သေတ္တာငယ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရာ စိန်နားကပ်၊ စိန်လက်

ကောက်၊ စိန်ကြယ်သီး၊ စိန်ဆံထိုး အစရှိသည့် လက်ဝတ်လက်စားများကို အံ့ဩ
စွာနှင့် တွေ့မြင်ရလေ၏။

မြင့်။ ။ 'ဟဲ့ကောင်၊ ဘယ့်နှယ်ဟာတွေလဲဟဲ့'

ချော။ ။ 'တပည့်လိမ္မာ၊ ဆရာ အာပတ်လွတ်သတဲ့ဆရာ'

မြင့်။ ။ 'ဘာလဲ ပြောပါဦး မင့်ဟာ...'

ချော။ ။ 'စိန်တွေလေ... ဆရာ'

မြင့်။ ။ 'စိန်တွေ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်သူ့ဟာတွေလဲ'

ချော။ ။ 'ဒေါ်ခင်ကျော့ဟာတွေလေ ဆရာ'

မြင့်။ ။ 'အင်း... ဘာလို့ယူခဲ့တာလဲ'

ချော။ ။ '(အံ့ဩစပြုလာ၍) ဆရာလာတာ ဒီကိစ္စမဟုတ်လား၊ ဆရာကိုယ်တိုင်
မလုပ်ရအောင် မီးခံသေတ္တာထဲက ကျွန်တော် ထုတ်ယူလာခဲ့တယ်'

မြင့်။ ။ 'အောင်မယ်လေး... အကျိုးနည်းပါပြီဗျ' ဟု ညည်းညူလျက် ဘချောကို
ထိုးကြိတ်တော့မည်ပြုရာ ဘချောမှာ မျက်နှာကောင်းမရသောခွေးကဲ့သို့ အခန်းထဲမှ
ထွက်ပြေးလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်တင်မြင့်သည် စိန်ထည်များကို သေချာစွာကြည့်ရှုလျက်
ရှိစဉ် မျက်နှာထားတစ်မျိုးပြောင်းလျက် အနည်းနည်း စုံစမ်းကြည့်ရှုကာ ရှိနေလေ
၏။ မောင်တင်မြင့်မှာ ၎င်းစိန်ထည်များကို ကိုယ်တိုင်ပြန်၍ အပ်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့
ချေ။ အဖြစ်အပျက်ကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ပြောပြချေက ဘချော ဒုက္ခရောက်ဖို့
ရှိ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ယခုည၌ အိမ်သားများ ပွဲကြည့်လျက်ရှိသောအခါတွင်
၎င်းပစ္စည်းများကို မီးခံသေတ္တာထဲသို့ ကိုယ်တိုင်ပြန်၍ ထည့်အံ့ဟူသောအကြံနှင့်
သိမ်းထားလိုက်လေ၏။

အခန်း (၁၂)

ဥယျာဉ်၏ တစ်ခုသောထောင့်၌ ရန်ကုန်မှ မောင်ချစ်ဆွေ ခေါ်လာခဲ့သော မောင်
ဘထွန်းနှင့် မောင်ချစ်ဆွေတို့သည် စားပွဲတစ်ခု၌ထိုင်ကာ ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ပိုကာ
ဆွဲလျက်ရှိကြ၏။ ပိုကာဟူသော ကစားနည်းမှာ ကံသက်သက်ကစားနည်းမ
ဟုတ်၊ ဖဲပါချင်းတူလျှင် ကျွမ်းကျင်သူက အနိုင်ရသော ကစားနည်းမျိုးဖြစ်ရာ
ဖဲယူပုံ၊ ပိတ်ပုံတို့ကို ထောက်သဖြင့် မောင်ဘထွန်းနှင့် မောင်ချစ်ဆွေတို့မှာ အဆင့်

m.g.y.e.com

အတန်းများစွာကွာခြားကြောင်း ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အချို့မပါးနပ်သော သူတို့မှာ မိမိတို့ကို အခြားသူများက နိုင်သောအခါ ကျွမ်းကျင်သောကြောင့်နိုင် သည်မဟုတ်၊ ဖဲပါသောကြောင့် နိုင်သည်ဟု ထင်တတ်လေရာ ထိုလူမျိုးသည်ကား အများဆုံးရှုံးတတ်သော လူမျိုးပေတည်း။ မောင်ချစ်ဆွေမှာလည်း ထိုသို့သောလူ မျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ ပထမ၌ ဖဲတစ်ချပ်လျှင် နှစ်ပဲတန်းကစားရာမှ မောင် ချစ်ဆွေ အနည်းငယ်ရှုံးသောအခါ၌ လေးပဲတန်း၊ ရှစ်ပဲတန်း စသည်ဖြင့် ၎င်းကပင် ကြေးတိုးမြှင့်၍ ကစားရန်အကြံပေး၏။ မောင်ဘထွန်းကမူ ကြေးတိုးမြှင့်ခြင်းကို အဘယ်အခါမျှ မကန့်ကွက်ချေ။ နောက်ဆုံး၌ တစ်ချပ်လျှင် တစ်ကျပ်တန်းပင် ကစားကြရာ မောင်ဘထွန်းမှာ နဂိုအားဖြင့် လက်သာလျက်ရှိသည်ပြင် ဂျိုကာကို လည်း အမြဲလိုပင် ဝှက်၍ကစားလေရကား နေဝင်ခါနီးအချိန်၌ မောင်ချစ်ဆွေအ ပေါ်၌ ငွေ ၅၀ ကျပ်ခန့် အကြွေးတင်လျက်ရှိ၏။

၎င်းနောက် အချိန်ကုန်၍ ရပ်တန့်ပြီးလျှင် စကားပြောကြရာမှ မောင်တင် မြင့်၏အကြောင်းကို စကားစပ်မိ၍ ပြောကြ၏။ မောင်တင်မြင့်သည် ဖဲရိုက်သည့် အခါ၌ မောင်ဘထွန်းက မောင်ချစ်ဆွေအား နှပ်ချမည်ကို မသင်္ကာသဖြင့် မောင် ချစ်ဆွေအား တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် သတိပေးဖူး၏။ မောင်ဘထွန်းက မောင်တင်မြင့် သည် မိမိ၏လတ်ကို ပိတ်ပင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု သဘောရ၍ မောင်တင် မြင့်ကို ရန်ငြိုးထား၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်တင်မြင့်၏အကြောင်းကို စကား စပ်မိ၍ ပြောကြရာတွင် မောင်ဘထွန်းသည် အမနာပစကား ပြောလိုက်၏။ မောင် ချစ်ဆွေသည် ထိုစကားကိုကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆတ်ဆတ်ခါအောင်နာ လျက် ထိုင်ရာမှထ၍ 'ခင်ဗျားက ကျုပ်မိတ်ဆွေကို ဘယ်နှယ်ကြောင့် မဟုတ်မတ ရား စွပ်စွဲရတာလဲ၊ ကိုတင်မြင့်လို စိတ်သဘောထားကြီးတဲ့လူကို ကျုပ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ခင်ဗျားမခံချင်နေ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောရရင် ခင်ဗျားလိုလူမျိုး ၁၀ ယောက်၊ ၁၅ ယောက် လိုက်လို့တောင် ကိုတင်မြင့်ဖင်ဖျားကို မမိဘူး... ဟု နှိုင်းစာ ၍ပြောရာတွင် မောင်ဘထွန်းလည်း ရှက်ရှက်နှင့် အမျက်ထွက်၍ လာလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ဘထွန်းက ထိုင်ရာမှထ၍ 'ခင်ဗျားကိုယ်နဲ့ခင်ဗျား နှိုင်းပါ၊ သူများ ထည့်ပြီး မနှိုင်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျားကြည်ညိုလို့ တတ်နိုင်ရင် အိမ်ဦးခန်းတင်ပြီး ကိုးကွယ် ချင် ကိုးကွယ်၊ နှမများ ရှိရင်လည်းပေး'

ဆွေ။ ။ 'ခင်ဗျား တယ်စော်ကားပါကလား'

စသည်ဖြင့် စကားများကြရာမှ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း နှင့်သီးသော စကား တို့ကို ဆိုကြလေရာ နောက်ဆုံး၌ မောင်ချစ်ဆွေသည် မောင်ဘထွန်းကို အိမ်မှ နှင်ထုတ်လေ၏။ မောင်ဘထွန်းကလည်း သူ၏ ဖဲကြွေးငွေ ၅၀ ကျပ် ယခုရလျှင်

mgvoe.com

ယခုသွားမည်ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ချစ်ဆွေမှာ ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိသည် အတိုင်း မိတ်ဆွေများထံမှ ချေးငှားသော ငွေများကို ပေးဆပ်ရန်သတိမေ့တတ်သော လူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်သော်ငြားလည်း ယခုကဲ့သို့ ရန်ဖြစ်ထားသော လူတစ်ယောက်၏ ကြွေးကိုမူ မပေးဘဲမနေနိုင်သော မာနကလေးရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ချစ်ဆွေက ဦးလေးထံမှ ငွေ ၅၀ ကျပ်တောင်း၍ ပေးပြီးသောအခါတွင် ထိုလူကို ခြေနှင့်ကန်၍ ထုတ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ပြီးလျှင် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

အခန်း (၁၃)

စက်ပိုင် ဦးထွန်းငွေသည် မောင်ချစ်ဆွေကို မွေးစားရာ၌ မယား၏ သြဇာကို မလွန် ဆန်ဝံ့သောကြောင့်သာလျှင် ပြုရခြင်းဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ဦးထွန်းငွေသည် ကြေးငွေကို အလွန်တရာ နှမြောစုံမက်တတ်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရသည်အတွင်း မောင်ချစ်ဆွေကလည်း အတော်ပင် အသုံးအစွဲ ကြီးခဲ့၏။ ကောလိပ်ကျောင်း၌ ထားစဉ်အခါက တစ်လလျှင် ၁၅၀ ကျပ်ငွေနှင့် မလောက် သဖြင့် ကြွေးများကို မကြာခဏဆပ်ရခြင်း၊ အဖိုးထိုက်တန်သော အဝတ်အစားများ ကို ဦးထွန်းငွေမှာမည်နှင့် စာတိုက်မှ မှာယူ၍ မကြာမကြာရွေးယူရခြင်း၊ ယခုပင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်၊ တော်တော်ကြာလျှင် တူးဆီတာကား စသည်ဖြင့် ဝယ်ပေးရ ခြင်းစသော ငွေကုန်ဖွယ်ရာ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ပြုလုပ်တတ်သော မောင် ချစ်ဆွေသည် ကြေးငွေမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးလေးဖြစ်သူအား 'မကြာခဏ ဒုက္ခပေး တတ်၏။ ဒေါ်ခင်ကျော့မှာ အနည်းငယ်မျှသော ငွေဆိုလျှင် လင်ယောက်ျားမသိ အောင် လက်သိပ်ထိုး၍ ပေးတတ်သော်လည်း ကိုယ်တိုင်ငွေကိုင်ရသည်မဟုတ် သောကြောင့် နေရာတိုင်း၌ လင်ယောက်ျားမသိအောင် မတတ်နိုင်ချေ။ သို့ရာတွင် ဦးထွန်းငွေက မောင်ချစ်ဆွေအား မြည်တွန်တောက်တီးသောအခါ၌မူ တူဖြစ်သော ဘက်က အမြဲလိုက်၍ ခုခံလေရကား ဦးထွန်းငွေမှာ ဦးခေါင်းကိုသာ ကုတ်လျက် စိတ်အိုက်လျက် ရှိနေလေ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ချစ်ဆွေသည် ဥစ္စာကြွယ်ဝသော ဝန်ကြီး၏ သမီး ခင်မြကြီးနှင့်လက်ထပ်တော့မည်ဟု သိရသောအခါ၌ကား တစ်ခါဖြင့် ဝန်ကျချေ တော့မည်ဟု များစွာ ပမ်းသာလျက်ရှိ၏။

ထိုည၌ မောင်ချစ်ဆွေသည် ဦးလေးထံမှ ငွေ ၅၀ ကျပ်တောင်းအံ့ဟု ၎င်း၏ အခန်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ၌ ခင်မြကြီးနှင့် မောင်ချစ်ဆွေတို့ လက်ထပ်

mgvoe.com

မည်ကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားကြောင်းကို မသိရသေးသောကြောင့် မောင်ချစ်ဆွေအပေါ်၌ အလွန်တရာ မျက်နှာမို့လျက်ရှိ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ချစ်ဆွေက ငွေ ၅၀ လောက် သုံးဖို့ပေးပါမည်အကြောင်းနှင့် တောင်းခံသောအခါ 'ပေးရမယ် လူကလေး၊ ပေးရမယ်၊ လူငယ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သုံးချင်စွဲချင်ပေမှာပေါ့၊ ရော... ရော' ဟု ပြောလျက် မီးခံငွေသေတ္တာကလေးထဲမှ ငွေစက္ကူဆယ်တန်ငါးချပ်ကို သွက်သွက်လက်လက် ထုတ်ပေးလေ၏။ မောင်ချစ်ဆွေသည် ငွေစက္ကူများကို ယူ၍ထွက်သွားပြီးလျှင် မောင်ဘထွန်းကိုရှာဖွေရာ ရုတ်တရက်မတွေ့သည်နှင့် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် မောင်တင်မြင့်နှင့် စကားပြောနေလေ၏။

ဦးထွန်းငွေသည် မိမိ၏အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာ၍ ဒေါ်ခင်ကျော့တို့ရှိရာ ပွဲခင်းသို့ သွားမည်အပြုတွင် လှေကားပေါ်၌ ခင်မြကြီးနှင့် တွေ့လေ၏။ ဦးထွန်းငွေသည် ခင်မြကြီးအား တူမတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ယခုကပင် သဘောထားနေသည့် အမူအရာနှင့် ခင်မြကြီး၏ ကျော့ကိုပုတ်ကာ...

ငွေ။ ။ 'ဘာလဲ တူမကြီး၊ ပျာယံးပျာယာနဲ့ ဘယ်သူလိုက်ရှာနေသလဲ၊ မောင်ချစ်ဆွေကို ရှာနေသလား၊ အခုပဲ ဒီက ထွက်သွားတယ်၊ တစ်ယောက်တစ်ယောက် မခွဲနိုင်ကြဘူးမှတ်တယ်' ဟု ပြုံးရယ်ကာပြောသောအခါ...

မြ။ ။ 'ဦးက ကျွန်မတို့အကြောင်းကို မသိသေးဘူးမှတ်တယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ကိုချစ်ဆွေနဲ့ ဘာမှမဟုတ်ကြဘူးဦးရဲ့'

ငွေ။ ။ 'ဘယ်နှယ်'

မြ။ ။ 'တစ်နေ့ကဟာ အကုန်ပျက်ကုန်ပြီဦးရဲ့။ အပြစ်တင်လျှင် ကျွန်မကို တင်ပါ။ ကျွန်မက စပြီး ဖျက်ပါပေတယ်'

ငွေ။ ။ '(မျက်နှာထားပုပ်စွာနှင့်) 'ဘယ်တုန်းက ဖျက်ကြသလဲ...'

မြ။ ။ 'ဒီကနေ့ ညနေကပဲ'

ငွေ။ ။ 'သယ်... တယ်လာတဲ့အကောင်။ ဒါနဲ့များ ငါ့ကို ငွေလိမ်တောင်းသေးတယ်' ဟု ပြော၍ အစေခံတစ်ယောက်အား မောင်ချစ်ဆွေခေါ်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးပြီးလျှင် ခင်မြကြီးကို နှုတ်မဆက်ဘဲ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေ၏။

မောင်ချစ်ဆွေလည်း အဖြစ်အပျက်ကို မသိသေးသည်နှင့် ခပ်ရွှင်ရွှင်မျက်နှာထားနှင့် ဝင်လာရာ ဦးထွန်းငွေ၏ မျက်နှာထားကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာသေကလေးနှင့် ရှိနေ၏။

ငွေ။ ။ 'တံခါးပိတ်လိုက်ပါ'

မောင်ချစ်ဆွေလည်း ခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြုပြီးနောက် မှန်တင်ခုံကိုမှီကာ ရပ်နေလေ၏။

ငွေ။ ။ 'ကိုင်း... ပြောစမ်း' ဟု ပြော၍ အကျီအိတ်၌ လက်နှိုက်ကာ ခြေထောက်များကို ကားကားကြီးရပ်လျက်ရှိ၏။

ဆွေ။ ။ 'ကျွန်တော့်အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်။ ခင်မြကြီးက...'

ငွေ။ ။ 'ဒီအကြောင်းကို ငါသိပြီးပြီ မပြောနဲ့တော့။ ငါ သိချင်တာက ငွေမတောင်းမိက ဒီအကြောင်းကို ဘာကြောင့် ငါ့ကို မပြောသလဲ'

ဆွေ။ ။ 'ကျွန်တော်က ပြောမလိုဟာ ပြောခွင့်မရလိုပါ ဦးလေးရယ်'

ငွေ။ ။ 'ငွေ ၅၀ ကျပ်ကို ဘယ်အတွက် တောင်းသလဲ'

ဆွေ။ ။ 'ကိစ္စရှိလိုပါ ဦးလေးရယ်'

ငွေ။ ။ 'ဘာကိစ္စလဲ'

ဆွေ။ ။ 'သူများကြွေး ပေးစရာရှိလိုပါ'

ငွေ။ ။ 'ဘယ်နည်းနဲ့ ဒီကြွေးတင်ရသလဲ' မောင်ချစ်ဆွေသည် မပြောဘဲနေ၏။

ငွေ။ ။ 'မင်းကစားသလား'

ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေသေး၏။

ငွေ။ ။ 'ဟုတ်ပြီ... ဘာမှပြန်မပြောကတည်းက ငါ တွေးတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ပြီ။ ဒီငွေကို ငါ့ဆီက တောင်းချင်လို့ ဟိုအကြောင်းကို တမင်ကွယ်ဝှက်ပြီး ထားတယ်... ဟုတ်စ'

မောင်ချစ်ဆွေသည် ပြောမည်ဟု ပါးစပ်ပြင်ပြီးမှ ဘာမျှမပြောဘဲနေ၏။

ငွေ။ ။ 'ကိုင်း... ရှိစေ၊ ငါ့ငွေကို ငါ့ပြန်ပေး၊ မင့်ဆီမှာ မဲရှိရင် သွားယူချေ' မောင်ချစ်ဆွေမှာ မိမိ၏ဦးလေးသည် မိမိအား ကြိမ်းမောင်းမြည်တွန်လိမ့်မည်ဟု ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ငွေကို ပြန်တောင်းလိမ့်မည်ဟု မထင်မိသောကြောင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။

ဆွေ။ ။ 'ကျွန်တော်ပြောပါရစေ ဦးလေးရယ်'

ဦးထွန်းငွေသည် မည်သို့မျှ နှုတ်က မပြောဘဲ မျက်လုံးကိုပြူး၍ပြလိုက်ရာ မောင်ချစ်ဆွေသည် ငွေစက္ကူများကို အိတ်တွင်းမှထုတ်၍ ပေးရလေ၏။ ဦးထွန်းငွေသည် ငွေစက္ကူများကို လောဘတကြီးနှင့် လှမ်းယူ၍ မှန်တင်စားပွဲ အံ့ဆွဲအတွင်းသို့ ထည့်ပြီးမှ သော့ခတ်ပြီးနောက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေရာ မောင်ချစ်ဆွေလည်း ကုတ်ကုတ်ကလေး ထွက်သွားလေ၏။

အခန်း (၁၄)

မောင်ချစ်ဆွေသည် ဦးလေး၏ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီးနောက် ဥယျာဉ်ထောင့်၌ ရှိသော ဥယျာဉ်မှူး၏ တံသို့သွား၍ ဘီယာတစ်ပုလင်း ဝယ်သောက်လေ၏။ တစ်ခွက်မျှ ဝင်လတ်သော် ဦးထွန်းငွေသည် မိမိအား အချည်းနှီးနှိပ်စက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ထင်လာ၏။ နှစ်ခွက်သောက်သောအခါ၌မူ မိမိအားပေးပြီး သောငွေ ၅၀ ကျပ်မှာ မိမိ၏ငွေဖြစ်သည်ဟု သဘောရလာ၏။ နောက်ဆုံးဖြစ်သော တတိယခွက်သောက်ပြီးသည့်အခါ၌မူ မိမိပိုင်သော ငွေကို မိမိသွား၍ ယူအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး လျှင် ပရိသတ်များ စည်ကားစပြုလာသော ပွဲခင်းကြီးကို ကွေ့ရှောင်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

မောင်ချစ်ဆွေသည် မှန်သောအမှုကို ပြုမိသည့်အလား အနည်းငယ်မျှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ ဦးထွန်းငွေ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် မှန်တင်စားပွဲမှ အံဆွဲကို ကိုင်ဆွဲလေ၏။ သို့ပါသော်လည်း သော့ခတ်ထားသဖြင့် မပွင့်ဘဲရှိရာ မောင်ချစ်ဆွေသည် စားပွဲခြေထောက်ကို ခြေနှင့်ကန်ကာ အားကုန်ဆောင့်၍ ဆွဲသည်တွင် အံဆွဲလည်း ပွင့်သွားလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ချစ်ဆွေသည် ငွေစက္ကူငါးချပ်ကို ထုတ်ယူ၍ စားပွဲအံဆွဲကို ပြန်ပိတ်မည်ပြုဆဲတွင် နောက်မှခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာတွင် ခင်မြကြီးသည် အခန်းဝ၌ ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ခင်မြကြီးမှာ မောင်ချစ်ဆွေနှင့် မိမိတို့ ပြီးပြတ်သည်အကြောင်းကို ဦးထွန်းငွေအား ပြောလိုက်စဉ်က ဦးထွန်းငွေ၏ မျက်နှာထားကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် အပြစ်မရှိသော တူ မောင်ချစ်ဆွေအား ကြိမ်းမောင်းချေတော့မည်ဟု တွေးထင်မိသည်ဖြစ်၍ မောင်ချစ်ဆွေအပေါ်၌ ကရုဏာဖြစ်လျက် ၎င်းအား ဖျော်ဖြေစကားပြောကြားမည့်ဟု ရှာလျက်ရှိရာ မောင်ချစ်ဆွေအိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို ပွဲခင်းမှ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသောကြောင့် လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အခန်းဝသို့ ရောက်သောအခါ မောင်ချစ်ဆွေ၏ အမှုအရာကိုမြင်သဖြင့် ၎င်း၏ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိရုံမျှမက ငွေစက္ကူများကိုလည်း ၎င်း၏ လက်၌ တွေ့မြင်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေလေ၏။

- မြ။ ။ 'ကိုချစ်ဆွေ ဘာလုပ်နေသလဲ'
- ဆွေ။ ။ 'ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ ကျုပ်ငွေ ကျုပ် ထုတ်ယူနေတယ်'
- မြ။ ။ 'ရှင့်ငွေ... ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဒေါ်ခင်ကျော့တို့အခန်း မဟုတ်လား'
- ဆွေ။ ။ 'သူတို့အခန်းပေမယ့် ငွေက ကျုပ်ငွေပဲ'

မြ။ ။ 'မတော်ပါဘူး... ကိုချစ်ဆွေရယ်၊ မတော်လို့ သိသွားမှဖြင့် ရှက်စရာကြီး ဖြစ်နေတော့မပေါ့'

ဆွေ။ ။ 'ကိုယ့်ငွေ ကိုယ်ယူတာ ဘာမှရှက်စရာမရှိဘူး။ ကျုပ်ကိုပေးပြီးမှ သူက အတင်းပြန်ယူတာဗျ'

မြ။ ။ 'ဒီငွေကို ရှင် ဘာလုပ်ဖို့လဲ'

ဆွေ။ ။ 'ကြွေးပေးစရာရှိလို့'

မြ။ ။ 'ဘယ်တော့ပေးရမှာလဲ'

ဆွေ။ ။ 'ဒီကနေည ပေးရမယ်'

မြ။ ။ 'နက်ဖြန်ထိအောင် ဆိုင်းလို့မဖြစ်ဘူးလား'

ဆွေ။ ။ 'ဖြစ်တော့ ဖြစ်ပါရဲ့ သို့သော်...'

မြ။ ။ 'ဆိုင်းလို့ဖြစ်ရင် ကျွန်မက ချေးပါမယ်ရှင်၊ နက်ဖြန်မနက်စောစော ငွေ ၅၀ ကျပ် ကျွန်မက ချေးပါမယ်၊ ဒီငွေကို ပြန်ထားလိုက်ပါ' ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခင်မြကြီးသည် မောင်ချစ်ဆွေ၏လက်မှ ငွေစက္ကူများကို လှယူ၍ အံ့ဆွဲထဲတွင် ထည့်ပြီးမှ ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ အခန်းပြင်မှ လျှောက်လာသော ခြေသံများကို ကြားရသည်နှင့် ခင်မြကြီးသည် ဗီရိုနှင့်မှန်တင်စားပွဲအကြား၌ ကာထားသော ကန့်လန့်ကာ၏ နောက်သို့ မောင်ချစ်ဆွေကို တွန်းသွင်းပြီးမှ ဓာတ်မီးခလုတ်ကို မှိတ်ပြီးလျှင် ၎င်းကိုယ်တိုင် မောင်ချစ်ဆွေရှိရာသို့ ဝင်၍ ပုန်းလေ၏။

ယင်းသို့ ပုန်းပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခြေသံသည် အခန်းဝတွင်ရပ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် တံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် အခန်းတွင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ဝင်လာလေ၏။

အခန်း (၁၅)

မောင်တင်မြင့်သည် စိန်ထည်များကို ပြန်ထားရန်အကြံဖြင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ခုနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေရာ မီးခံသေတ္တာထားသောနေရာကို ဘချောကသေချာစွာပြောပြီးဖြစ်သောကြောင့် အလွယ်တကူနှင့်ပင် သေတ္တာကို တွေ့လေ၏။ မီးခံသေတ္တာမှာ ပိတ်လျက်ရှိသော်လည်း ဘချောသည် သော့ကို ချိုးပြီးပြီဖြစ်သောကြောင့် မောင်တင်မြင့်က လက်နှင့်ဆွဲလိုက်သောအခါတွင် အလွယ်တကူနှင့် ပွင့်လာလေ၏။ မောင်တင်မြင့်သည် စိန်ထည်ထုပ်ကို သေတ္တာအတွင်းသို့ ထည့်

မည်ပြုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခင်မြကြီးသည် ကန့်လန့်ကာနောက်မှ ထွက်လာလေ၏။

မြ။ ။ 'ကိုတင်မြင့်'

မြင့်။ ။ 'အလိုလေးဗျာ... ငပန်လိုက်တာ'

နောက်တစ်ခဏ၌ မောင်ချစ်ဆွေသည်လည်း ကန့်လန့်ကာနောက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ခင်မြကြီးသည် ဓာတ်မီးခလုတ်ရှိရာသို့သွား၍ မီးဖွင့်လိုက်ရာ တစ်ခန်းလုံး လင်းလျက်ရှိနေ၏။

မောင်တင်မြင့်သည် ရှေးဦးစွာ အသံကြားစဉ်က စိန်ထုပ်ကို နောက်၌ပွက်ထားရာ မီးလင်းလာသောအခါ၌ ရှေ့သို့ထုတ်၍ ပြလေ၏။

ဆွေ။ ။ 'အလိုဗျာ... ဒေါ်ဒေါ် စိန်ထုပ်ကြီးပါကလား'

မြ။ ။ 'ရှင် ဘယ်က ရသလဲ ကိုတင်မြင့်'

ဆွေ။ ။ 'မေးမှ မေးပလေဗျာ၊ မီးခံသေတ္တာထဲက ရမှာပေါ့'

မြင့်။ ။ 'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ပြန်ထားမလိုပါ'

ဆွေ။ ။ 'တယ်ကျတာပဲဗျာ၊ ဘယ်သူက ယုံနိုင်မှာလဲ'

မြင့်။ ။ 'မယုံကြတာတော့ ကျုပ်မတတ်နိုင်ဘူး။ ပြောတော့ဖြင့် မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပဲ'

ဆွေ။ ။ 'ဒီမှာ အားလုံး ကျုပ်တို့လူချည်းပါဗျာ၊ မှန်မှန်သာပြော ကိုတင်မြင့်၊ ကျုပ်တို့က မဖော်ပါဘူး'

မြ။ ။ 'တိတ်တိတ်နေစမ်း ကိုချစ်ဆွေ'

မြင့်။ ။ 'ဒီလိုပါ မြရယ်၊ ကျုပ်တပည့်ဘချောက ဒီစိန်ထုပ်ကြီးကို ခိုးလာလို့ ကျုပ်က ပြန်ထားမယ် လာပါတယ်' ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်တင်မြင့်က ဘချောသည် မိမိအား သူကဲ့သို့ပင် သူခိုးတစ်ယောက် ထင်မှတ်စေဖို့ ဖြစ်လာရပုံ အကြောင်းများကို အမျိုးသားပျော်ပွဲစားရုံ၌ လောင်းတန်းပြုမိသည့်အဖြစ်အပျက်များနှင့်တကွ အိမ်တစ်အိမ်သို့ ဖောက်ထွင်း၍ ဝင်ကြပုံများပါ စုံလင်စွာ ပြောပြလေ၏။

မောင်တင်မြင့်မှာ မိမိ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ပြောပြခြင်းဖြစ်သော်လည်း ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိကြောင်းကိုလည်း သိသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ စကားအဆုံး၌ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်လျက် ရှိ၏။

မောင်ချစ်ဆွေကမူ 'ကိုတင်မြင့်နယ်ဗျာ... အပင်ပန်းခံလိုက်တာ ကျုပ်တို့ အားလုံး ခင်ဗျားလူချည်းပါလို့ ပြောထားပြီးမဟုတ်လားဗျ'

ထိုအခါ ခင်မြကြီးသည် အမျက်ထွက်သော အမူအရာနှင့် မောင်ချစ်ဆွေ ဘက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်၍...

မြ။ ။ 'ရှင် ဘယ်နှယ်ပြောတာလဲ၊ ကိုတင်မြင့် ပြောတာကို ကျွန်မ မယုံကြည်ဘူး မှတ်နေသလား'

ဆွေ။ ။ 'ဒါတော့ဗျာ...'

မြ။ ။ 'ကိုတင်မြင့်... ရှင်ပြောတဲ့စကားကို ကျွန်မ တစ်ခွန်းမကျန် အားလုံးယုံ ကြည်ပါတယ်'

မြင့်။ ။ 'ကျေးဇူးပါပဲ...'

မောင်ချစ်ဆွေကမူ လင်ပြောတိုင်းယုံမည့်မိန်းမကောင်း တစ်ယောက်ကို ရခွင့်ရှိလျက်နှင့် စွန့်လွှတ်မိချေပြီတကားဟု နှမြောဟန်လက္ခဏာနှင့် ကြည့်နေလေ ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ခင်မြကြီးလည်း တံခါးကိုဖွင့်၍ ထွက်သွားလေ၏။

'ဒါထက် ကျုပ်တစ်ခုမေးပါရစေဦး၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဒီအခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ တူတူပုန်းတမ်းကစားနေကြတာလား'

ထိုအခါ မောင်ချစ်ဆွေသည် မောင်တင်မြင့်အား မိမိကဲ့သို့သော လူစားမျိုး ပင်ဖြစ်၍ ရှက်ဖွယ်ရာမရှိဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် အဖြစ်အပျက်ကို လျှို့ဝှက်ခြင်းမရှိဘဲ ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလေ၏။

မောင်တင်မြင့်သည် မောင်ချစ်ဆွေနှင့် မောင်ဘထွန်းတို့ ပိုကာဆွဲကြသော အကြောင်းကို ကြားရသောအခါ မိမိက သတိပေးလျက်နှင့် နားမထောင်သည့် အတွက် အပြစ်တင်၍ နောက်နောင် ထိုသူနှင့် မည်သည့်ကစားနည်းမျိုးမှ မကစားရန်လည်း ကတိထားစေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မောင်ချစ်ဆွေက 'ဗျိုလူ... ကိုတင်မြင့် နေစမ်းပါဦးဗျ၊ လောင်းကြေးတွေဘာတွေနဲ့ ခင်ဗျားခုန်ကပြောတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ တကယ်လားဗျ။ အလို ဘုရားရေ ဘယ်သူလဲမသိဘူး၊ အပြင်ကခြေသံကြားတယ်၊ ပုန်းကြဗျို...ပုန်းကြ'ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကန့်လန့်ကာ၏ နောက်သို့ဝင်၍ ပုန်းလေရာ တံခါးသည် ပွင့်သွား၍ စက်ပိုင်ဦးထွန်းငွေလည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

အခန်း (၁၆)

မောင်တင်မြင့်သည် မောင်ချစ်ဆွေ၏ နောက်သို့လိုက်၍ ပုန်းအောင်းရန် ကြံစည်မိသော်လည်း နောက်ကျခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် အရှိန်မပျက်စေဘဲ နေရာ၌ပင် ရပ်နေ

လေ၏။ ဦးထွန်းငွေသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မိ၍ မောင်တင်မြင့်၏ လက်၌ ကိုင်ထားသော စိန်ထုပ်ကိုမြင်သောအခါ အံ့အားသင့်၍ မျက်လုံးပြူးနေ၏။

မောင်တင်မြင့်မှာ သူတစ်ပါး၏ အခန်းတွင်း၌ ရောက်နေသည့်အပြင် လက်တွင် ပစ္စည်းထုပ်နှင့်တကွ မိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဤတစ်ခါဖြင့် ခက်ပြီဟူ၍ ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိပေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်တင်မြင့်ကမူ ဤအကျပ်အတည်းမှ ထွက်ရန် လမ်းဆက်ကိုမြင်ပြီးသောအနေဖြင့် ခပ်အေးအေးအမူအရာနှင့် ရပ်နေလေ၏။

ငွေ။ ။ 'လက်စသတ်တော့ ကိုယ်တော်မြတ်ကိုး...'

မြင့်။ ။ 'ဦးကို ဘယ်သူပြောသလဲ'

ငွေ။ ။ 'သူများအိမ်နေပြီး သူများထမင်းလည်းစားသေးရဲ့၊ သူများပစ္စည်းလည်း ခိုးသေးရဲ့ တော်ရောလား... မင်းလုပ်ပုံ...ဟင်'

မြင့်။ ။ 'ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ဦးရယ်။ မျက်လုံးပြူးပြူး မျက်ဆန်ပြူးပြူး မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က လန့်တတ်ပါတယ်'

ငွေ။ ။ 'မင်းပါလာကတည်းက ငါထင်မိသားပဲ။ ငါ့တူနဲ့ ပါလာတယ်ဆိုလျှင် ဘယ်က လူကောင်းသူကောင်းဟုတ်နိုင်မလဲဆိုတာ ငါတွေ့မိသားကပဲ၊ သူခိုး... ဟဲ့... သူခိုး'

မြင့်။ ။ 'ကျွန်တော်ကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သို့သော် ဦးအိမ်ကိုဖောက်ပြီး မိခင်သေတ္တာကို ဖွင့်တဲ့လူများနဲ့ တွေ့ခဲ့လို့ရှိလျှင် သူခိုးလေးဘာလေးနဲ့ မခေါ်လေနဲ့ခင်ဗျ။ ဒီလူမျိုးက စိတ်ကဆတ်ပါတိသနဲ့။ မခံချင်ပြီဆိုမှဖြင့် ဦးဒုက္ခရောက်သွားမယ်။ ယခုလည်း ဆူဆူညံညံတော့ လုပ်ကြမယ်မကြံနဲ့၊ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ခြောက်လုံးပြူးပါတယ်။ ပြောင်းဟာ ဦးဘက်ကို ချိန်ထားတာ မြင်ရဲ့လား'

မောင်တင်မြင့်သည် အကျီအိတ်တွင် လက်နှိုက်ကာ ရပ်လျက်ရှိ၏။ အိတ်တွင်း၌ ထည့်ထားသော ဆေးတံရိုးကို ဦးထွန်းငွေဘက်သို့ ချိန်ထား၍ အကျီအိတ်သည် စုလျက်ထွက်နေသည်ကို ဦးထွန်းငွေမြင်ရသောအခါ မျက်နှာပျက်၍ သွား၏။ မောင်တင်မြင့်ကမူ လူတစ်ဖက်သား၏ အသက်ကို ဖြုတ်တစ်ကောင်၏ အသက်လောက်မျှ ပမာဏမထားသေးဟန်နှင့် မျက်နှာတင်းတင်းကြီး ရှိနေလေ၏။

မြင့်။ ။ 'ကျွန်တော်က သေနတ်ပစ်လျှင် သူတစ်ပါးလို သေနတ်ကြီးကို လူမြင်အောင် ထုတ်ပြီးပစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး ကိုင်တယ်ဆိုတာ ရိုင်းတာမျိုးပဲ။ သို့သော် အကျီအိတ်ထဲကနေပစ်လို့ လွဲလိမ့်မယ်၊ ချော်လိမ့်မယ်များလို့တော့ မထင်မှားလေနဲ့၊ ရင်ဝတည့်တည့်မှ ပစ်တဲ့အကောင်။ ဒီတော့ကာ

အော်မယ် ဟစ်မယ်များလို့တော့ မကြံစည်လေနဲ့။ အသံတစ်ခွန်းထွက်တာနဲ့ ဒိုင်းခနဲ ပစ်တာနဲ့ တစ်ချိန်တည်းပဲ ကြားရဲ့လား။

ဦးထွန်းငွေသည် ဟစ်အော်မည်ပြုပြီးမှ မဝံ့သည်နှင့် ဆိတ်ဆိတ်ရှိနေလေ၏။

မြင့်။ ။ 'ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဦးရယ်၊ ကြုံတဲ့အခါ စကားစမြည်ပြောကြသေးတာပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ အောင်ဘညိုပွဲ တော်တော်ကောင်းရဲ့လား။'

ဦးထွန်းငွေက မိမိမှာ မောင်တင်မြင့်၏ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းကြောင့် ဟစ်အော်ခြင်းမပြုဝံ့စေကာမူ နောက်ဆုံး၌ မိမိ၏ လက်မှ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထိုသူလွတ်နိုင်မည်မရှိဟု စိတ်ချသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းအမူအရာ ပြောင်းလဲ၍ လာလေ၏။ မောင်တင်မြင့်သည်လည်း ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်သဖြင့် တစ်ဖန်အမူအရာ ပြောင်းလဲစေအံ့ဟု အောက်မေ့၏။

ငွေ။ ။ 'မောင်တင်မြင့်'

မြင့်။ ။ 'ခင်ဗျာ'

ငွေ။ ။ 'မောင်တင်မြင့်ဟာ ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်သိပုံမရဘူး။ မောင်တင်မြင့်ဟာ ကျုပ်မယား၏ စိန်ထည်များကို ခိုးယူရင်းတန်းလန်းမှာ ကျုပ်က လက်ပူးလက်ကြပ် မိတယ်မဟုတ်လား'

မြင့်။ ။ 'ကျွန်တော်က ဒီပစ္စည်းများကို ခိုးခြင်းမဟုတ်၊ ပြန်ထားမယ်လို့ လာခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ပြောလျှင် ဦးက ယုံမလား'

ငွေ။ ။ 'ယုံဖို့ ခဲယဉ်းတယ်'

မြင့်။ ။ 'ဘယ်နှယ်ကြောင့်'

ငွေ။ ။ 'အကယ်၍ ပစ္စည်းများကို ပြန်ထားခြင်းဖြစ်ပါလျှင် ကျုပ်ကို ခြောက်လုံး ပြူးသေနတ်နဲ့ ချိန်လားရွယ်လား လုပ်ပါ့မလား'

မြင့်။ ။ 'မလုပ်ပေဘူး'

ငွေ။ ။ 'မောင်ကတော့ ကျုပ်ကို ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ရွယ်တယ်'

မြင့်။ ။ 'ဘယ်မှာလဲ ခြောက်လုံးပြူး'

ငွေ။ ။ 'မောင့်အိတ်ထဲမှာ'

မြင့်။ ။ 'မဟုတ်ရပါဘူး ... ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကျီစားမိတာပါ' ဟုပြောလျက် မောင်တင်မြင့်သည် အိတ်ထဲမှဆေးတံကို ထုတ်၍ပြလေရာ ဦးထွန်းငွေသည် မိမိကြောက်မိသည်ကို ရှက်သည်နှင့် ရှေးကထက် စိတ်ဆိုးလာလေ၏။

ငွေ။ ။ 'မောင်... မောင်... မောင်က... ကျုပ်... ကျုပ်ကို...'

မြင့်။ ။ 'ဖြည်းဖြည်းခင်ဗျာ... ဖြည်းဖြည်း'

ငွေ။ ။ 'လက်စသတ်တော့ ဒီအကောင်အရူး ထင်ပါရဲ့။ သို့သော် ရူးသည်ဖြစ်စေ၊ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ ပုလိပ်...'

မြင့်။ ။ 'အရင်မလိုပါနဲ့ ဦးရယ်။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ဦးက အခုနေမှာ ဘယ်လိုပဲ အော်စေကာမူ ဆိုင်းသံတွေဆူနေလို့ ဘယ်သူမှကြားမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီပြင်လည်း ကျွန်တော်ပြောစရာစကားတစ်ခု ရှိပါတယ်'

ငွေ။ ။ 'မင်းက အချိန်ကုန်အောင် လွဲပြီးလွတ်ပေါက် ရှာနေတာလား၊ မရဘူး မောင်'

မြင့်။ ။ 'ကျွန်တော်က လွတ်ပေါက်ရှာဖို့နဲ့ အဝေးကြီးပါ ဦးရယ်။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်က ထွက်သွားချင်လိုက်တာမှ၊ ယော့ မသွားချင်၊ ဘသားမသွားချင် ဖြစ်နေတယ်။ သို့သော် အော်လားဟစ်လားမလုပ်ခင် ကျွန်တော်ပြောစရာရှိတာ နားထောင်ပါဦး၊ စကားဆုံးတော့မှ ဦးက အော်ချင်သပဆိုလျှင်လည်း ငယ်သံပါ အောင် အော်တော်မူပါခင်ဗျား...'

ငွေ။ ။ 'ဆိုပါဦး'

မြင့်။ ။ 'ကျွန်တော်ပြောလိုတဲ့စကားကို သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက်ပြောရမလား၊ သို့မဟုတ် တစ်ခါတည်း တိုက်ရိုက်ပြောရမလား' ဦးထွန်းငွေသည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လျက်...

ငွေ။ ။ 'မောင့်ကို ကျုပ် တစ်မိနစ်အချိန်ပေးမယ်'

မြင့်။ ။ 'အလိုလေး မြန်လှုံချည်ကလားခင်ဗျာ၊ ယခုတောင် ဘယ်နှစက္ကန့်ကုန် သွားပြီလဲ ခင်ဗျာ'

ငွေ။ ။ 'ပြောစရာရှိတဲ့စကားကို မြန်မြန်ပြော'

မြင့်။ ။ 'ကိုင်း... ဒါဖြင့်နားထောင်။ ဦး စိန်ထုပ်ထဲကစိန်တွေဟာ တစ်လုံးမှ စိန်မစစ်ပါဘူး၊ အားလုံး ဓာတုဗေဒ စိန်တွေချည်းပဲ'

အခန်း (၁၇)

ဦးထွန်းငွေသည် မောင်တင်မြင့်၏ စကားကို ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရင်ကော့လျက်ရှိသော အမူအရာမှသည် ဦးခေါင်းချိုးသော အမူအရာသို့ ချက်ချင်း ပြောင်းလွဲသွားလေ၏။ မောင်တင်မြင့်သည် စိန်အကြောင်းကို အတော်အတန် နားလည်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် ဘချောပေးလာသော စိန်ထည်များကို သေချာစွာ

ကြည့်မိရာတွင် ၎င်းစိန်များသည် ဂျာမနီမှမှာယူသည့် အလွန်တရာကောင်းသော စိန်တုများဖြစ်သော်လည်း စိန်အစစ်မဟုတ်ကြောင်းကို ချက်ချင်းလိုပင် သိလေ၏။ မောင်တင်မြင့်သည် ဒေါ်ခင်ကျော့၏စိတ်သဘောကို အတော်အတန် ရိပ်မိ၍ ၎င်း၏စိန် အစစ်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်သောကြောင့်သာလျှင် ဝတ်ဆင်နေသည်ဖြစ်ရာ အကယ်၍ စိန်တုများဖြစ်ကြောင်းကို သိပါလျှင်မူ ချက်ချင်းပင် အသစ်ဝယ်ပေးဖို့ လင်ယောက်ျားကို ပူဆာမည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဦးထွန်းငွေသည် ဒေါ်ခင်ကျော့အား ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ်နှင့် တင်သောပစ္စည်းများမှာ စိန်အစစ်မဟုတ်၊ အတုများဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်ခင်ကျော့သိသွားမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်မည့် အကြောင်းကိုလည်း မောင်တင်မြင့်သိ၏။ ထိုကြောင့်သာလျှင် မောင်တင်မြင့်သည် စိန်ထည်များနှင့်ပတ်သက်သည့် ထိုကိစ္စတွင် ခပ်အေးအေးအမူအရာနှင့် နေနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးထွန်းငွေသည် မောင်တင်မြင့်၏ စကားကို ကြားသောအခါ၌ လေထုတ်၍ ပစ်လိုက်သော ကြက်ပေါင်လုံးကဲ့သို့ ပျော့ခွေ၍သွားရာ...

မြင့်။ ။ 'သို့သော်လည်း စိန်တုထဲမှာတော့ တကယ်ကောင်းပါပေတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင် လက်နဲ့ကိုင်ကြည့်လို့ သိရပါတယ်'

ငွေ။ ။ 'မောင် ဘယ်နည်းသိသလဲ'

မြင့်။ ။ 'ကျွန်တော်က ကျောက်၊ ပုလဲ၊ နီလာ၊ စိန်အစရှိတဲ့ ပစ္စည်းများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာအုပ်တွေလည်း ဖတ်ဖူးတယ်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီပညာကို ဆည်းပူးဖူးတယ်။ ဘာအတွက်ကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ သက်သက်ဝါသနာပါလို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီစိန်ထည်တွေ ကျွန်တော့်လက်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သေချာစွာ စိုက်ကြည့်မိလို့ စိန်အစစ်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။'

ဦးထွန်းငွေသည် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိရာမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုပစ်ချကာ ထိုင်လိုက်၏။

ငွေ။ ။ 'မောင်တင်မြင့်'

မြင့်။ ။ 'ခင်ဗျာ'

ငွေ။ ။ 'မောင်ဟာ အခု အကျဉ်းအကျပ်ထဲမှာ ကျနေတယ်မဟုတ်လား'

မြင့်။ ။ 'ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ ဦးအတွက်သာ ဦးစိမံပါ။ ဘယ်လိုလုပ်မယ် ကြံသလဲ'

ငွေ။ ။ 'မောင် ပြောတာ ကျုပ် နားမလည်ပါဘူး၊ ဘာဆိုလို့တာလဲ'

မြင့်။ ။ 'ကိုင်း... ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ် နားထောင်၊ ဦးနဲ့ ဒေါ်ခင်ကျောနဲ့ လက်ထပ်စဉ်အခါက ဦးကလည်း စက်ပိုင်သူဌေး၊ ဟိုကလည်း အရေးပိုင် တစ်ယောက်ရဲ့နမဆိုတော့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ တော်တော်အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်း များကို တင်သမှ လူကြားလို့ကောင်းမယ်မဟုတ်လား'

ငွေ။ ။ 'ပြောပါ'

မြင့်။ ။ 'ဒီတော့ကာ ဥပမာ ငွေသုံးသောင်းတန် လက်ဝတ်လက်စားများကို တင် သမယ်ဆိုလျှင် ဒီငွေအတွက် တစ်လတစ်လမှာ ငွေတိုးတော်တော်ကြီး နစ်နာမယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီတော့ကာ ဂုဏ်လည်းမပျက်စေရအောင်၊ ဟိုတစ် ဖက်သားလည်း ကျေနပ်လေအောင်၊ ငွေတိုးလည်းမနစ်နာရလေအောင် ဦးက စိန်အစစ်ကို မဝယ်ဘဲ ဂျာမနီက ချက်စိန်တွေ မှာယူပြီး ပန်းထိမ်မှာ လက်ဝတ်လက် စား လုပ်စေပြီးမှ တင်တောင်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်နှယ်လဲ ကျွန်တော့် တွေးထင်ချက် ကိုက်ရဲ့လား'

ဦးထွန်းငွေသည် ထိုအတိုင်းမှန်သည်၊ မမှန်သည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောရန် အချိန်မရမီ ကန့်လန့်ကာ ပြင်းထန်စွာလှုပ်ပြီးနောက် မောင်ချစ်ဆွေ ထွက်ပေါ်လာ ၍ ဦးထွန်းငွေ၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ ရပ်လေ၏။

ဆွေ။ ။ 'ခင်ဗျား တယ်တော်တဲ့ လူကြီးပဲ၊ ခင်ဗျား... ဟင်း... ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက တစ်သက်လုံး မြည်ချင်တိုင်းမြည်၊ တွန်ချင်တိုင်း တွန်၊ ပြောချင်တိုင်း ပြောလာလိုက်တာ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက လူလိမ်ကြီးကပဲ၊ ကျုပ်က စော စောက မသိခဲ့ရတာ နစ်နာတယ်ဗျာ...' ဟု လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကာ ဒေါသ ကြီးစွာနှင့် ပြောလေလျှင် ဦးထွန်းငွေမှာ မည်သို့မျှပြန်မပြော ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် ထိုင်နေလေ၏။

ဆွေ။ ။ 'အိုင်ဆေး... ကိုတင်မြင့်။ ခင်ဗျားဟာ လူထဲမှာ တော်တော်ရှားတဲ့လူတစ် ယောက်ပဲဗျာ။ ဘယ်နေရာမဆို ခင်ဗျားဝင်ပါလိုက်ရင် နေရာတကျဖြစ် သွားတာချည်းပဲ၊ တကယ်စွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ။ ကိုင်း... သို့သော် ဒီလိုနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီက ဦးလေးတော်အကြောင်းကို ဒေါ်ဒေါ်သွားပြောဦးမှ ဖြစ်မယ်' ဟု ပြောလျက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားမည်ပြုလေလျှင် ဦးထွန်းငွေမှာ ကင်းကိုက်ဘိသကဲ့သို့ ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထလေ၏။

ငွေ။ ။ 'ဟေ့ မောင်ချစ်ဆွေ မင်းဒေါ်ဒေါ်ကို ဒီအကြောင်း မပြောပါလေနဲ့ကွယ်'

ဆွေ။ ။ 'ခင်ဗျားက မပြောနဲ့ဆိုလျှင် ကျုပ် နေရတော့မလား၊ ခင်ဗျားကို ဘယ် အတွက်ကြောင့် ကျုပ် နားထောင်မှာလဲ'

ငွေ။ ။ 'ဒီအကြောင်းကို မင်းဒေါ်ဒေါ်သိမှဖြင့် ငါ့ကို တစ်သက်လုံး ဆူလို့ပူလို့ ပြီးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး တူရယ်'

ဆွေ။ ။ 'ဆူချင်ဆူပါစေ သွားပြောမယ်'

ငွေ။ ။ 'ဟေ့... မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်'

ဆွေ။ ။ 'ဘာကြောင့်မလုပ်ဘဲ နေရမလဲ'

ဦးထွန်းငွေမှာ ဒေါ်ခင်ကျော့နှင့်လက်ထပ်ပြီးသည့်နေ့မှစ၍ မိမိ၏အပြစ် မဟုတ်သောနေရာများပင် ဒေါ်ခင်ကျော့က ငေါက်ငမ်းမည်ကို အစဉ်မပြတ် ကြောက်ရွံ့လာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုကဲ့သို့ မိမိက တစ်ပတ်ရိုက်ထားသည့်အဖြစ်ကို ဒေါ်ခင်ကျော့သိသွားမည်ကိုကား ကျားလောက်မက ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိ၏။

ငွေ။ ။ 'ဒီအကြောင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မင့်ဒေါ်ဒေါ်မသိစေပါနဲ့ ငါ့တူရယ်'

ဆွေ။ ။ 'ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျားဘက်က ကူပြီးလိမ့်ပေးစေချင် သလား၊ တော်လှတယ်ခင်ဗျာ' ဟု ပြောလျက် မောင်ချစ်ဆွေသည် အခန်း ပြင်သို့ ထွက်မည်ပြုပြန်လေ၏။

ငွေ။ ။ 'နေဦး တူရဲ့၊ ဦးလေးပြောပါရစေဦးကွဲ့'

ဆွေ။ ။ 'ဘာလဲ'

ငွေ။ ။ 'ဦးလေးက ငါ့တူလေးအပေါ်မှာ ဆိုးခဲ့တာ မှန်ပါတယ်ကွယ်'

ဆွေ။ ။ 'ဆိုးလား မဆိုးလားတော့မသိဘူး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုဘယ်အခါမဆို သူငယ်နှုပ်စားအရွယ်ကလေးလောက် အောက်မေ့ပြီးပြောချင်တိုင်းပြော...'

ငွေ။ ။ 'မှန်ပါပေတယ် တူကြီးရယ်'

ဆွေ။ ။ 'ဒီကနေ့ညတောင် ငွေကလေး ၅၀ ကျပ်တောင်းတာ ပေးပြီးမှ တစ်ခါပြန် ပြီး အတင်းယူသတဲ့ဗျာ။ ကောင်းနိုင်ရဲ့လား ကိုတင်မြင့်ရယ်'

ငွေ။ ။ 'ဦးလေးက ငါ့တူ လောင်းတမ်းစားတမ်း ကစားမှာစိုးရိမ်လို့ပါ တူရယ်'

ဆွေ။ ။ 'တကယ်လို့ ကစားရင်ကော ဘာဖြစ်သလဲဗျာ၊ လောင်းတမ်းကစားတာနဲ့ စိန်အတုကို စိန်အစစ်လုပ်ပြီး ကိုယ့်မယားကို တင်တာနဲ့ ဘယ်ဒင်းက ဆိုးသလဲ'

ငွေ။ ။ 'ဦးလေးလည်း မင်းတောင်းတဲ့ငွေအကြောင်းကို တစ်ခါပြန်ပြီး စဉ်းစားမိ ပါတယ်။ စင်စစ် ဦးလေးမှားပါပေတယ်၊ ဘယ်လောက်လဲ ငွေ ၅၀၀ ကျပ် ယူမလား၊ ချက်ရေးပေးမယ်'

ဆွေ။ ။ 'တော်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားငွေ ခင်ဗျားသိမ်းထားပါ။ ခုတလော ခင်ဗျား ငွေ တော်တော်လို့လိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကို စိန်အစစ်တွေ ခင်ဗျား ဝယ်ပေးရတော့မှာကိုး' ဟု ပြော၍ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်မည်ပြုပြန်၏။

www.dhammadownload.com

ငွေ။ ။ 'ငါ့တူကြီးနေပါဦးကွ့'

ဆွေ။ ။ 'ဆိုစမ်း'

ငွေ။ ။ (နဖူးမှ စီးကျသောအခွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်သုတ်လျက်) 'ဦးလေးမှား
ပါတယ်၊ ငါ့တူကြီးနဲ့ ဦးလေးနဲ့ဆိုလျှင် ဦးလေးက ဆိုးခဲ့ပါပေတယ်။
ဦးလေးကတော့ ကောင်းစေချင်တဲ့ စေတနာပါပဲ။ ခုကာလလူငယ်များဟာက လူ
ကြီးများထိန်းသိမ်းဖို့ အင်မတန်ခဲယဉ်းလေတော့...'

ဆွေ။ ။ 'အို... တယ်ခက်နေ၊ ဘယ်သူက ကျွန်တော့်ကို ထိန်းသိမ်းပါလို့ ခင်ဗျား
ကို ပြောလို့လဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ထိန်းသိမ်းလွန်းအားကြီးလို့ ကျွန်တော်ဒီ
လောက် ကျပ်နေတာပဲ။ ငါးကျပ်လိုရင်လည်း ရှိခိုးတောင်းရ၊ ခင်ဗျားတို့လုပ်ပုံဟာ
လူတစ်ဖက်သား ဘယ်လောက်နွားကျသလဲဗျ၊ လူအချင်းချင်းသိသွားရင် သိပ်ပြီး
ရှက်စရာကောင်းတာပဲ။ သိလည်း သိကြတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျောင်းသားသူငယ်
ချင်းတွေလျှင် ကျွန်တော်ဖြင့် မျက်နှာတောင်မကြည့်ဝံ့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ သိကြ
ရောပေါ့ဗျာ'

ငွေ။ ။ 'သို့သော်... ဦးလေးပြောပါရစေဦး'

ဆွေ။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ လုပ်ပုံတွေဟာ လူငယ်အချင်းချင်းပေါင်းရာမှာ ကျွန်တော်
နဲ့ဖို့ချည်းပဲဗျ၊ သုံးဖို့စွဲဖို့ ခင်ဗျားတို့က လုံလုံလောက်မပေးတော့ ဟိုကချေး
ရ၊ ဒီကငှားရနဲ့ ကိုတင်မြင့်ဆီကတောင် ကျွန်တော် ငွေငါးကျပ်လှည့်ရဖူးသေး
တယ်မဟုတ်လားဗျာ'

မြင့်။ ။ 'ရှိပါစေဗျာ... ထည့်မပြောနေပါနဲ့'

ဆွေ။ ။ 'ထည့်မပြောနဲ့ဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော့်ပြောစကားမှန်ကြောင်းကို သိအောင်
ပြောရသေး၊ တကယ်လို့သာ သူတို့က လုံလုံလောက်လောက် ပေးခဲ့ပါ
သဘိ၊ ဒီလို ဟိုချေးလား ဒီငှားလားလုပ်ဖို့ ဘာအကြောင်းရှိသလဲဗျ၊ စာသင်ပေး
ပြန်လျှင်လည်း အသုံးအစွဲကြီးတယ်ဆိုပြီး ဘီအေမအောင်ခင် နုတ်ပစ်လိုက်တယ်။
ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး အလုပ်လျှောက်ဖို့ဟာလည်း ငွေကလေး လေးငါးထောင်
အကုန်မခံချင်ကြဘူး။ ဒီတော့ ဒီအကောင် ဒီတစ်သက်မှာ ဘယ်တော့ကြီးပွားဖို့
ရှိမလဲဗျ'

ငွေ။ ။ 'ငါ့တူက ပုလိပ်ဘက်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ မတော်ပါဘူး ငါ့တူရယ်'

ဆွေ။ ။ 'ဘယ်ဘက်မှ လုပ်ဖို့မတော်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ပြောမှပဲ၊ ခုကာလမှာ ငွေနဲ့
ပစ်ပြီးမကြိဘဲ ဘယ်အလုပ်ရနိုင်ဦးမလဲခင်ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က အလုပ်
ကောင်းကောင်း ရှာမပေးနိုင်တိုင်း ပိုက်ဆံရှိတဲ့မိန်းမနဲ့ စေ့စပ်ပေးဖို့ ကြံကြတယ်။
ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲဗျ၊ လူကိုမကြိုက်ဘဲနဲ့ ငွေမက်ပြီးယူရတယ်

ဆိုတာ အရပ်ရပ်နေပြည်တော် ကြားလို့မှ တော်နိုင်ကြသေးရဲ့လားဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့၊
က ပိုက်ဆံရှိတဲ့ဟာနဲ့ ဘယ်လိုစေ့စပ်ပေးပေးမယ့် ကျွန်တော်မယူဘူး။ ကျွန်တော်
ကြိုက်တာ ကျွန်တော် ယူမှာပဲ။ ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့မိန်းမ ရန်ကုန်မှာရှိတယ်။
သူကလွဲရင် ကျွန်တော် ဘယ်သူမှ မယူဘူး။ ငွေမရှိပေမဲ့ မခင်ညွန့်လိုမိန်းကလေး
ဟာ ကမ္ဘာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ကိုတင်မြင့်ကောင် ဟိုနေ့ကမြင်လိုက်သေး
တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ တော်တော်နိပ်တယ်မဟုတ်လားဗျာ’

ကိုတင်မြင့်က ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသောမိန်းကလေးကစိယောက်ဖြစ်ပေ
ကြောင်းနှင့် ထောက်ခံပြော၏။

ဆွေ။ ။ ‘သူကသာ ကျွန်တော့်ကို ယူမယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ကဖြင့် သူကလွဲလို့
ဘယ်သူမှမယူဘူးဗျာ၊ ဘယ်သူတိုက်တွန်းလို့ ဘာကြီးဖြစ်နေကြနေကြ
မခင်ညွန့်ဆိုလျှင် မခင်ညွန့်မှပဲ ကျွန်တော်ယူတော့မယ်’

ငွေ။ ။ ‘ကိုယ့်အခြေအနေကိုလည်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်ရဦးမယ် ငါ့တူရဲ့’

ဆွေ။ ။ ‘ဘာအခြေအနေလဲ၊ မခင်ညွန့်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်သူကအခြေအနေ
ကြီးကျယ်နေချင်သေးလဲ၊ ကျွန်တော်က အရေးပိုင်သား၊ သူ့အဖေက
လယ်သစ်တောဝန်ပဲ။ သူက ကျွန်တော့်လိုတောင် တစ်ကောင်ကြွက်မဟုတ်ဘူး၊
သူ့မောင်နှမတွေက ဖတ်လုံတွေချည်းပဲ’

ဦးထွန်းငွေသည် ထက်ထက်သန်သန်ကြီးမဟုတ်ဘဲ မရဲတရဲသာလျှင် ငြင်း
ဆန်နိုင်တော့၏။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ချစ်ဆွေက ဆက်လက်၍...

ဆွေ။ ။ ‘ကိုင်း... နောက်ဆုံးစကား ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ ခင်ဗျား စိန်တုတွေ
အကြောင်းကို ဒေါ်ဒေါ်မသိစေချင်လျှင် ငွေကလေး သုံးလေးထောင်
လောက် အကုန်ခံပြီး ကျွန်တော့်ကို အလုပ်တစ်ခုခု ရအောင်ရှာပေး။ အလုပ်ရတဲ့
အခါမှာ ရန်ကုန်က မခင်ညွန့်နဲ့ တောင်းပေး။ အဲဒါပဲ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ဒေါ်ဒေါ်ကို
ခင်ဗျားစိန်တုတွေအကြောင်း ကျွန်တော်ပြောလိုက်မယ်’

ငွေ။ ။ ‘ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ငါ့တူရယ်’

မြင့်။ ။ ‘ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် အတင်းအဓမ္မလုပ်နေတော့တာပဲ။ သို့သော် ကျွန်တော်
က စပ်ကြားကဝင်ပြီး အကြံပေးရမှာဖြင့် သူ့တောင်းဆိုချက်တွေဟာ
မလွန်လှပေဘူး ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ဒီတော့ကာ သူ့ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေး
လိုက်လျှင် ကျွန်တော် ဆိုတာတော့ နှုတ်လုပ်ပါတယ်။ စိတ်ချပါ။ နှုတ်ပိတ်ခတွေ
ဘာတွေဘာတွေတောင် ကျွန်တော်မတောင်းတော့ဘူး’

ငွေ။ ။ ‘မောင့်အတွက်တော့...’

ဆွေ။ 'ကိုတင်မြင့်အတွက်တော့ ရှိပါစေ၊ ခင်ဗျားအပူမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလူက လူကောင်းပါ။ ဒီလိုလူမျိုးတွေ လောကမှာ များများရှိလျှင် ကောင်းဖို့ပဲ ဒါထက် ဦးလေးပစ္စည်းကို သူမယူဘူးဆိုတာ မှန်တယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိတယ်။ ကိုင်း... ဒီတော့ ကျွန်တော့်စကားကိုသာ ဖြေပါတော့'

ဦးထွန်းငွေသည် ငြင်းဆန်တော့မည်ဟု စကားစလေရာ မောင်ချစ်ဆွေက တံခါးကိုဖွင့်၍ ထွက်သွားမည်ပြုသည်တွင်မှ လုံးလုံးလက်လျှော့၍...

ငွေ။ 'ကောင်းပါပြီ ငါ့တူ၊ ကောင်းပါပြီ... မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ငါကြိုးစားပေးပါမယ်'

ဆွေ။ 'ကိုင်း... ဒါဖြင့် တော်ပြီ၊ လာဗျို့ ကိုတင်မြင့်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ပွဲကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်သေးဘူး။ မင်းသမီးမင်းသားတောင် နှစ်ပါးသွားပြီ ထင်တယ်'

ငှင်းနောက် မောင်ချစ်ဆွေနှင့် မောင်တင်မြင့်တို့သည် ပွဲခင်းရှိရာသို့ ဆင်းသွားကြလေရာ မောင်ချစ်ဆွေမှာ အလွန်တရာ အာရုံစိုက်လှသည်ဖြစ်၍ လူပြက်များ ပြက်သည့် ပြက်လုံးများကို အဆမတန် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောကာ ပွဲကြည့်၍နေလေ၏။ မောင်တင်မြင့်မှာမူကား ထိုညဉ့်သည် ညဉ့်ဦးယံဖြစ်သောကြောင့် ခင်မြကြီးကို တွေ့အောင်ရှာအံ့ဟု ပွဲတွင်းသို့တစ်ခါ၊ အိမ်ပေါ်သို့တစ်လှည့် တစ်မျှော်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုသို့ရှိလျှင် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် ခင်မြကြီးကို ရိပ်ခဲမြင့်လိုက်သည်နှင့် မောင်တင်မြင့်သည် ပွဲခင်းမှထွက်လာ၍ အိမ်ပေါ်သို့အတက် လှေကား၌ပင်လျှင် ခင်မြကြီးနှင့် အဆင်သင့်တွေ့ဆုံမိလေ၏။

မောင်တင်မြင့်သည် ခင်မြကြီးနှင့် တူးဆိတာမော်တော်ကားပေါ်တွင် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောဆိုခွင့်ရစဉ်အခါကတည်းက မောင်ချစ်ဆွေ၏ စိတ်နေသဘောထားကို ပြောဆိုစဉ်ကပင် မိမိ၏မေတ္တာစိတ်ကို အတိအလင်းထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းမပြုခဲ့ရသေးစေကာမူ ပြောဆိုသည်နှင့် မခြားမနားဘဲ ခင်မြကြီးမှာလည်း မောင်တင်မြင့်၌ စိတ်သဘောထားပုံကို ကျွန်ုပ်တို့ ရိပ်မိတန်သလောက် ရိပ်မိခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အဖဖြစ်သူ ရာဇဝတ်ဝန် ဦးသိန်းဟန်က မောင်တင်မြင့်သည် လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောထားသောကြောင့်သာလျှင် ခင်မြကြီးမှာ မထိုက်မတန်သော လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ကြိုက်မိမည်စိုးသဖြင့် မိမိ၏မေတ္တာစိတ်ကို မျှီသိပ်၍ထားရခြင်းဖြစ်လေရာ သို့ရာတွင် ထိုညဉ့်၌ စက်ပိုင်ဦးထွန်းငွေတို့၏ အခန်းတွင်းတွင် ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် မောင်တင်မြင့်၏ နှုတ်မှရှင်းလင်းပြောပြသော စကားတို့မှာ စိတ်ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းရုံမျှမက

မောင်တင်မြင့်၏ မြင့်မြတ်တည်ကြည်သော စိတ်နေသဘောထားကို အတိအလင်း သိရှိရချေပြီဖြစ်ရကား အဆီးအတားအပိတ်အဆို့တို့နှင့် တွေ့ရသဖြင့် အောင့်လျက် ရှိသော စိမ့်စမ်းသည် အဆိုပါအဆီးအတားများ ပပျောက်သောအခါ၌ တစ်ဟုန် တည်းဆင်းသည့်အလား ခင်မြကြီး၏ မေတ္တာစိတ်သည်လည်း မောင်တင်မြင့်အပေါ်၌ သက်သက်ကင်းဖွယ်ရာအကြောင်း တစ်စုံတရာမျှ မရှိကြောင်းသိရှိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆတက်ထမ်းပိုး ပိုမိုပြင်းထန်လျက်ရှိတိ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်တင်မြင့်က လှေကားရင်းမှစောင့်၍ ပြောလိုသော စကားကို ဖွင့်ဟပြောဆိုသောအခါတွင် မည်ကဲ့သို့အဖြေမျိုးဖြင့် ဖြေကြားမည့်အကြောင်းကို ဖတ်ရှုသူတို့သည် တွေးထင်နိုင်မည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အမိမဲ့ဖြစ်၍ ဖခင်နှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ခင်မြကြီးသည် မိမိအား အသက်တမျှ ချစ်လှသော ဖခင်ကြီးသဘောမတူဘဲ မည်သည့်အရာကိုမျှ မပြုဖူးခဲ့သည်ဖြစ်ရကား မောင်တင်မြင့်အား လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဟူ၍ မှတ်ထင်နေသော ဖခင်ကြီးအား အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ပြန်ကြားပြောဆိုပြီးမှ စကားပြန်ပါရစေဟူ၍ ခွင့်တောင်းလေ၏။ ဦးသိန်းဟန်မှာလည်း ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ပေါ်၌ ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ခင်မြကြီးသည် အိမ်ပေါ်ကို တက်သွား၍ မောင်တင်မြင့်၏ အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ဖခင်ကြီးနားလည်အောင် ရှင်းလင်းပြောပြလျက်ရှိစဉ် မောင်တင်မြင့်သည် အိမ်အောက်မှစောင့်ဆိုင်းလျက် နေရစ်လေ၏။

နာရီတစ်ဝက်ခန့် ကြာလတ်သော် ခင်မြကြီးနှင့် ဖခင်ဦးသိန်းဟန်တို့သည် လှေကားမှ ဆင်းလာကြလေရာ မောင်တင်မြင့်သည် ခြေသံတစ်ခုတည်းမဟုတ်၊ လူနှစ်ယောက်၏ ခြေသံဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့် လှေကားအနီး ချောင်ကလေးမှ ကပ်၍ ရပ်နေလေ၏။ သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည် စကားမပြောဘဲ လှေကားမှ ဆင်းလာကြလေရာ လှေကားရင်းသို့ ရောက်သောအခါတွင် ဦးသိန်းဟန်သည် မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ယူညှိလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ မီးခြစ်လိုက်သဖြင့် မီးခြစ်၏ အလင်းရောင်တွင် ဦးသိန်းဟန်၏ မျက်နှာထားကို မောင်တင်မြင့် မြင်လိုက်ရပေရာ ထိပေါက်သောသူတစ်ယောက်၏ စိတ်နှင့် မခြားမနားဘဲ ထ၍ခုန်လိုက်မိသလိုလိုပင် ဖြစ်သွားလေတော့သတည်း။

မောင်သိန်းတင်၊ မသိန်းရှင်*

ကျောင်းတကာ ဦးဖော့၊ ကျောင်းအမ ဒေါ်သော့၊ သမီးခင်ပွန်းတို့သည် မိမိတို့၏ အိမ်နီးချင်းပွဲစားကြီး ဦးဘမောင်၊ ပွဲကတော်ကြီး ဒေါ်သာယာတို့နှင့် ငယ်စဉ်ကပင် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးဖြစ်ကြသည့်အလျောက် ဘုရားသွားဖော် ကျောင်းတက်ဖက် ရေစက် အတူ ကြည်ဖြူလေးမြတ်စွာနှင့် တစ်ဦး၏ ကိစ္စကို ဘစ်ဦး အထူး ဆောင်ရွက်လျက် အရာရာတိုင်း၌ပင် တိုင်ပင်နှိုးနှောလေ့ရှိကြလေ၏။

ကျောင်းတကာကြီး ဦးဖော့၌ မောင်သိန်းတင်အမည်ရှိသော သားတစ်ယောက်ရှိလေရာ၊ ပွဲစားကြီးလင်မယား၌လည်း မသိန်းခင်၊ မသိန်းရှင်ဟု သမီးနှစ်ယောက်ရှိလေ၏။ သမီးအကြီး မသိန်းခင်မှာ ဘီအေ(B.A)အောင်ပြီး၍ အငယ်မသိန်းရှင်မှာမူ အပျိုပေါက်ကလေးပင် ရှိသေးလေ၏။ မောင်သိန်းတင်နှင့် မသိန်းရှင်တို့မှာ ငယ်စဉ်ကပင် ကစားဖော်ကစားဖက်ဖြစ်ကြ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မောင်နှမအရင်းအချာကဲ့သို့ ချစ်ခင်စုံမက်လျက် ရှိခဲ့ကြရာ မောင်သိန်းတင်မှာ လူပျိုကလေးဖြစ်၍ မသိန်းရှင်မှာလည်း ရှက်ကြောက်တတ်သည့် အရွယ်သို့ပင် ရောက်သော်လည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ခေါ်ခေါ်ပြောပြော အရောတဝင် နေထိုင်ကြလေ၏။ အမိအဖတို့လည်း နှစ်သက်ကြဟန် လက္ခဏာနှင့် တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိဘဲ အမှတ်တမဲ့သာလျှင် နေကြလေ၏။ မောင်သိန်းတင်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ

* - ပထမဆုံး မြန်မာဝတ္ထုတိုအဖြစ် ပညာရှင်များ ဖော်ညွှန်းကြပါသည်။

၉ တန်းတွင် သင်ကြားလျက်ရှိရာ အဖကျောင်းဒကာကြီးသည် ၎င်းအား ပညာတိုးပွားစေခြင်းငှာ မောင်ဘလိုင်ရှိရာ ပွဲစားကြီး၏ အိမ်သို့ နားမလည်သော အရာရှိလျှင် အလွယ်တကူ မေးမြန်းနိုင်ရန် ညတိုင်းသွား၍ စာကျက်စေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်သိန်းတင်သည် စာအုပ်များကိုပိုက်လျက် ပွဲစားကြီး၏ အိမ်သို့သွားရာ မောင်ဘလိုင်နှင့် မသိန်းခင်တို့သည် အရိပ်ပြပွဲသို့သွားရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိနေကြသဖြင့် မောင်သိန်းတင်အားလည်း မိမိတို့နှင့်အတူလိုက်ရန် တိုက်တွန်းကြသော်လည်း မောင်သိန်းတင်မှာ စာမေးပွဲနီးပြီဖြစ်၍ မလိုက်လိုကြောင်းနှင့် တောင်းပန်ပြီးလျှင် မိမိစာဖတ်နေကျဖြစ်သော စားပွဲတွင် စာဖတ်နေလေ၏။ ပွဲစားကြီးလင်မယားလည်း မှန်အိမ်များကို လက်ဆွဲလျက် ကျောင်းဒကာကြီးတို့နှင့်အတူ ဘုရားဝတ်တက်ရန် သွားကြလေ၏။ မောင်သိန်းတင်လည်း စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း စာဖတ်လျက်နေရာမှ ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ မသိန်းရှင်သည် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ကိုင်လျက်လာသည်ကိုမြင်လျှင်-

‘အလို... မသိန်းရှင်၊ ရုပ်ရှင်ပွဲကို မလိုက်ဘူးလား’

‘ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ မလိုက်ဘူးမောင်သိန်းတင်ရေ၊ ကဲ စာဖတ်လို့ တော်တော်မော်ပြီထင်တယ်၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်လိုက်ပါဦး’

ဟုပြော၍ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မောင်သိန်းတင်၏ ရှေ့တွင် ချပြီးလျှင် အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်နေလေ၏။ မောင်သိန်းတင်လည်း လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ယူသောက်၍ ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးလျှင် စာဖတ်မည် ပြုပြန်ရာ မသိန်းရှင်သည် ထိုင်ရာမှမထသေးဘဲ ‘အင်္ဂလိပ်စာများအင်မတန် ခက်သလား’ ဟု မေးလျှင်-

‘လူမျိုးကွဲစာ သင်ရတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ခက်တာပေါ့ မသိန်းရှင်၊ မြန်မာစာလောက်တော့ ဘယ်လွယ်မလဲ’

‘နည်းနည်းတတ်ချင်ပါတယ်၊ သင်ပေးပါလား၊ ကိုကိုက သင်မယ်ဆိုပြီး သင်လည်းမပေးဘူး’

‘ကိုကိုက သင်မပေးရင် ဒီက သင်ပေးပါမယ်၊ စာမေးပွဲပြီးတော့ သင်လည်း သင်အားပါလိမ့်မယ်’

‘တစ်နေ့က ဈေးကပြန်လာတော့ ကောင်ကလေးတစ်ကောင်က မိုင်ဆွီးတားဆိုလားဘာဆိုလား ပြောတာ ကြားလိုက်တယ်၊ ဒါ ဘာဆိုသလဲ ပြောစမ်းပါ မောင်သိန်းတင်ရဲ့’

ဟု အကယ်မသိသော မျက်နှာထားနှင့်မေးလျှင် မောင်သိန်းတင်လည်း စာဖတ်လိုလှသဖြင့် စကားမရှည်လိုသောကြောင့် ‘နောက်တော့သင်ပေးပါမယ်။’

အခု ခဏဆိုင်းလိုက်ပါဦး' ဟု ပြောသဖြင့် မသိန်းရှင်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်လိုက်လေလျှင် အပျိုကလေးတချို့တို့နှင့် ကလေးတို့သည် ရွှေလသာလှသည်နှင့် ထုပ်ဆီးတမ်းကစားလျက် နေကြသည်ကိုမြင်သဖြင့် 'ဒီမှာ ကြည့်လှည့်စမ်း မောင်သိန်းတင်၊ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ထုပ်ဆီးတမ်းများ မကစားရတာ ကြာလှပြီ၊ ခဏလောက်ဆင်းပြီးကစားရရင် မကောင်းဘူးလား' ဟု ခေါ်၍ပြောလျှင် မောင်သိန်းတင်လည်း ထိုင်ရာမှထလာ၍ 'ခေါင်းကိုက်တဲ့လူကလည်း ထုပ်ဆီးတမ်းတော့ ကစားနိုင်ရောလား၊ မလုပ်ပါနဲ့ မသိန်းရှင်ရယ်၊ စာမေးပွဲက နီးလှပြီ၊ စာကျက်စရာတွေကလည်း များသေးတယ်' ဟု ပြော၍ ပြတင်းပေါက်မှ နှစ်ယောက်သား ခါးထောက်လျက် ကြည့်နေကြလေ၏။ မောင်သိန်းတင်

က-
'ခေါင်ကြောင်းစည်းတဲ့ဟာက ဘယ်သူလဲ မသိန်းရှင်ရဲ့'
'ဟိုဘက်အိမ်က မမြမေကလေးလေ'
'ဪ သူ့အသားကလေးက လရောင်မှာတော့ တယ်ပြီးလှပါကလား၊ ချစ်စရာကလေးပဲနော်၊ ဒါကြောင့် မော်လမြိုင်သူများ လှတယ်ပြောကြတာ ထင်ပါရဲ့' ဟု ပြောလျှင် မသိန်းရှင်လည်း အနည်းငယ် မျက်နှာမသာဘဲ-

'မော်လမြိုင်သူ ဘယ်လိုပဲလှပေမဲ့ တစ်နေ့က ဦးကျော်ဒွန်းသမီး နားထွင်းမင်္ဂလာတုန်းက နားရံဖိတ်လို့ သွားကြတာ မောင်သိန်းတင်မြင်လိုက်တယ်မဟုတ်လား'

'ဪ မြင်လိုက်တယ်၊ သည်အရပ်က လေးယောက်ဖိတ်တယ် ထင်ပါရဲ့။ မိန်းမချောကလေးတွေချည်းပါပေပဲဗျာ၊ တယ်ချော တယ်လှ'

ဟု ပြောလျှင် မသိန်းရှင်သည် မောင်သိန်းတင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်-

'သည် လေးယောက်ထဲက ဘယ်သူက အချောဆုံး ထင်သလဲ မောင်သိန်းတင်ရဲ့'

'နေပါဦး... ဘယ်သူများ သာလိမ့်မည်၊ မြေမေကလေးရယ်၊ မလှရင်ရယ်၊ မလှတင်ရယ်၊ ပြီးတော့ကော'

'ပြီးတော့ ဒီကရယ်...'

'ဪ မသိန်းရှင်ရယ်လား၊ အင်း လေးယောက်စလုံးပဲ ကြည့်လို့ကောင်းကြပါပေတယ်၊ တစ်မျိုးခံပါပဲ'

'တစ်မျိုးခံတော့ ဟုတ်ပါပြီ မောင်သိန်းတင်ရဲ့၊ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်သူက သာပြီးကြည့်လို့ကောင်းသလဲ'

‘အင်း၊ မလှရင်ကတော့ နည်းနည်းအသားကလေး ညှိတယ်၊ မလှတင်
ကတော့လည်း အရပ်က နည်းနည်းရှည်တယ်’

‘မမြမေကကော’

‘မမြမေကတော့ မဆိုစလောက်ကလေး အရပ်ပုတယ်’

ဟု ပြောပြီးလျှင် မသိန်းရှင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လျက် နေရာမှ-

‘မသိန်းရှင်ကတော့ အပြစ်ရှာစရာ ကြည့်လို့မမြင်ပေဘူးဗျာ’

ဟု ပြုံးလျက်ပြောလိုက်ရာ-

‘ခုတင်ကတော့ မမြမေကလေးက လှတယ်ဆို’

‘လှတစ်မျက်နှာ ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးတဲ့၊ မော်လမြိုင်သူ ဘယ်လိုပင် လှပေ
မဲ့ သည်က ရွှေမန်းသူတော့ ဘယ်မိနိုင်မလဲ’

ဟု ပြောင်သလိုလို မျက်နှာထားနှင့် ပြောလိုက်သောအခါ မသိန်းရှင်သည်
မိမိ မေးမိသည်ကို အရှက်ရ၍ မျက်နှာပူပူနှင့် ဦးခေါင်းကို အောက်ချလျက် နေလေ
၏။

မောင်သိန်းတင်လည်း မိမိပြောမိသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို စေ့စေ့ပြန်၍
စဉ်းစားမိလျှင် အနည်းငယ် မျက်နှာပူသည်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ အိမ်သို့လှမ်း၍
ကြည့်လိုက်ရာ ‘မုန့်ဖက်ထုပ်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်’ ဟု ဟစ်၍ရောင်းနေသော မုန့်သည်ကြီး
ကို မြင်လျှင် ‘မုန့်ဖက်ထုပ်က ကောင်းပုံပေါ်သည်’ ဟု အရှက်ပြေ ပြောပြီးလျှင်
မုန့်သည်ကြီးကို အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်၍ မုန့်အနည်းငယ် ဝယ်ယူစားသောက်ကြလျှင်
မုန့်သည်မိန်းမကြီးလည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးကို သေချာစွာကြည့်လျက် ‘တယ်ပြီး ရှေ့
သွားနောက်လိုက်ညီပါပေတယ်တော်၊ ကြည့်လို့ မငြီးပါပေဘူး၊ ယခု မုန့်ဖတ်ထုပ်
ဝယ်စားရတဲ့အကျိုး၊ တစ်ယောက်အပေါ်၌ တစ်ယောက် မုန့်ကဲ့သို့ ချိုပြီးလျှင်
အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ’ ဟု ဆုတောင်းပြီးလျှင် မုန့်ဗန်းကို ပင့်၍
အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ မသိန်းရှင်လည်း မုန့်သည်အဒေါ်ကြီး အထင်လွဲ၍
ပြောသွားသည်ကို ကြားသဖြင့် များစွာမျက်နှာထားခက်လျက် ရှိရသည့်အတွင်း
မောင်သိန်းတင်က ‘အဒေါ်ကြီးက ဘယ်နှယ်များ အောက်မေ့သွားပါလိမ့်မည်၊
ကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား မသိန်းရှင်၊ အဒေါ်ကြီးပြောတာ ဘယ်နှယ်သဘော
ရသလဲ’ ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက်လျှင် မသိန်းရှင်သည် မောင်သိန်း
တင်၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကိုယူ၍ ထသွားလေ
၏။

မောင်သိန်းတင်၊ မသိန်းရှင်တို့သည် ငယ်စဉ်မှစ၍ တစ်မိဝမ်းတွင်း အတူ
ဆင်းကြသည့် မောင်ရင်းနှမသဘော အရောတဝင် ခေါ်ငင်ပေါင်းသင်းလျက်လာခဲ့

ကြရာ ထိုနေ့မှသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မခေါ်ဝံ့ မပြောဝံ့၊ တစ်ဦးရှိရာတစ်ဦး မလာဝံ့ ကြဘဲ အမှုကွဲပြားလျက် ရှိကြကုန်၏။ ထိုသို့ပင် ရှိကြသော်လည်း တစ်ဦးကိုတစ် ဦး ရှေးကထက် နှစ်ဆထမ်းပိုး မြတ်နိုးချစ်ခင် မမြင်လျှင် မနေနိုင်ခမန်း ရှိကြသည် အဖြစ်ကို နှစ်ဦးလုံးပင် သိရှိကြလေ၏။

ဤသို့ ၂ လကျော် ၃ လခန့် ရှိခဲ့လေရာ မောင်သိန်းတင်မှာ ၉ တန်း စာ မေးပွဲတွင် ဝင်ရောက်ဖြေဆိုပြီးဖြစ်သဖြင့် မောင်သိန်းတင်၏ အမိအဖတို့မှာလည်း သားအား ပညာဆက်လက်သင်ကြားရန် မတတ်နိုင်မူ၍ ရွှေဘိုမြို့ အရေးပိုင်မင်း ရုံးတွင် စာရေးအလုပ်တစ်ခု လစ်လပ်သည်နှင့် မောင်သိန်းတင်အား လျှောက်ထား စေရာ မောင်သိန်းတင်လည်း ၎င်းအလုပ်ကို ရရှိလေ၏။ ၎င်းအကြောင်းကို မသိန်း ရှင်တို့၏အဖ ပွဲစားကြီးကြားသိလေလျှင် များစွာပြစ်တင်ပြောဆို၍ မောင်သိန်းတင် ကို ရန်ကုန်ကောလိပ်ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားနိုင်စေရန် မိမိကပင် စရိတ်ကြေး ငွေ စိုက်ထုတ်ချေးငှားပါမည်ဟု ကျောင်းဒကာကြီးအား အတန်တန်ပြောဆိုပါသော် လည်း ကျောင်းဒကာကြီးမှာ သားတစ်ယောက်တည်းဖြစ်သည့်ပြင် မိမိ၌လည်း အိုမင်းမစွမ်းရှိသည်ဖြစ်၍ ကျောထောက်နောက်ခံ ဆိုဘိသကဲ့သို့ ရစေခြင်းငှာ မိမိတို့ မသေမိအတွင်း သားနှင့်ကြာရှည်စွာ ခွဲခွာ၍ မနေလိုကြောင်းနှင့် ပြောဆို ၍ ပွဲစားကြီးအားလည်း မိတ်ဆွေတို့ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း စောင်မကြည့်ရှုပေ သည်ကို များစွာကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီးလျှင် သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် တို့သည် ရွှေဘိုသို့သွားရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

မောင်သိန်းတင်လည်း ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် ပွဲစားကြီးအိမ်သို့ သွား ရောက်၊ အသီးသီးတို့အား ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောဆို ပြီးလျှင် မသိန်းရှင်ကို မမြင်ရသေးသည်နှင့် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်၍နေရာ မသိန်းခင် လည်း မောင်သိန်းတင်၏ မျက်နှာထားကို ရိပ်မိသဖြင့် ညီမအငယ်ရှိရာသို့ တက် သွားပြီး တစ်အောင့်ကြာလျှင် ပြန်ဆင်းလာ၍ နှမ မသိန်းရှင်မှာ ခေါင်းကိုက်၍နေ သဖြင့် ဆင်းမလာနိုင်ကြောင်းကို ပြောလေလျှင် မောင်သိန်းတင်လည်း မသာယာ သော မျက်နှာဖြင့် ပြန်ခဲ့ရလေ၏။ အိမ်ပြင်သို့ရောက်လျှင် မသိန်းရှင်အား မမြင်ရ လျှင် မနေနိုင်မူ၍ အိမ်ဘက်သို့လှည့်ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ မသိန်းရှင်လည်း တံခါးကြားမှချောင်း၍ ကြည့်နေသည့်ဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာ ကို မမြင်ရဘဲ အင်္ကျီစကလေးကိုသာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် မောင်သိန်းတင်လည်း သက်ပြင်းချပြီးလျှင် အမိအဖတို့နှင့်အတူ မီးရထားဘူတာရုံသို့ သွားရလေ၏။

ရွှေဘိုသို့ရောက်ကြလျှင် ကျောင်းဒကာကြီး လင်မယားတို့သည် မောင် သိန်းတင်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်တွင် အပ်နှံ၍ မိမိတို့မှာ မန္တလေး၌ ကိစ္စအ

နည်းငယ် ဆောင်ရွက်ရန် ရှိသေးသည်နှင့် ရုတ်တရက် မရွှေ့ပြောင်းနိုင်သေးသဖြင့် မန္တလေးသို့ ပြန်ကြလေ၏။

မောင်သိန်းတင်လည်း ရွှေဘိုသို့ရောက်၍ အလုပ်အကိုင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရသော်လည်း အလုပ်၌ များစွာစိတ်မပါသည်နှင့် အမှားမှားအယွင်းယွင်း အချွတ်ချွတ်အချော်ချော်ဖြစ်ပြီးလျှင် အထက်လူကြီးတို့၏ ငြိုငြင်ခြင်းကိုခံရလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ မောင်သိန်းတင်သည် မိမိနှင့်ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ဆုံရာ ကျောင်းသားတို့ဘာဝ မိမိတို့ကျောင်းနေစဉ်အခါက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လှန်ပြောဆိုကြပြီးနောက် ၎င်းသူငယ်ချင်းသည် မောင်သိန်းတင်အား မိမိအိမ်သို့ အလည်လိုက်ရန် တိုက်တွန်းပြီးလျှင် မိမိနှင့်အတူ ခေါ်၍သွားလေ၏။ ၎င်းသူငယ်ချင်းများမှာ ရွှေဘိုသားဇာတိဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏ အမိအဖကိုနှင့်အတူ နေထိုင်လျက်ရှိရာ ထိုအခါ၌ အထက်အရပ်များတွင် အင်္ဂလိပ်ပညာတတ်များလည်း ရှားသေးသည်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၏အမိအဖတို့သည် မောင်သိန်းတင်အား ယခုအခါ ဘီအေများကို ဧည့်ခံဘိသကဲ့သို့ အရေးတယူ ပျူပျူငှာငှာ ဧည့်ခံ၍ စံကားပြောပြီးလျှင် အမိအဖတို့နှင့်ဝေးကွာ၍ နေရသည်အတွင်း ၎င်းတို့အား အမိအဖကဲ့သို့ အားကိုးပြီးလျှင် တိုင်ပင်ရန်ရှိကလည်း တိုင်ပင်၍ အားမငယ်ရန် အကြောင်း ပြောလေ၏။ မောင်သိန်းတင်လည်း ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း မိမိအားလည်း သားကလေး၊ တူကလေးကဲ့သို့ အောက်မေ့ပြီးလျှင် ရုံးကိစ္စမှစ၍ လူငယ်နှင့် လျော်သော အခြားကိစ္စတို့၌လည်း ကြည့်ရှုခိုင်းစေပါက ဝမ်းမြောက်စွာ ဆောင်ရွက်ပါမည်အကြောင်းကိုပြောလျှင် မောင်ဘစိန်၏ အမိအဖတို့လည်း မိမိတို့၏ အိမ်သို့ မောင်ဘစိန်မရှိသော်လည်း ဝင်ထွက်လည်ပတ်ရန် ပြောဆိုကြလေ၏။

မောင်သိန်းတင်လည်း ရောက်ခါစဖြစ်သည်နှင့် အသိအကျွမ်း နည်းပါးသည်အခိုက် မောင်ဘစိန်တို့၏ အမိအဖတို့က ဤကဲ့သို့ လိုလားကြပေသည်ကို ကျေးဇူးတင်ဖွယ် ရှိပေသဖြင့် ညနေရုံးမှပြန်၍ ထမင်းစားပြီးလျှင် မောင်ဘစိန်၏ အိမ်သို့သွားရောက်၍ စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြပြီးလျှင် အိပ်ချိန်ကျရောက်မှ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ဤသို့ ညစဉ်သွားရောက်၍ စကားအကျွမ်းတဝင် တိုင်ပင်နှီးနှောနေကြသည်မှာ ၁၅ ရက်ခန့်ရှိလေလျှင် ပထမတွေ့စဉ်အခါ၌ လောကဝတ်စကားဖြင့်သာလျှင် ချစ်ခင်အားကိုးပါဟု ပြောဆိုလိုက်သည်မှာ ယခုအခါ၌မူကား အကယ်ပင် လူကြီးကလည်း လူကြီးအလျောက်၊ လူငယ်ကလည်း လူငယ်အလိုက် များစွာချစ်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိကြကုန်၏။ မောင်ဘစိန်၌ အရုပ်အရည်နှင့်ပြည့်စုံ၍ ရွှေဘိုမြို့ပေါ်တွင် “ထိပ်ကျ”သည်ဟု ခေါ်လောက်ပေသော ၁၈ နှစ်အရွယ် အစ်မတစ်ယောက် ရှိလေ၏။ မောင်သိန်းတင်သည် အိမ်သို့အလည်လာရောက်

myanmar.com

သည့်အခါ မသင်းကြည်လည်း အမိအဖတို့နှင့် အတူထိုင်၍ စကားစမြည် ရော
 နှောပြောဆိုလေ့ ရှိကုန်၏။ မောင်သိန်းတင်လည်း မိမိကျောင်း၌ သင်ကြားဖူးခဲ့
 သော ကမ္ဘာမြေကြီး၏ အခြေအနေမှစ၍ ပထဝီတွင် ပါရှိသော လူအမျိုးမျိုး၊
 တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုးနှင့်တကွ အင်္ဂလိပ်ရာဇဝင်၊ အိန္ဒိယရာဇဝင်တို့ကို နားထောင်၍
 မငြီးရအောင် ကူးပြောင်းလဲလှယ်ပြောဆိုလေလျှင် မောင်ဘစ်၏ အမိအဖတို့နှင့်
 တကွ မသင်းကြည်တို့သည် လွန်စွာနှစ်ခြိုက် အရေးစိုက်ပြီးလျှင် သဘောကြိုက်
 တွေ့၍ နေကြကုန်၏။ မောင်သိန်းတင်လည်း မိမိပြောဟောသည့် အရာတို့ကို
 မှတ်သားလိုသော လက္ခဏာနှင့် နားစိုက်လျက်နေကြသည်ကိုသိလျှင် မန္တလေး
 သားဇာတိ လူကြီးလူကောင်း၏ သားသမီးဖြစ်သည့်အလျောက် စကားအရာ၌
 လိမ္မာချေငံရှိသည်နှင့် လူကြီးကြိုက်တစ်သွယ်၊ လူငယ်ကြိုက်ကလည်းတစ်မျိုး
 အကျိုးနှင့်အကြောင်း အဆိုးနှင့်အကောင်းတို့ကို ကွဲကွဲပြားပြား ခြားခြားနားနား
 ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံဖြင့် မရပ်မနားဘဲ ပြောဆိုလေလျှင် မသင်းကြည်
 သည် ဤမျှလောက် ဗဟုသုတပညာနှင့် ပြည့်စုံ၍ စကားချိုသာပီယဝါစာဖြစ်
 အောင် ပြောဆိုတတ်သူကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့စဖူးဟု အောက်မေ့သည်နှင့်
 မောင်သိန်းတင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် မှတ်သားနာယူလေ့ရှိကုန်၏။
 တစ်ခါတစ်ရံ မောင်သိန်းတင်သည် ရုံးဆင်းမိုးချုပ်သဖြင့် အိမ်သို့မလာရောက်နိုင်
 ရှိသည့်အခါ မသင်းကြည်သည် မသာမယာသော မျက်နှာဖြင့် မိမိ၏အခန်းတွင်း
 သို့ စောစောစီးစီးဝင်၍ အိပ်လေ၏။

ဤသို့ တစ်လကိုးသီတင်းမျှ ကုန်လွန်၍သွားလေလျှင် တစ်နေ့သ၌ မောင်
 သိန်းတင်၏ အမိအဖတို့သည် ရွှေဘိုသို့လာရောက်ကြလေ၏။ မောင်သိန်းတင်
 လည်း အမိအဖတို့ရှိစဉ်အခါ အိမ်မှထွက်ခွာ၍ အခြားအရပ်သို့ လည်ပတ်သည်ကို
 အမိအဖတို့မသိစေလိုသဖြင့် မသင်းကြည်တို့၏အိမ်သို့ မသွားရောက်ဘဲနေခဲ့ရာ
 ခုနစ်ရက်တစ်ပတ်ခန့် ရှိလေလျှင် မသင်းကြည်မှာ တစ်နေ့တခြား ညှိုးနွမ်းလျက်
 အစားအသောက် ဆုတ်ယုတ်၍ တွေ့ဝေထိုင်းမှိုင်းသော အမူအရာနှင့်သာ နေလေ
 ၏။ အမိဖြစ်သူလည်း သမီး၏အမူအရာကို သင်္ကာမကင်းရှိသည်နှင့် သမီးအခန်း
 သို့ဝင်၍ ယုယချစ်ခင်သော မိခင်ဖြစ်သည့်အလျောက် သမီးအား ချောမော့မေးမြန်း
 လေလျှင် မသင်းကြည်သည် မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် ဘာမျှမဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို
 သော်လည်း မိခင်သည် ပျိုရာမှအိုခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် အနည်းငယ်ရိပ်မိလေ
 သဖြင့် ဖွင့်၍မေးလိုက်လေ၏။ မသင်းကြည်လည်း မိခင်ပင်ဖြစ်သော်လည်း လွန်
 စွာရှက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အရာမျိုးဖြစ်သဖြင့် မိခင်ထင်သည့်အတိုင်း မှန်ကြောင်း
 ကို ဖွင့်၍မပြောဘဲ မိခင်၏လည်ပင်းကို ဖက်လျက် ဦးခေါင်းကိုအောက်ချ၍ ရှိုက်

ကြီးတင်နှင့် ငိုလေ၏။ မိခင်လည်း သမီးအား ပြစ်တင်စကား များစွာမပြောဆိုဘဲ သမီးအကြိုက်ကို အလိုက်သင့်ချော့မော့၍ ပျော့ပျောင်းသိမ်မွေ့သော အမူအရာဖြင့် မိခင်ပီပီ ပြောဆိုပြီးလျှင် သမီးအခန်းမှထွက်လာပြီးနောက် ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် တစ် နာရီမျှ တီးတိုးတိုင်ပင်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ မောင်သိန်းတင်သည် ရုံးမှပြန်လာ၍ အမိအဖတို့ နှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြစဉ် မသင်းကြည်တို့၏ အိမ်မှ အစောင့်တစ်ယောက် သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၍ မောင်သိန်းတင်အား အိမ်သို့အလည်ကြွရန် ပင့်ဖိတ် ၍ ပြန်သွားလေ၏။ မောင်သိန်းတင်လည်း မရောက်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ မည် သည့်အကြောင်းရှိလေသနည်းဟု အမိအဖထံ ခွင့်ပန်ပြီးလျှင် လိုက်သွားလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် မသင်းကြည်၏ အမိအဖတို့သည် ရှေးကထက်ပင် ခရီးဦးကြို ပြုကြပြီးလျှင် နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ ၁၅ မိနစ်ခန့် စကားပြောဆိုနေကြရာမှ မသင်း ကြည်တစ်ယောက်ကို မမြင်ကြောင်းမေးလျှင် အမိအဖတို့လည်း တစ်ဦး၏မျက်နှာ ကို တစ်ဦးကြည့်ပြီးမျှ မသင်းကြည်တစ်ယောက် နေမကောင်းသဖြင့် အိပ်ရာသို့ စောစောဝင်၍ အိပ်နေကြောင်း ပြောလေ၏။ မောင်သိန်းတင်လည်း အိမ်ရှင်တို့၏ မျက်နှာထားသည် ခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ အမူကွဲပြားခြားနားရလေခြင်းမှာ မည်သည့်အ တွက်ကြောင့် ဖြစ်လေသနည်းဟု ဆင်ခြင်တွေးတောလျက် စကားမပြောဘဲရှိလေ လျှင် ယောက်ျားဖြစ်သူသည် ဇနီး၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှထသွား လေ၏။ မသင်းကြည်၏ မိခင်လည်း ကွမ်းအစ်ကိုတွန်း၍ တည်သည်ဟန်နှင့် အနီးသို့ချဉ်းကပ်၍ ထိုင်ပြီးလျှင် မောင်သိန်းတင်၏ မိဘအခြေအနေတို့ကို တီး ခေါက်၍ ကြည့်လေ၏။ မောင်သိန်းတင်လည်း မိမိ၏အဖမှာ အရွယ်ကောင်းစဉ် အခါက အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုမှာ အရွယ်ကြီးရင့် နားချိန်သင့်ပြီဖြစ်၍ ဘုရားသွားကျောင်းတက် ဝတ်မပျက် နေထိုင်ကြောင်း ပြော လေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်သိန်းတင်၏ အသက်နှင့်တကွ နေ့နံတို့ကို မေးမြန်းပြီး လျှင် မိမိတို့၏ အခြေအနေ အမျိုးအဆွေမှစ၍ ကြေးငွေအင်အား ရွှေသားက မည်ရွှေမည်မျှ၊ အိမ်ခြံကျွဲနွား စပါးလယ်မြေက ဧကပေါင်း မည်ရွှေမည်မျှ ရှိ ကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ကာလ၌ ယောက်ျားကောင်းဟူ၍လည်း အလွန် နည်းပါး၊ မိန်းမကောင်းဟူ၍လည်း အလွန်ရှားကြောင်းနှင့် သမီးမသင်းကြည် လည်း မိဘ၏ဝတ္တရားကို များစွာကျေပွန် လွန်စွာသိတတ်သော မိန်းကလေးတစ် ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

မောင်သိန်းတင်လည်း ပထမ၌ မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် စုံစမ်းမေးမြန်းနေ သည်ကို မရိပ်မိဘဲရှိရာမှ သမီးဖြစ်သူသည် လိမ္မာရေးခြား အကင်းပါး၍ စကား

myanmar.com

ချေငံခြင်းစသော ဂုဏ်ဒြပ်တို့နှင့် ပြည့်စုံကြောင်း ချီးမွမ်းပြောဆိုသည်ကို ကြားရလေလျှင် ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ရိပ်မိလေသဖြင့် အလွန်တရာ ကရုဏာရှိသော မျက်နှာထားဖြင့် မပြောတန်သည့် စကားကို မိန်းကလေး၏ မိခင်အား မပြောစေလိုမူ၍ ယောက်ျားကောင်းရှားသည်အနက် မိမိသည်တစ်ယောက် အပါဝင်ဖြစ်သည်ဟု သဘောပိုက်ပေသည်ကို အထူးပင်ဝမ်းမြောက်ပါကြောင်း၊ မသင်းကြည်သည်လည်း တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေနှင့် အသရေရှိသော အမိအဖတို့၏ သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောမပြမိကပင် အကဲခတ်မိပါကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ အရုပ်အရည်နှင့်တကွ မိကောင်းဖခင် သမီးပီပီ တည်တည်တံ့တံ့ အမျိုးလည်းသန့်သော မိန်းကလေးဆို၍ နှစ်ဦးသာလျှင် တွေ့ဖူးပါကြောင်း၊ တစ်ဦးမှာ မိမိမန္တလေး၌နေစဉ် အခါက မောင်နှမအရင်းအချာကဲ့သို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အထူးကြင်နာ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်ခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်လရှည်ကြာပြီဖြစ်၍ နှစ်ဦးနှစ်လုံး၏ အမိအဖတို့ကလည်း မိမိတို့နှစ်ဦးအား သဘောတူမျှ စိတ်ကကြံရွယ်လျက် ရှိနေကြဟန် လက္ခဏာရှိကြောင်းများကို ဝါကြွားလိုသော ဆန္ဒရှိသည့် မျက်နှာထား မပါစေဘဲ မိမိ၏ အဒေါ်အရင်းအား အကြောင်းမျိုးစုံ ပြန်ကြားဘိသကဲ့သို့ တိုင်ပင်သလို ပြောဆိုလေ၏။

မသင်းကြည်၏ မိခင်လည်း မိမိသမီးအတွက် များစွာစိတ်နှလုံးမသာမယာဖြစ်ရှာသော်လည်း မိမိမှာ မိန်းကလေးရှင်ဖြစ်လျက် စကားခင်း၍ပေးရသည်ကို မောင်သိန်းတင်သည် လူလိမ္မာကလေးတို့၏ သဘောပီပီ ထူယောင် အယောင်လည်းမဆောင်၊ ဘေးတိုက်လည်း မကျစေအောင် စကားဖြင့်နောက်သို့ ဆုတ်မှန်းမသိ ဆုတ်၍သွားတတ်ပေသည်ကို ဝမ်းတွင်း၌ များစွာကျေးဇူးတင်မိလေ၏။ ဖခင်လုပ်သူထွက်၍လာလျှင် မောင်သိန်းတင်သည် ယခင်က စကားစပ်ကိုရပ်၍ အခြားစကားများကိုသာ ရယ်မောပြောဆိုပြီးလျှင် ဦးနှင့်အဒေါ်အား အခွင့်ပန်၍ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

မောင်သိန်းတင်၏ မိဘတို့သည် နောက်နေ့နံနက်၌ မန္တလေးသို့ ပြန်သွားကြသော်လည်း မောင်သိန်းတင်သည် မသင်းကြည်တို့၏ အိမ်သို့ ရှေးကကဲ့သို့ ဝင်ထွက်သွားရန် မသင့်မလျော်ဟု အော်ကဲမေပြီးလျှင် ရုံးမှပြန်သော်လည်း အိမ်၌ သာလျှင် စာဖတ်၍နေလေ၏။

မောင်သိန်းတင်သည် မသင်းကြည်တို့၏ အိမ်မှပြန်လာ၍ ၁၀ ရက်ခန့်ရှိရာ တစ်ညနေ မောင်သိန်းတင်သည် စားပွဲတွင်ထိုင်၍ မသိန်းရှင်ထံသို့ပေးရန်စာတစ်စောင်ကိုစီကုံးလျက်နေစဉ် ယခင်က တစ်ကြိမ်လာဖူးသော မသင်းကြည်တို့၏ အိမ်မှအစေခံသည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၍ အိမ်သို့ခေတ္တလာရောက်ရန် အကြောင်း

နှင့်ဆေခိုင်းလိုက်ကြောင်း ပြောလေလျှင် မည်သည့်အကြောင်းရှိလေ သနည်းဟုမေး
 မြန်းရာ မသင်းကြည်သည် အသည်းအသန်ဖြစ်၍နေကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။
 မောင်သိန်းတင်လည်း မိန်းကလေးအား များစွာကရုဏာရှိလှသည်နှင့် ရေးနေ
 သောစာကိုပိတ်ပြီးလျှင် ပျာယံးပျာယာနှင့်လိုက်လာရာ အိမ်ဦးခန်းတွင် အဖဖြစ်
 သူနှင့် တွေ့လေ၏။ မချမ်းသာသောမျက်နှာကိုမြင်လျှင် မောင်သိန်းတင်သည်
 စောစောက ကြိုတင်၍မသိရခြင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းပါကြောင်း၊ အစေခံ ပြောသ
 လောက်လည်း ဟုတ်မည်မထင်၊ နေမကောင်းထိုင်မသာ ဖြစ်သည်ဟုသာလျှင်
 မျှော်လင့်ပါကြောင်းနှင့်ပြောလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူသည် ဦးခေါင်းကိုယမ်းလျက် စကား
 တစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ မျက်ရည်ကိုသာလျှင် သုတ်လျက်နေလေ၏။ မောင်သိန်းတင်
 လည်း ဖခင်၏ ယူကျုံးမရ သောကမ်းတောက်လောင်လျက်ရှိသော မျက်နှာထား
 ကိုမြင်သဖြင့် ထပ်၍စကားမပြောဘဲ အပူဓာတ်ရိုက်ပြီးလျှင် ငြိမ်ဝပ်စွာနေလေ၏။
 ဤသို့ ၅ မိနစ်ခန့် ကြာလတ်သော် ဖခင်ဖြစ်သူသည် မျက်ရည်များကို တစ်ဖန်
 သိမ်းဆည်းပြန်၍ မောင်သိန်းတင်အားလည်း အနီးသို့တိုး၍ ထိုင်စေပြီးလျှင်-

နုပြီးတော့ ဘယ်လိုများ အပူကြီးပူလိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောလို့ပြန်စရာ
 တောင် 'ဟဲ့ပါဘူးမောင်ရယ်၊ သည်သမီးဟာ အစစအရာရာ အင်မတန်လိမ္မာရေး
 ခြားရှိလွန်းလို့ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက အလုံးစုံယုံကြည်ပြီး ငွေခန်းကြေးခန်း
 မှစ၍ အရာရာ မျက်နှာလွဲရတဲ့ သမီးကလေးပါ မောင်ရယ်။ လိမ္မာလိုက်တာများ
 ကလည်းလေ ငေါက်လို့တောင် ဆုံးမရတယ်မရှိဖူးဘူး၊ မျက်နှာပြလိုက်တာနဲ့
 တစ်ခါတည်းသိပြီးဖြစ်နေပြီ။ မိဘမျက်နှာကဲများလည်း ဘယ်လောက်သိတတ်
 တယ် ပြောစရာမရှိဘူး။ ခြေမသင်းကြည်ရေ... ငါ့သမီး မနေရတော့ဘူးနော်။
 ငွေနဲ့များ အသက်ဝယ်လို့ရရင် ရှိတဲ့စည်းစိမ်အကုန်ပေးပြီး အဖေရော၊ အမေရော
 ကျွန်ခံလိုက်ပါသေးရဲ့သမီးရယ်။ ဆရာဝန်များကလည်း သည်ရောဂါလောက်ကမှ
 မတတ်နိုင်ကြဘူးနော်။ သည်အရပ်ထဲမှာ သူများတကာလည်း ကျောက်ပေါက်
 ကြပါရဲ့။ ကျုပ်သမီးမတော့ စိတ္တဇရောဂါနဲ့ယှဉ်ပြီးဖြစ်လို့မို့ ဆရာဝန်များက
 ကျောက်ရောဂါကလည်း သည်လောက်အတွက်မရှိ၊ စိတ်မကောင်းတဲ့ရောဂါ ယှဉ်
 တဲ့အတွက် သာပြီးဆိုးတယ်လို့ ပြောကြတယ်မောင်ရယ်၊ မောင့်နယ် ရွှေဘိုကိုလာ
 မှ လာပါပေတယ် မောင်ရယ်၊ သည်ပြင်မြို့များ အလုပ်ရှားလို့လား' ဟု ပြောဆဲတွင်
 ခုနစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဖခင်အနီးသို့လာ၍-

'ဖေဖေ မမ ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ ကျွန်မ မကြည့်ရဘူးလား'

ဟု မေးလျှင် ဖခင်သည် ကလေးကိုကောက်ချိ၍ နမ်းရှုပ်ပြီးမှ မျက်နှာကို
 စေ့စေ့ကြည့်ပြီးလျှင်-

‘ဒင်းကလေးတော့ ရှိသေးတယ်။ မျက်နှာပုံချင်းကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ။ သို့သော် အကင်းပါးပုံ၊ မိဘစကား နားထောင်ပုံများတော့ မတူနိုင်ဘူး ထင်တယ် သမီးရယ်။ တကယ်တူပါဦးတော့၊ ဒင်းတို့ကတော့ ကောင်းစားမှ ပေါ်လာကြတဲ့ ဟာတွေ၊ ဟိုဟာကလေးက ကောင်းအတူဆိုအတူ၊ ဆင်းရဲဖော် ကောင်းစားဖက်၊ ကံတူအကျိုးပေးလည်း ဖြစ်တယ်။ ရှေးဟိုတုန်းက အမိအဖများ နွမ်းပါးလို့ တောင် သူလုပ်ရတုန်းကလည်း ထမင်းထုပ်ကလေးမနိုင်တနိုင်နဲ့ လယ်တောလာပြီး ထမင်း ပို့၊ အဖလယ်ထွန်ရာက မောမောပန်းပန်း သစ်ပင်အောက် ထမင်းထုပ် ဖြေပြီးစား တော့ အနားကထိုင်ပြီး ခေါင်းခုကလေးနဲ့ ကျောကချွေးများသုတ်ပေးရင်း သည် ဟင်းရွက်ကလေးက ကျွန်မခူးတာ အဖေရဲ့၊ သည်ငရုတ်သီးကလေးက ကျွန်မ ထောင်းခဲ့တာ အဖေရဲ့နဲ့ တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောဖော်ရလိုက်တာလေ။ အဖေက ငါ့သမီး ငရုတ်သီးထောင်းနဲ့ ဟင်းရွက်ပြုတ်ကလေးက ကောင်းလွန်းလို့ အဖေ တယ်ထမင်းစားမြိန်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရင်ပဲ ဝမ်းသာရှာလွန်းလို့လေ။ နက်ဖြန် ကျသည့်ထက်များများ ခူးခဲ့ဦးမယ် အဖေရဲ့တဲ့။ အဖေလုပ်တဲ့လူကကော ဟင်း ရွက်ပြုတ်နဲ့ပေမယ့် သမီးဟင်းရွက်ပြုတ်မို့ တကယ်ကို စားလို့မြိန်ဖူးဗျ။ သမီး အကြောင်းများတော့ ပြောလို့မဆုံးနိုင်ပါဘူး မောင်ရယ်’

ဟု ပြောရင်း မျက်ရည်များကို တစ်ဖန်သုတ်ပြီးလျှင် ကလေးကို အောက် သို့ချလိုက်ပြီးမှ-

‘ကျုပ်သမီး တကယ်ကံဆိုးတယ်မောင်ရယ်။ လိမ္မာတဲ့သမီးမို့ထင်ပါရဲ့ အသက်မရှည်ရှာဘူး။ ကဲ ဒါနဲ့ မောင့် ပြောရဦးမယ်။ ဆရာဝန်ကြီးက ခုတင်က ပြောသွားတယ်။ နက်ဖြန်မိုးမလင်းမီဘဲ အသက်ပျောက်လိမ့်မတဲ့ ပြောသွားလို့။ ဦးက သမီးဘာများပြောချင်သလဲမေးတော့ ဖေဖေတော့ မပြောဝံ့ဘူး၊ မေမေမှ ပြောချင်သတဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့အမေ ခေါ်ပေးတော့ သူ့ကိုယ်သူ မနေရဘူးဆိုတာ သိပါ တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မသေခင် မောင်နဲ့ တစ်ခါလောက် တွေ့ပါရစေတဲ့။ ကဲ... လာ၊ ဟိုအခန်းပါပဲ။ ဝင်သာသွားပေတော့’

ဟု လက်ညှိုးညွှန်၍ပြလိုက်လျှင် မောင်သိန်းတင်လည်း အိပ်မက်မက်နေ ရာမှ နှိုး၍လွတ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ထသွားလေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် နေလည်းဝင်ပြီဖြစ်၍ အခန်းတွင်း၌လည်း မီး မရှိသဖြင့် မှောင်လျက်နေသည်ကို မြင်လျှင် မောင်သိန်းတင်သည် ခြေသံမကြား အောင် ဖြည်းညင်းစွာနင်း၍ လက်ဖြင့်စမ်းလျက်သွားရာ ခုတင်တစ်ခုကို ကိုင်မိ လေ၏။ ၎င်းနောက် ရှိုက်၍ငိုနေသည့်အသံကို ကြားလေလျှင်-

‘မငိုပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ကျွန်မအတွက်တော့ မပူကြပါနဲ့။ ကျွန်မ မွေးကတည်းက ဖြစ်ပြီး အမိအဖစကားကိုလည်း ဘယ်အခါမဆို နားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ဆိုရင်လည်း မုသားတောင်မပြောဖူးဘူး။ ဥပုသ်သီတင်းလည်း ဆောက်တည်ခဲ့တယ်။ သည်တော့ ကျွန်မ အမှန်ကောင်းရာ ရောက်မှာပဲ။ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ ကျွန်မအတွက် ဘာမှစိတ်မပူကြပါနဲ့။’

ဟု အသံယဲ့ယဲ့ဖြင့် ပြောသည်ကို ကြားလျှင် မောင်သိန်းတင်လည်း အမိအဖကို မဆိုထားနှင့် ငါပင်လျှင် နှမြောလိုက်ပါဘိ၏ဟု အောက်မေ့လေ့၏။ မိခင် ဖြစ်သူလည်း မောင်သိန်းတင်ဝင်လာသည်ကို သိ၍ ခုတင်နံဘေးတွင် ထိုင်နေရာမှ ထသွားပြီးလျှင် အခန်းပေါက်တွင် ရပ်လျက်နေလေ၏။ မောင်သိန်းတင်လည်း အမိထသွားသောနေရာတွင် ဝင်၍ထိုင်ရာ မသင်းကြည်သည် လက်ဖြင့်စမ်းသပ်၍-

‘ဘယ်သူလဲ၊ မေမေလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေလား’

ဟုမေးရာ ‘မောင်သိန်းတင်’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

‘ဪ... ကိုသိန်းတင်လား’ ဟု ပြော၍ အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ ဆိုင်းနေပြီးလျှင်-

‘ကျွန်မဘဝက တယ်ပြီးသီလနည်းခဲ့တယ် ကိုသိန်းတင်ရယ်၊ အခုတော့ဖြင့် သီလနည်းတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ ထင်ပါရဲ့လေ။ နေတယ်လို့လည်း အကျိုးမရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ ရှင့်မန္တလေးက မိန်းကလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့’

‘မသိန်းရှင်တဲ့’

‘ဪ... မောင်သိန်းတင်-မသိန်းရှင်၊ နာမည်ချင်းကဖြင့် တယ်လိုက်ပါပေတယ်ရှင်၊ လူချင်းဖြင့် မဆိုနိုင်ပေဘူး။ မသိန်းရှင်က ချောရင်ဖြင့် လိုက်မှာပေါ့၊ ချောရဲ့မဟုတ်လား’

‘သနားကမားရှိတယ်လို့ အများကဖြင့် ပြောကြပါတယ်’

‘ကျွန်မ ကြည့်စမ်းချင်တယ်ရှင်၊ သည်မိန်းကလေး အင်မတန်လှမှာပဲနော်၊ သူများတကာတော့ မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်တတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မမှာတော့ မနာလိုလို့လည်း အလကားပါပဲရှင်။ တကယ်လို့ နေရသည်တိုင်အောင် ဝန်တို့တဲ့ စိတ် မရှိတတ်ပါဘူးရှင်။ နာမည်ကလေး ကြားရတာနဲ့ပဲ အင်မတန်ချစ်ပြီး ကိုသိန်းတင်မေတ္တာရှိတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာနဲ့ ကျွန်မကလည်း မေတ္တာရှိပါတယ်ရှင်၊ တစ်ခါလောက် မြင်ချင်လိုက်တာနော်’

‘တစ်နေ့တော့ မြင်ရပါလိမ့်မယ် မသင်းကြည်ရယ်၊ ဟိုကလည်း မသင်းကြည်မြင်ရင် ချစ်ခင်မှာပါပဲ၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်’

ဟုပြောလျှင် မသင်းကြည်သည် ပြန်၍မပြောဘဲ နေရာမှ ရှိုက်၍လာသည် ကို မောင်သိန်းတင်ကြားလျှင်-

‘ဘာဖြစ်သလဲ မသင်းကြည် မနေသာလို့လား’

‘ကျွန်မအကြောင်း ရှင်က မသိရသေးဘူးနော်။ ကျွန်မ သေရတော့မယ် ကိုသိန်းတင်ရဲ့။ မနေရဘူး၊ နေရသည်တိုင်အောင်လည်း ကျွန်မ မသိန်းရှင်ကို မမြင်နိုင်တော့ဘူး။ လက်ပေးစမ်း ကိုသိန်းတင်၊ သည်မှာ ကဲသိပြီလား’

ဟုပြောလျှင် မောင်သိန်းတင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်၍ သွားလေ၏။ (တုန်လှုပ်ခြင်းအကြောင်းမှာ မသင်းကြည်သည် မောင်သိန်းတင်၏ လက်ကို ယူ၍ မိမိ၏မျက်နှာကို စမ်း၍ကြည့်စေလျှင် တစ်မျက်နှာလုံး အမာရွတ်ပြီးလျက် ရှိသည်ကို စမ်းမိရသည်ပြင် မျက်လုံးရှိရာကို စမ်းမိသောအခါ၌လည်း မျက်ခွံတို့ သည် မျက်စိအိမ်ခံမရှိသဖြင့် ပျော့လျက်ဝင်သွားသည်ကို စမ်းမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။) မောင်သိန်းတင် တုန်လှုပ်သည်ကို မသင်းကြည်သိလျှင်-

‘ကြောက်သလားရှင့်၊ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောသွား ပါတယ်။ သည်အနေရောက်မှတော့ မကူးတတ်ဘူးဆိုလို့ ကျွန်မ ကိုသိန်းတင်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အခု ကိုသိန်းတင်ရောက်လာတော့လည်း ကြည့်ချင်လို့ မှ မမြင်နိုင်တော့ဘူး ကိုသိန်းတင်ရေ’

ဟု ပြောပြန်လျှင် မောင်သိန်းတင်လည်း ကူးမည်ကြောက်ရွံ့၍ တုန်လှုပ် သည်မဟုတ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ပင် ကူးတတ်စေကာမူ မသင်းကြည်က တွေ့လို့ ၍ အခေါ်ခိုင်းသည်ကို တစ်သက်မျှမက ၁၀ သက်ပင် ဆက်၍သေသော်လည်း ရဲဝံ့စွာလာမည်ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ငိုသံပါနှင့် ပြောလေလျှင်-

‘ကိုသိန်းတင်က သေဝံ့ပေမဲ့ ကျွန်မကလည်း အသေမခံနိုင်ဘူး။ မသိန်းရှင် ကလည်း အသေမခံနိုင်ပေဘူးရှင့်။ နောက် မသိန်းရှင်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ သည်က ကံဆိုးမ မသင်းကြည်ကလေးက လင်နဲ့မယား ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ အိုအောင်မင်း အောင် ပေါင်းရပါစေလို့ မသေခင် ဆုတောင်းသွားတဲ့အကြောင်းများလည်း ပြော လိုက်ပါရှင့်နော်’

ဟု ပြောလျှင် မောင်သိန်းတင်သည် တစ်သက်တွင် ဤမျှလောက် ဝမ်းမ နည်းဖူးသလောက် ချုပ်တည်းဖြေဆည်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းနည်းပြီးလျှင် ရှိုက်ကြီးငင်ကြီးနှင့် ငိုမိလေ၏။

‘မငိုပါနဲ့ ကိုသိန်းတင်၊ ကျွန်မအကြောင်းနဲ့ကျွန်မ၊ သူ့ကုသိုလ်နဲ့သူ ဖြစ်ရ တာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မဖြင့် ဒီလိုဖြစ်လို့ တယ်ကြီးဝမ်းမနည်းလှပေဘူးရှင်။ ဖြေမရတာ တစ်ခုတည်းရှိတယ်။ အခုသည်အခန်းဟာ မှောင်ပြီးနေတယ်မဟုတ်’

လား၊ ဒါဘာပြုလို့ တမင်မှောင်အောင် လုပ်ထားသလဲသိလား။ ကျွန်မ မျက်နှာကို ရှင်စမ်းကြည့်တယ်မဟုတ်လား။ ခုတင်က ဘယ့်နှယ့်နေသလဲ တွေးမိရဲ့မဟုတ်လား။ မျက်နှာကလည်း ကျောက်ပေါက်နာတွေနဲ့၊ မျက်လုံးကလည်း ဟောက်တောက်ကန်း၊ ဆံပင်တွေကလည်းမရှိ၊ အင်မတန်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ရတယ်ရှင်။ သည်တော့ သည်ကဲ့သို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတာ ကိုသိန်းတင်မြင်မှာ ကျွန်မ ရှက်လို့ အခန်းကိုတမင်မှောင်ချပြီး ထားတယ်။ သည်ဟာ ဘယ့်နှယ့်စိတ်လဲ ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူးရှင်။ တော်တော်ကြာပဲ သေရတော့မယ်။ သေရမယ့်ဆဲဆဲမှာတောင် ကိုသိန်းတင် မြင်မှာ ရှက်ရသေးတယ်။ သည်ဟာတစ်ခုပဲ ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မ မနိုင်တယ်။ ကဲ... ကဲ၊ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ကိုလည်း ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ရဦးမယ်။ ပြန်ပေးဦးတော့ရှင်၊ အခုတင်က ကျွန်မမှာတာ မမေ့နဲ့နော်၊ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါ။ ကဲ မေမေအရင် တစ်ဆိတ်လွတ်လိုက်ပါရှင်’

ဟု ပြောလျှင် မောင်သိန်းတင်လည်း ခုတင်နံဘေးတွင်ရပ်လျက် ရုတ်တရက် ထွက်၍ မသွားနိုင်သေးဘဲ သနားလွန်းမက သနားပြီးလျှင် မည်သည့်စိတ်ရသည်မသိ၊ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မသင်းကြည်၏ နဖူးကလေးကို လက်ဖြင့်စမ်း၍ နမ်းရှုပ်ပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

နက်ဖြန်နံနက် ရုံးတက်ချိန်ရောက်လျှင် မောင်သိန်းတင်သည် ရုံးသို့တစ်ခါတည်း မသွားနိုင်သေးဘဲ မသင်းကြည်တို့၏ အိမ်အနီးမှရပ်လျက် အကဲခတ်နေရာ တစ်အိမ်လုံး ကျွက်ကျက်ဆူ ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေကြသည်ကို ကြားသဖြင့် သက်ပြင်းချပြီးလျှင် ရုံးသို့သွားလေ၏။ ရုံးသို့ရောက်လျှင် အလုပ်လုပ်ရန် များစွာ စိတ်မပါဘဲ စာရွက်တို့ကိုသာ လှန်လျက်နေစဉ် ကြေးနန်းစာပို့ကုလားသည် သံကြိုးတစ်စောင်ကို ကိုင်လာပြီးလျှင်-

‘မောင်သိန်းတင် ဆပ်’

ဟုမေး၍ မောင်သိန်းတင်အား ပေးလေ၏။ မောင်သိန်းတင်လည်း မည်သူထံမှ ကြေးနန်းဖြစ်လေသနည်းဟု တွေးတောလျက် ဖွင့်၍ကြည့်ရာ “အမြန်လာပါ၊ ယနေ့မရောက်လျှင် မြင်ရတော့မည်မဟုတ်” ဟု ပါရှိသော မသိန်းရှင်၏ ထံမှ ကြေးနန်းဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မောင်သိန်းတင်သည် ကြေးနန်းစာကို အိတ်ထဲသို့ထည့်ပြီးလျှင် စာရေးကြီးလုပ်သူလည်း ရုံးသို့မရောက်သေးသည်နှင့် ဝရန်တာတွင် လမ်းလျှောက်လျက် စောင့်နေရာ ရထားအချိန်နီးလှပြီဖြစ်၍ မြင်းရထားတစ်စီးကိုခေါ်ပြီးလျှင် စာရေးကြီးအိမ်သို့ သွားလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် စာရေးကြီးက အလုပ်ဝင်စအခါဖြစ်သဖြင့် အခွင့်မပေးနိုင်ကြောင်းပြောလျှင် မောင်သိန်းတင်လည်း ‘အခွင့်မပေးနိုင်ရင် ခင်ဗျာအလုပ်နဲ့ ခင်ဗျား နေရစ်တော့’ ဟုပြော

၍ မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ။ ၎င်းနောက် 'စတေရှင်ကိုရောင်း' ဟု ကုလားကိုပြောပြီးလျှင် မြင်းရထားပေါ်တွင် အနည်းနည်းအဖုံဖုံ ဆင်ခြင်တွေးတော လျက် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဤမျှလောက် အရေးတကြီး ရိုက်ကြားရလေ သည်ကို စဉ်းစားလာရင်း မြင်းရထားလည်း ရပ်လေ၏။ မောင်သိန်းတင်လည်း မြင်းရထားမှ ခုန်ဆင်းပြီးလျှင် လက်မှတ်ယူမည်ဟု ကြည့်လိုက်ရာ ဘူတာရုံ မဟုတ်၊ ဆေးရုံသို့ရောက်လာကြောင်း သိရလေ၏။ ဘူတာရုံသို့မောင်းရန်ပြော သည်ကို အဘယ့်ကြောင့် ဆေးရုံသို့မောင်း၍ လာရလေသနည်းဟု ကုလားအား ဆဲရေးကြိမ်းမောင်း၍ ဘူတာရုံသို့ အမြန်မောင်းရန်ပြောပြီးလျှင် နာရီကိုကြည့်လိုက် ရာ ၁၁ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်သာလိုကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ရွှေဘိုမှမန္တလေးသို့ သွားသော နောက်ဆုံးရထားသည် ၁၁ နာရီတိတိတွင် ထွက်သည်ဖြစ်၍ မိမိပါ ဦးမည်လားဟု အောက်မေ့လျက် ကုလားကိုလည်း ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီးလျှင် မြင်း ကို ကဆုန်မောင်းစေ၏။ ဘူတာရုံသို့ရောက်လျှင် မောင်သိန်းတင်သည် မြင်းရ ထားပေါ်မှ ဆင်းပြေး၍ တဖြည်းဖြည်းထွက်လျက်နေသော ရထားပေါ်သို့ မိရာတွဲ ကို ဖမ်း၍တက်မည်ပြုရာ မြင်းရထားကုလားက အခမရသေးသည်နှင့် ဆွဲ၍ထား သောကြောင့် မတက်နိုင်ဘဲ မီးရထားလည်း ထွက်သွားလေ၏။ မောင်သိန်းတင် လည်း မြင်းရထားကုလားအပေါ်၌ များစွာအမျက်ထွက်သဖြင့် လည်ကိုအစ်ပြီးလျှင် ထိုးမည်ပြုရာ ပုလိပ်တို့က တောင်းပန်သဖြင့် မထိုးလိုက်ရဘဲ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်၍ ကျန်ရစ်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်သိန်းတင်သည် နံနက်အစောရထားကိုမိစေရန် သန်းခေါင်ကျော်ကပင် ဘူတာရုံသို့သွား၍ စောင့်ပြီးလျှင် နံနက် ၄ နာရီရထားနှင့် လိုက်ပါသွားလေ၏။ (မီးရထားသည် ပေါက်ဘူတာနှင့် ဝက်လက်ဘူတာအကြား သို့ရောက်လျှင် လမ်းချော်၍ ကျသဖြင့် ရထားတစ်စင်းလုံးမှောက်ပြီး များစွာခရီး ကြန့်ကြာသည့်အကြောင်းများကို ၎င်းနှစ်သတင်းစာတို့တွင် ပါရှိလေသည်။) မောင် သိန်းတင်မှာ ဒဏ်ရာအနာတရ ထိခိုက်ခြင်းမရှိသော်လည်း ရောက်လိုလှသည့် အရပ်ကိုမရောက်နိုင်ဘဲ နှောင့်နှေးခြင်းဖြစ်ရလေသည့်အတွက် လွန်စွာစိတ်နှလုံး မချမ်းသာဘဲ အခြားခရီးသည်တို့နှင့်အတူ စောင့်ဆိုင်း၍မနေမူ၍ စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်အောင် ခြေကျင်လျှောက်မည် အကြံနှင့်ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပေါက်ဘူတာ အလွန်တွင် စစ်ကိုင်းမှ သံကြိုးရရှိသဖြင့် ခရီးသည်တို့ကို တင်ယူရန်အမြန်လာ သော ရထားနှင့်တွေ့လျှင် မောင်သိန်းတင်မှာ ပေါက်ဘူတာနှင့် အတန်ကွာနေပြီ ဖြစ်၍ ပြန်၍လည်း မသွားနိုင်ဘဲ ခက်ခဲဘူတာတွင် တွေ့ဆုံကောင်းပါ၏ဟု အမြန် လျှောက်လျက် လာခဲ့လေ၏။ ခက်ခဲဘူတာနှင့် တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင်မိမိတွေ့လိုက်

သောရထားသည် မိမိနှင့်အတူလာသူ ခရီးသည်တို့ကို တင်ဆောင်၍ ပြန်လာသည်ကို တွေ့ပြန်လျှင် ကဆုန်ချ၍ အမိလိုက်ပါသော်လည်း ခရီးကလည်းပန်း၊ စိတ်ကလည်း မချမ်းသာသည်ဖြစ်၍ အနည်းငယ်ပြေးမိလျှင် မောပန်းသည်နှင့် တဖြည်းဖြည်းသာလျှင် လာခဲ့ရလေ၏။ ခက်ခဲဘူတာအလံတိုင်သို့ရောက်လျှင် မီးရထားလည်း ထွက်ရန်အလံပြနေပြီးဖြစ်၍ ရထားကို ရပ်ဆိုင်းရန် ဟစ်အော်၍ ပြေးသွားပါသော်လည်း မိမိနှင့် ပေ ၅၀ ကွာလောက်တွင် ရထားလည်း ထွက်သွားလေ၏။

၎င်းတစ်ကြိမ် မီးရထားနှင့် လွဲပြန်လျှင် မောင်သိန်းတင်မှာ မိမိကိုယ်ကို မြေပေါ်သို့သာ လှဲ၍လိုက်ချင်သော်လည်း မတင့်တယ်သဖြင့်သာ စိတ်ကို ချုပ်တည်း၍ ဘူတာရုံဝရန်တာကို မှီလျက်ထိုင်နေရပြန်လေ၏။ မောင်သိန်းတင်၏ စိတ်၌ ငါသည် ဤမျှလောက် ဒုက္ခခံပါလျက်နှင့်တစ်ကြိမ်မှနှစ်ကြိမ် အလွဲလွဲ အချော်ချော်ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းမှာ မသိန်းရှင်နှင့် လွဲစေဖို့ အတိတ်နိမိတ်ပေတည်းဟု အောက်မေ့လျက် အားကိုလျှော့မည်ဟု ကြံဆဲတွင်မှ ယောက်ျားတို့မည်သည် လုံ့လဝီရိယကို မလျှော့ကောင်းဟု အားတင်းပြီးလျှင် သွားရင်းပင် ခြေတို၍သွားသော်လည်း မန္တလေးသို့ ယနေ့မရောက်လျှင် မနေဟု ဆက်လက်သွားပြန်လေ၏။

မီးရထားပျက်သော နေရာနှင့် စစ်ကိုင်းမြို့မှာ မိုင်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ခန့် ဝေးကွာလေ၏။ မောင်သိန်းတင်မှာ နားချည်တစ်လှည့်၊ သွားသည်တစ်ဖုံ၊ ကဆုန်ပြေး၍လည်းတစ်မျိုးနှင့် လာခဲ့ရာ ညနေ ၅ နာရီအချိန်ခန့်တွင် စစ်ကိုင်းဘူတာရုံသို့ ရောက်လေ၏။ ရွှေကြက်ယက်ဘက်သို့ ကူးတို့ဖြင့်ကူးသော်လည်း ရထားမရှိကြသဖြင့် မန္တလေးဆိပ်ကမ်းသို့အရောက် သမ္ဗန်ငှားပြီးလျှင် သမ္ဗန်သမားကိုလည်း ကြေးငွေအပိုပေး၍ မရပ်မနားဘဲ ခတ်စေရာ ၈ နာရီခွဲအချိန်တွင် ဂေါဝိန်ဆိပ်သို့ ဆိုက်လေ၏။ ဓာတ်ရထားပေါ်သို့တက်မိလျှင် လူလေးငါးဦးတို့ ပြောနေကြသည်မှာ-

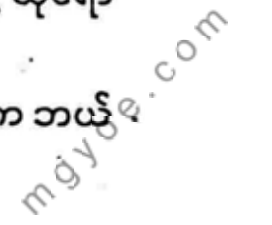
တစ်ဦးသောသူက ‘ကျွန်တော်တို့ အရပ်နားက မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကြောင်း ကြားပြီးပြီလား’

အခြားတစ်ဦးက ‘မကြားရသေးဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ပထမလူက ‘ပွဲစားဦးဘမောင် သမီးကလေးပေါ့ဗျာ၊ ရုတ်တရက်သေသွား ရာသတဲ့’

ဟု ပြောလျှင် မောင်သိန်းတင်သည် လှံနှင့်ထိုးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ထိုင်ရာမှ ခုန်ထ၍ ပြောနေသောသူအနီးသို့ ရွှေ့ထိုင်ပြီးလျှင်-

‘ပြောစမ်းပါဦးခင်ဗျာ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ပွဲစားလဲ၊ သမီးနာမည်က ဘယ်သူလဲ’

ဟုမေးလျှင် ပထမပြောနေသူက 'အလို... ကိုသိန်းတင်လား၊ ခင်ဗျားတို့ အိမ်နီးချင်းပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားမသိသေးဘူး။ ဪ... ခင်ဗျားက ရွှေဘိုသွားနေတာ ကိုး။ ဘယ်တော့က ရောက်သလဲ'

'ကဲပါဗျာ၊ ခုတင်ကအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး'

'ဪ... မသိန်းရှင်ကလေးလား၊ ဒီလိုဗျ။ ပွဲကတော် ဒေါ်သာယာရဲ့မောင် တစ်ဝမ်းတစ်ယောက်က ပျဉ်းမနားက လာလည်ပြီး ပွဲစားကြီးအိမ်မှာပဲ တည်းတာ ကိုးဗျ။ သူ့မှာလည်း သားကလေးတစ်ယောက်ပါလာတယ်။ ပိုက်ဆံကလေးက လည်း တော်တော်ရှိတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒါနဲ့ လေးငါးရက်လောက်ရှိတော့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြတာပေါ့လေ။ ဆွေချင်းခြုံတော့လုံ၊ မျိုးချင်းထပ်တော့ မြတ် တယ်လို့ သဘောရပြီး မောင်နှမချင်း လက်ဆက်မယ်လို့ ကြံကြတာပေါ့။ ခင်ဗျား တို့ ဘတော်ကြီးများတောင် တိုင်ပင်သေးတယ်ဆိုတာပဲ။ ကောင်ကလေးမိဘများ က ငွေ ၃,၀၀၀ ကျပ် တင်ရမတဲ့။ စီမံနေကြတဲ့ အတောအတွင်း အမေလုပ်တဲ့ဟာ ကတော့ သမီးဆိုတာ သူပြီးရင်ပြီးတယ်လို့ လုံးလုံးတောင် မတိုင်ပင်ဘူးဆို ထင်ပါ ရဲ့။ ဒါနဲ့ သမီးက ရိပ်မိလို့ သဘောမကျတဲ့အကြောင်းပြောတော့ ကောင်ကလေး က ဘာမျှဆိုစရာမရှိတဲ့အပြင် ဆွေမျိုးချင်းလည်းဖြစ်တဲ့အတွက် ငြင်းပယ်ဖို့မရှိတဲ့ အကြောင်းပြောပြီး ဖိတ်စာတွေဘာတွေရိုက်၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေဘာတွေဝယ်၊ ဒီက နေ့ည တောင်းဖို့ရမ်းဖို့ပေါ့။ မိန်းကလေးက ဒီကနေ့ညနေ ၆ နာရီလောက်မှာပဲ ရုတ်တရက်သေသွားရှာတယ်တဲ့။ တစ်ရပ်လုံး ကျွက်ကျက်ဆူလို့'

ဟု ပြောလျှင် 'သေရှာပြီလားဗျာ' ဟု မောင်သိန်းတင်က မေးရာ-

'ကျွန်တော် ကြားတုန်းကတော့ မသေရှာသေးဘူး၊ ဆရာဝန်တွေ ဘာတွေ ဝိုင်းနေတာပဲ။ သို့သော် ရမယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါမျိုး တယ်ခက်တာပဲ'

ဟု ပြောသည်ကို မောင်သိန်းတင်ကြားလျှင် ဓာတ်ရထားကိုပင် နှေးသည် ဟု အောက်မေ့၍ ခရီးပန်းလာသည်ကိုမှ သတိမရဘဲ ဆင်း၍သာလျှင် ပြေးလိုက် ချင်၏။

ဓာတ်ရထားမှဆင်းလျှင် မောင်သိန်းတင်သည် မသိန်းရှင်၏အိမ်သို့ တစ် ဟုန်တည်းပြေးသွားပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့မှ အကဲခတ်လျက်နေရာ တစ်အိမ်လုံး ဆိတ် ငြိမ်စွာရှိသဖြင့် အနည်းငယ်အားတက်၍ အနီးသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း လာသူ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်အား မေးမြန်းစုံစမ်းရာ အဒေါ်ကြီးက 'အလို မောင် သိန်းတင်လား' ဟု ပြော၍ လက်ပြပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားပြန်လေ၏။ အတန်ငယ်ကြာလျှင် မသိန်းခင်လည်း အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ မောင်သိန်းတင်၏ လက်ကိုဆွဲပြီးလျှင် 'မောင်ကိုခဏခဏ မေးနေသည်' ဟုပြော၍ အိမ်ပေါ်သို့ တွန်း

တင်လိုက်လေ၏။ မောင်သိန်းတင်လည်း လှေကားကိုနင်းရသည်မထင်ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားလျှင် အမိအဖတို့သည် တစ်ထောင့်၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် မှိုင်နေကြသည်။ ဦးဘမောင်နှင့် ဆရာဝန်ကြီးတို့လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တီးတိုးတိုင်ပင်ကြလျက်ရှိသည်။ မောင်သိန်းတင်လည်း ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေးမောလျက် နေသည်ကိုမြင်လျှင် ဝမ်းတွင်း၌ရှိသော နှလုံးသားတို့သည် လည်ချောင်းသို့အကုန်လာ၍ ဆိုဘိသကဲ့သို့ အသက်ရှူမှားလျက် ခုတင်အနီးသို့သွား၍ ဒူးထောက်ပြီးလျှင် မသိန်းရှင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေလေ၏။ မသိန်းရှင်လည်း မျက်စိကို မှိတ်နေရာမှ ရုတ်တရက်ဖွင့်ကြည့်ပြီးလျှင် အလွန်တရာ ဝမ်းသာအားရ ရှိသော မျက်နှာထားဖြင့် 'ခုမှလာသလား ကိုသိန်းတင်'ဟု သဲ့သဲ့ကလေးပြောပြီးလျှင် ရင်ကိုလက်ဖြင့်ဖိ၍ မျက်စိကိုပြန်မှိတ်သွားလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးလည်း သတိရလာသည်ကိုမြင်သဖြင့် အနီးသို့လာပြီးလျှင် အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေရာ မသိန်းရှင်လည်း မလှုပ်ရှားဘဲနေလေလျှင် ဦးခေါင်းကိုခါ၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေ၏။ မောင်သိန်းတင်လည်း အဘယ့်ကြောင့် ကြာရှည်စွာ မလှုပ်ရှားဘဲနေဘိသနည်းဟု လက်ကလေးကိုကိုင်လိုက်ရာ အေး၍နေသည်ကို စမ်းမိလျှင် ဝမ်းလဲမှာအစာလည်း မရှိ၊ ခရီးကလည်းပန်းနေသည့်အတွင်း ချစ်လှစွာသောရည်းစားသည် မျက်စိအောက်တွင် အသက်ပျောက်၍သွားချေပြီတကားဟု သတိလစ်၍လဲသွားလေ၏။

သတိရ၍ မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်သည့်အခါ အမိအဖတို့သည် အိပ်ရာကို တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်ထိုင်လျက် 'လူကလေး၊ လူကလေး' ဟု ခေါ်နေကြသည်ကိုကြားသဖြင့် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှလူး၍ ထပြီးလျှင် 'ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ကျွန်တော်အိပ်မက် မက်လိုက်တာ မေမေရယ်။ ဪ... အစသတ်တော့ အကုန်လုံး အိပ်မက်ပါကလား။ ဟိ... ဟိ... ဟိ၊ ဟော ပြတင်းပေါက်က လက်ယပ်ခေါ်တာ ဘယ်သူလဲ၊ မသိန်းရှင်မဟုတ်လား၊ အဟုတ်သားပဲ။ လာမယ်ဟေ့၊ မသိန်းရှင် ရေ၊ မောင်လာပြီ' ဟု ပြော၍ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အတင်းရုန်းထွက်သွားပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

[မောင်သိန်းတင်မှာ ယခုအခါ အနောက်ဘက်စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဣတ္ထာသယချောင်တွင် ပဉ္စင်းအဖြစ်ဖြင့် သီတင်းသုံးနေရာ စကားစပ်မိကြသဖြင့် ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြန်လှန်ပြောဆိုသည်နှင့် ကြားသိခဲ့ရသည့်အတွက် ၎င်းထံ အခွင့်လျှောက် တောင်းပြီးလျှင် ဤသတင်းစာတွင် ရေးသားထည့်သွင်းခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။]

[သုရိယဓဂ္ဂဇင်း၊ မတ် ၁၉၁၅]

စားမြောင်နှင့် မောင်းချစား

ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတို့အနက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် အထူးသဖြင့် ချစ်ကျွမ်း
 ဝင်ခဲ့သော သစ်တောဝန်ထောက် ဦးဝင်းမော်သည် ၎င်း၏ အလုပ်ဌာနဖြစ်သော
 မြတောင်ရွာသို့ လာရောက်လည်ပတ်ရန် အဖန်ဖန်ဖိတ်ကြားသည်တွင် ကျွန်တော်
 သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်က တစ်လခန့်မျှ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ဖူးလေသည်။ မြတောင်
 ရွာသည် အိမ်ခြေတစ်ရာခန့်မျှသာရှိသဖြင့် စည်ကားလှသော ရွာကြီးတစ်ရွာ
 မဟုတ်ငြားသော်လည်း မောင်တော်ဦးဘုရားတည်ထားရာ တောင်စွန်းမှ မြစ်ဘက်
 သို့ မျှော်ကြည့်သည်ရှိသော် စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး ရိပ်ကြီးတောတောင် အစရှိသော
 သီချင်းအရ ညိုညို၊ မိုင်းမိုင်းရှိနေသော သစ်ပင်ကြီးများ၏ အကြားမှ စိမ်းလဲ့လဲ့အ
 ရောင်ရှိ မြစ်ပြင်တွင် စုန်ဆန်သွားလာနေကြသည့် လှေ၊ သမ္ဗန်၊ ဖောင်၊ သင်္ဘော
 စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မြစ်၏ အခြားဘက်ကမ်းရှိ တောင်ခြေတွင် အုန်းပင်၊
 ထန်းပင် စသည့် စိမ်းစိုသော သစ်ပင်များ ဖုံးအုပ်လျက် ကျောင်းကန်ဘုရား
 ပေါများလှသော ထီးချိုင့်မြို့ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရသောသူတို့မှာ ထိုနေရာ
 ထက် ရှုခင်းသာယာသောနေရာကို မြန်မာပြည်၌ တွေ့နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလိမ့်မည်ဟု
 ဝန်ခံကြပေလိမ့်မည်။

တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေ သစ်တောဝန်
 ထောက် တောတက်၍သွားသဖြင့် ပျင်းရိသည်နှင့် မြတောင်ရွာ၏ တစ်ဖက်ကမ်း၌

ရှိသော ထီးချိုင့်မြို့သို့ သမ္ဗန်တစ်စင်းနှင့် သွားရောက်လည်ပတ်ရာ ဝမ်းခပ်ဟာဟာ ရှိသည်နှင့် တရုတ်အကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ သီးသန့်ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းငယ် အတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ၁၂ မျိုးအကြော်တစ်ခွက်နှင့် ဘီယာတစ်လုံးကို မှာယူစားသောက်ကာ နေလေ၏။ အကြော်ဆိုင်ရှင် တရုတ်သည် အလွန်တရာ မြန်မာရည်လည်သော ပေါက်ဖော်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘီယာပုလင်းကိုဖွင့်၍ ဖန်ခွက်တွင် ငှဲ့ပေးစဉ် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကိုကြည့်လျက် 'ခင်ဗျား ဟိုဘက်ကမ်းက သစ်တောဝန်ထောက်နဲ့ သူငယ်ချင်းဆို'

'ဟုတ်တယ်'

'ဘယ်ဘက်မှာ အလုပ်လုပ်သလဲ'

'စာရေးတဲ့အလုပ် လုပ်တယ်'

'ဪ ကောင်းတယ်၊ အားကြီးကောင်းတယ်၊ အရင်က ခင်ဗျားလာရင် စာရေးစရာ အားကြီးများတယ်'

'ဒီလိုမြို့ကလေးမှာ စာရေးစရာ ဘယ်မှာ များများရနိုင်မလဲ ပေါက်ဖော်'

'တစ်ခါတစ်ခါ မရနိုင်ဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ အားကြီးများတယ်။ ခင်ဗျား အခုထိုင်နေတဲ့ကုလားထိုင်မှာ လူတစ်ယောက် ရင်ဘတ်မှာ ဓားနဲ့ထိုးပြီး အသတ်ခံရတယ်။ သတ်တဲ့လူက ဟောဟိုက အဘိုးကြီးပဲ'

'ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ'

'နှစ်ပေါင်း တော်တော်ကြာသွားပြီ'

'ဒီလူကြီးကို မဖမ်းဘူးလား'

'ဖမ်းတော့ဖမ်းတယ်၊ ရုံးရောက်တော့ တရားသူကြီးက လွှတ်ပစ်လိုက်တယ်'

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် လူသတ်မှုဖြစ်ဖူးသည်ဆိုသော ထိုလူကြီးကို လှမ်း၍ကြည့်မိရာ ထိုလူကြီးမှာ အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိ၍ ခြေတစ်ဖက် ဆာတာတာနှင့် တုတ်ကောက်ကို အားပြုကာ လမ်းလျှောက်ရသည့်အဖြစ်ကို သတိပြုမိလေ၏။ ထိုလူကြီးသည် ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်လာသောအခါ ဆိုင်ရှင် တရုတ်အား နှုတ်ဆက်လေရာ ဆိုင်ရှင်သည် ရိုသေသောအမူအရာဖြင့် စကားပြောသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။ ဤသူသည် ခြေတစ်ဖက် ဆာသည့်အတွက် ကြောင့် လမ်းလျှောက်သောအခါ၌ တုတ်ကောက်ကို အားပြုရသည်မှန်သော်လည်း လွန်မင်းစွာ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသော ကိုယ်ကာယရှိသည့်ပြင် ၎င်း၏ မျက်နှာထားမှာလည်း ဆိုးမိုက်ခြင်းမရှိဘဲလျက် ခက်ထန်တင်းမာခြင်း ရှိသည့်အဖြစ်ကို သတိပြုမိ၏။ စင်စစ်မှာ ထိုလူကြီး၏ အမူအရာနှင့် မျက်နှာထားမျိုးသည် ထိုသေး

ငယ်သော မြို့ကလေး၌သာမက မြို့ကြီးများ၌ပင် ရှားလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြိမ်မြင်မိလျှင် ထပ်မံ၍ စိုက်ကြည့်လောက်သော လူကြီးမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

၎င်းလူကြီးသည် ဆိုင်ရှင်တရုတ်နှင့် အနည်းငယ်စကားပြောပြီးနောက် ပေါက်ဖော်ရာ၊ ကျွန်တော်ပါ ဦးခေါင်းညိတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဆက်လက် ၍ လျှောက်သွားလေရာ ကျွန်တော့်မှာ ထိုသူ၏ ထူးခြားသော အင်္ဂါရပ်နှင့် လူကို သတ်ခြင်းတည်းဟူသော ထူးခြားသည့်အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်ကြားသိရခြင်း အားဖြင့် စုံလင်စွာသိလိုသော စိတ်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် စားစရာများကို ထပ်မံ မှာယူပြီးလျှင် ဆိုင်ရှင်တရုတ်အား ယခင်က လူသတ်မှုအကြောင်းကို စုံလင်စွာ ပြောကြားပါမည် အကြောင်းနှင့် တောင်းပန်လေ၏။ ဆိုင်ရှင်ပေါက်ဖော်သည် စားသောက်စရာ အမြောက်အမြား ဝယ်ယူသောလူတစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးပြုလို သည်တစ်ကြောင်း၊ ထိုလူကြီးအကြောင်းကို ပြောပြရခြင်းမှာ ငြီးငွေ့မည့်လက္ခဏာ မရှိသည်တစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုလူသတ်မှု ဖြစ်ပွားပုံကို အစမှအဆုံးတိုင် စုံလင် စွာ ပြောပြလေရာ ၎င်းအမှုသည် သာမညလူသတ်မှုမဟုတ်ဘဲ များစွာထူးခြား သော အခြင်းအရာများ ပါရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်က တရုတ်ကြီး ပြောသည့်စကားများကို ဝတ္ထုသွားအစီအစဉ်ဖြင့် ပဋိပါစဉ် ညီညွတ်အောင် ဖန်တီး စီစဉ် ရေးသားဖော်ပြရပေအံ့။

ကျွန်ုပ်သည်ကား ပြည်ကြီးသား အစစ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်ငြားလည်း ဆယ်နှစ်သားအရွယ်က မိခင်၊ ဖခင်များနှင့်အတူ ဤမြန်မာပြည်သို့ လာရောက်၍ ရှေးဦးစွာ ဗန်းမော်မြို့၊ ထို့နောက် ကသာမြို့၊ နောက်ဆုံးမှ ထီးချိုင့်မြို့သို့ ရောက် လာကြပြီးလျှင် ခေါက်ဆွဲဖိုတည်ဖွင့် ရောင်းချခဲ့လေသည်။ ထီးချိုင့်သို့ ရောက် သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ၁၅ နှစ်သားမျှသာရှိ၍ ၃၅ နှစ်တိုင်တိုင် ဤကသာမြို့တွင် နေထိုင်လာခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် တရုတ်ပင်ဖြစ်စေကာမူ ထီးချိုင့်သား မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ထီးချိုင့်မြို့အကြောင်းနှင့် မြို့သူမြို့သား အ ကြောင်းများကို သိသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ယခင်က ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်သွားသော လူကြီး၏ အမည်မှာ ဦးထွန်း လှိုင်ဖြစ်၍ ၎င်း၏ဖခင်မှာ မြေပိုင်ရှင် ဦးကြာညွန့် ဖြစ်လေသည်။ ဦးကြာညွန့်သည် ကျွန်ုပ်တို့ သားအဖသုံးယောက် ထီးချိုင့်သို့ ရောက်လာသောအခါက ဆင်းရဲသော နိုင်ငံခြားသားများအား သနားကရဏာရှိသည်နှင့် စောင်မကြည့်ရုံနဲ့သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က ၎င်းအား များစွာကျေးဇူးတင်သည့်အလျောက် ကောင်းမြတ် သော တရုတ်စားစရာများကို ဦးကြာညွန့်ထံသို့ မကြာမကြာ ပို့လေ့ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာစအခါက ဦးထွန်းလှိုင်မှာ လူပျိုပေါက်မျှသာရှိသေးရာ မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ သားဖြစ်သည့်ပြင် ရုပ်ရည်ချောမောသော လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ထီးချိုင့်သူ မိန်းကလေးတိုင်း သူ့ကိုလိုချင်ကြလေသည်။ လူစွမ်းကောင်းဟု ခေါ်ခြင်းမှာ ဦးထွန်းလှိုင်သည် မြင်းစီးခြင်း၊ စန္ဒရားတီးခြင်း စသည့် လူကုထံများ၏ သားများ တတ်အပ်သော အတတ်များအပြင် လှေလှော်ခြင်း၊ ထင်းခုတ်ခြင်း၊ နပန်းလုံးခြင်း စသည့် လူကြမ်းများနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အတတ်အမျိုးမျိုးတို့၌လည်း အခြားသော ကာလသားများ လိုက်၍မမီနိုင်အောင် ကျင်လည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မိန်းမပျိုကလေးများက လိုချင်ကြသည်မှာ အံ့ဩဖို့မဟုတ်။ ယောက်ျားအချင်းချင်းဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် တရုတ်ကလေးဖြစ်စဉ်က သူ့ကိုအားကြီးချစ်ခင်ဖူးသည်ကို ယခုတိုင် မှတ်မိသေး၏။ အခြားလူပျိုများသည် မိန်းမအတွက်ကြောင့် သူ့ကိုမနာလိုကြသော်လည်း ရန်စရန် မဝံ့ချေ။ တစ်ခါက ဦးထွန်းလှိုင်သည် သူ့ကိုချောင်း၍ရိုက်ရန် စောင့်နေသော ကာလသားသုံးယောက်ကို လက်နက်မပါဘဲ လက်သီးသက်သက်နှင့် ထိုး၍ဆုံးမရာ တစ်ယောက်မှာ သွားနှစ်ချောင်းထွက်သွားဖူးလေသည်။

ထီးချိုင့်မြို့သူ မိန်းကလေးများသည် ဦးထွန်းလှိုင်ကို ဝိုင်း၍လုမတတ်လိုချင်ကြသော်လည်း ဦးထွန်းလှိုင်ကမူ မည်သည့်မိန်းကလေးကိုမျှ လှည့်၍မကြည့်။ သစ်ကုန်သည်ကြီး ဦးဘာဟိန်၏ တစ်ယောက်တည်းသော သမီးမကျီးရွှေနှင့်သာလျှင် စုံမက်ချစ်ခင်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြေပိုင်ရှင် ဦးကြာညွန့်၏ တစ်ယောက်တည်းသော သားနှင့် ဦးဘာဟိန်၏ တစ်ယောက်တည်းသော သမီးမကျီးရွှေတို့ ချစ်ကြိုက်ကြခြင်းမှာ လူကုထံချင်းလည်းဖြစ်ပြန်၊ ရွယ်တူချင်းလည်းဖြစ်ပြန်၊ ရုပ်ရည်ချောမောသူချင်းလည်းဖြစ်ပြန်လေရကား တစ်မြို့လုံးသာလျှင် မက တစ်နယ်လုံးကပင် သဘောတူမျှ အားရပမ်းမြောက်ကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူနှစ်ဦးတို့ “လက်ထပ်မင်္ဂလာ” အခမ်းအနားမှာ ၎င်းနယ်တစ်လွှားတွင် မကြားစဖူးလောက်အောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနား၍ ကသာမြို့အရေးပိုင်မင်းကိုယ်တိုင် လာရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့လေသည်။

ဦးကြာညွန့်တို့ အိမ်သားတစ်စု၌ ထူးခြားသော အယူဝါဒတစ်ခုရှိလေသည်။ ဦးကြာညွန့်သည် ဘေး၊ ဘိုး၊ ဘီ၊ ဘင် လက်ထက်မှစ၍ လယ်မွေ၊ ချောင်းမွေကိုဆက်ခံလာခဲ့ရာ ၎င်းတို့အမျိုးများအစဉ်အဆက်တွင် သားယောက်ျားကိုသာလျှင် လက်ဦးမွေးဖွား၍ သမီးမိန်းမလက်ဦးမွေးဖွားသော မိဘနှစ်ပါးတို့မှာ တစ်နည်းနည်းနှင့် ဆားအန္တရာယ် တွေ့ရသည်ဟု စွဲလမ်းစွာယုံကြည်တတ်ကြလေ

သည်။ သို့ဖြစ်လေသောကြောင့် ဦးထွန်းလှိုင်၏ ဇနီး မကျီးရွှေမှာ ပဋိသန္ဓေစွဲကပ်
သောအခါတွင် အားလုံးသောဆွေမျိုးများသည် သမီးမိန်းကလေး ဖွားမြင်မည်ကို
များစွာ စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်ကြလျက် သားယောက်ျားကလေး မွေးဖွားပါစေဟု နေ့စဉ်
အမျှ ဆုတောင်းကြလေသည်။ သတို့သား၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် သတို့သမီး၏ မိဘ
နှစ်ပါးတို့မှာလည်း မြေးယောက်ျားကလေး မွေးဖွားပါစေသားဟု ရည်မှန်းဆု
တောင်းလျက် အလှူပေးခြင်း၊ ဘုရားတည်ခြင်း၊ ကျောင်းဆောက်ခြင်း စသည်တို့
ကို ပြုခဲ့ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဤလောက၌ မလိုသောအရာသည် ဖြစ်တတ်
မြဲ ဓမ္မတာဖြစ်သည်အတိုင်း မကျီးရွှေသည် လစေ့သောအခါမှာ သမီးမိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။

ထိုသူငယ်မသည် မိခင်၏ သိမ်မွေ့ပြေပြစ်သော ရုပ်ဆင်းလက္ခဏာနှင့်
ဖခင်၏ ခုံညားသော အင်္ဂါရုပ်တို့ကိုပေါင်းစပ်ထားသကဲ့သို့ မိဘတိုင်းတို့၏
ဟဒယနှလုံးကို ရွှင်ပြုံးနှစ်သိမ့်စေလောက်အောင် တင့်တယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်
မှန်သော်လည်း ဦးထွန်းလှိုင်နှင့် မကျီးရွှေတို့ကမူ ထိုကဲ့သို့ မရှိခဲ့ချေ။ မကျီးရွှေ
သည် သမီးမိန်းကလေးဖြစ်သည်ဟု သိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သွေးတက်သွား
လေရာ လက်သည်ကောင်းသောကြောင့်သာလျှင် မီးတွင်း၌ အသက်မဆုံးရှုံးဘဲ
ရှိခဲ့ရလေသည်။ ဦးထွန်းလှိုင်မှာလည်း ထိုသတင်းကို ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆိုင်သို့လာ၍ ဝိစကီတစ်လုံး ဝယ်ယူပြီးလျှင် လူမှန်းသူမှန်း မသိသည်
တိုင်အောင် သောက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကပင် အိမ်သို့ရောက်
အောင် တွဲ၍ပို့လိုက်ရလေသည်။

ကျန်းမာသော သူတို့သည်ပင်လျှင် စိတ်ထဲ၌ အကြီးအကျယ် ဥပါဒါန်ကပ်
ငြိသောအခါတွင် မကျန်းမမာဖြစ်လာတတ်ကြောင်းကို လူတိုင်းပင် အသိဖြစ်လေ
ရာ သွေးနုသားနုနှင့် ရှိနေသော မကျီးရွှေမှာ ဘေးအန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခု ဆိုက်
ရောက်ချေတော့မည်ဟု ကြီးစွာသော စွဲလမ်းခြင်းဖြစ်လေရကား သမီးမိန်းကလေး
ကို မွေးဖွား၍ တစ်လမပြည့်မီပင်လျှင် တဖြည်းဖြည်းပိန်ချုံး၍ အသက်ဆုံးရှုံးရ
ရှာလေ၏။

တစ်ညသ၌ ဦးထွန်းလှိုင်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆိုင်တွင်းသို့ ကယောင်က
တမ်းနှင့်ဝင်လာ၍ ဘရန်ဒီပုလင်းကို မှာယူကာသောက်ရင်း မူးယစ်လဲသောအခါ
တွင် ထိုင်ရာမှထ၍ အနီးရှိ ကာလသားများအား 'ဟေ့ မင်းတို့ ငါ့မျက်နှာကြည့်
ကြစမ်း၊ ငါ့ကို မင်းတို့က ဘယ်လိုအကောင်မှတ်နေသလဲ၊ ငါလူသတ်တဲ့အကောင်
ကွ၊ သတ်တာမှသူများကိုသတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မယား ငါသတ်တဲ့အကောင်ကွ'
ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သောကာလသားက 'ကိုထွန်းလှိုင်၊ ခင်

ဗျား မရှက်ဘူးလားဗျ၊ မူးပြီး ဘယ်နှာတွေ လျှောက်ပြောနေသလဲ' ဟုပြောရာတွင် ဦးထွန်းလှိုင်သည် ထိုသူ၏ပါးချိတ်ကို လက်သီးနှင့် ကော်၍သတ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ် တို့မှာ နှာနှပ်၍ ပေးကြရ၏။

ဦးထွန်းလှိုင်မှာမူ အနည်းငယ်မျှ နောင်တရဟန်မရှိဘဲ ဝိုင်းအုံကာ ပြုစု နေကြသော 'ကျွန်ုပ်တို့လူစုကိုကြည့်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက် 'သေ ပြီလား ဒီအကောင်၊ ဟင် ခုမှဖြင့် တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်ပဲ၊ လာခဲ့ကြ မင်းတို့အထဲက ဘယ်သူက ဘာပြောချင်သေးသလဲ၊ ပြောကြစမ်း' ဟု ပြော၍ လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြန်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဝံ့ ဘဲ ငြိမ်ဝပ်စွာ ရှိနေကြရလေ၏။

၎င်းနောက် ဦးထွန်းလှိုင်သည် ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်လှသဖြင့် လှိုင်းတံပိုး ထသကဲ့သို့ ရှိနေသော မျက်နှာထားမှ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားသို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲ၍ ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်ပေါင်း ၂၀ လုံးလုံး ဦးထွန်းလှိုင်၏ မျက်နှာကို မတွေ့မြင်ကြရတော့ချေ။

ဦးထွန်းလှိုင်သည် ထိုညဉ့်မှစ၍ မြေမျိုသွားဘိသည့်အလား သတင်းသန့် သန့်မျှ မကြားရလေအောင် တစ်ခါတည်း ပျောက်၍သွားလေ၏။

ဦးကြာညွန့်၏ ဇနီး၊ ဦးထွန်းလှိုင်၏ မိခင်မှာ သားထွက်သွားသည့်နေ့မှ စ၍ တစ်နေ့သော် ပေါ်လာလိမ့်နိုးနိုးနှင့် မျှော်ခဲ့ရာ၍ ရက်မှသည် လသို့လည်း ကောင်း၊ လမှသည် နှစ်သို့လည်းကောင်း ကုန်လွန်ခဲ့သဖြင့် ၅ နှစ်ခန့်ကြာသောအ ခါတွင် သား၏အတွက်ကြောင့် စိတ္တဇရောဂါ စွဲကပ်ပြီးလျှင် ၄၀ ကျော်အရွယ်က လေး၌ပင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ရရှာလေ၏။

မယားသေဆုံးပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့်အတွင်း၌ပင် မြေပိုင်ရှင် ဦးကြာညွန့် သည်လည်း မြင်းပေါ်မှကျ၍ လည်ကုပ်ကျိုးပြီးလျှင် ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွား ကွယ်လွန်ရရှာလေ၏။

မိခင် ဖခင်နှင့်တကွ ဘိုးများဘွားများအား ဘေးအန္တရာယ်ကပ်ငြိစေသည် ဟု စွပ်စွဲခြင်း ခံရရှာသော ဦးထွန်းလှိုင်၏ သမီး ခင်မြကြီးမှာ မွေးဖွားသည့်နေ့မှစ၍ တစ်နေ့တစ်ရက်မျှ ခေါင်းခဲလည်နာခြင်းဟူ၍ မရှိခဲ့၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော မိန်းမပျို ကလေးအဖြစ်သို့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရာ ၎င်း၏ရုပ်အဆင်းမှာ မိခင်ဘက်နှင့် ဖခင်ဘက် မှ အကောင်းဆုံးသော ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါများကို ထုတ်နုတ်စုပေါင်း၍ ထားဘိသည့်အ လား ထိုနယ်တစ်လွှား၌ ထူးခြားသော သူငယ်မကလေးအဖြစ်သို့တိုင် ရောက်ခဲ့ လေသည်။ မကျိုးရွှေ၏မိခင်ဖခင်များသည် သမီးသေဆုံးသည့်နေ့မှစ၍ ၎င်းမြေ

ကလေးကို မိမိတို့အိမ်သို့ ဆောင်ယူပေးပြုလာခဲ့ရာ ခင်မြကြီး ၁၆ နှစ်အရွယ်သို့တိုင် ရောက်သောအခါတွင် မိခင်ဘက်မှ ဘိုးဘွားများသည်လည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်သေဆုံးကြလေ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ရာ ခင်မြကြီးသည် ဖခင်ဘက်မှ လယ်၊ ယာ၊ ဈေးငါး၊ မြေ အမွေအနှစ်များကိုလည်းကောင်း၊ မိခင်ဘက်မှ ငွေကြေး အမြောက်အမြားနှင့် သစ်ကူးရန်ဆင်များကိုလည်းကောင်း ဆက်ခံရရှိလေရကား ၎င်းနယ်ပယ်တွင် အကြွယ်ဝဆုံးသော မြေပိုင်ရှင်၊ သစ်ကုန်သည်ကြီးအဖြစ်သို့တိုင် ရောက်ခဲ့လေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပစ္စည်းအင်အားနှင့် ပြည့်စုံရသည်အတွင်း ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်မှာလည်း ထိုနယ်တစ်လျှောက်၌ ဖက်ပြိုင်နိုင်သူ မပေါ်ပေါက်နိုင်အောင် ရှိလေရကား သစ်ကုန်သည်ပေါက်စမှသည် မြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက်စသော အရာရှိများသို့တိုင်အောင် ခင်မြကြီးကို ပိုးပန်းကြမည်မှာကား မုချမလွဲပေတည်း။

မိခင်ဘက်မှ ဘိုးဘွားများ သေဆုံးပြီးသည့်နောက် ဖခင်ဦးထွန်းလှိုင်၏ နှမတစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သည့် ဒေါ်ရွှေမိုးအမည်ရှိ အပျိုကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ခင်မြကြီးသည် မိမိအလိုရှိက မြို့အုပ်ကတော်၊ ဝန်ထောက်ကတော် အစရှိသည့် ကတော်ခံအဖြစ်မျိုးကို အလွယ်တကူနှင့် ခံယူနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသော်လည်း မိခင်ဘက်မှ ဘိုးဘွားများနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်ဖူးသော သစ်ကုန်သည်ဦးဘိုးမှန်၏ သား မောင်ချစ်မောင်ဆီသူနှင့် စုံမက်ချစ်ခင်ခဲ့လေသည်။ မောင်ချစ်မောင်မှာ ထီးချိုင့်သားဇာတိပင်ဖြစ်သော်လည်း ခိုင်လုံသော မိဘများမှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားခဲ့သဖြင့် မန္တလေးမြို့၌ အင်္ဂလိပ်စာ ၁၀ တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် ရန်ကုန်ကောလိပ်ကျောင်း၌ပင် နှစ်နှစ်ခန့်မျှ ဆက်လက်၍ ပညာသင်ကြားခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုသူငယ်သည် လွန်မင်းစွာ ရုပ်ရည်ချောမောခြင်းမရှိငြားသော်လည်း ကိုယ်လက်သန်စွမ်း ကျန်းမာစေတတ်သည့် လေ့ကျင့်ခြင်းအမျိုးမျိုးတို့၌ ဝါသနာအလျောက် စွဲမြဲစွာ လေ့ကျင့်ဖူးသူဖြစ်လေရကား ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် တည့်မတ်သော ကိုယ်ကာယရှိလျက် ယောက်ျားပီပီ တည်ကြည်ခံညားသော မျက်နှာထားလည်း ရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ချစ်မောင်မှာ ပစ္စည်းအရာ၌လည်းကောင်း၊ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်၌လည်းကောင်း ခင်မြကြီး၏ အဆင့်အတန်းသို့ မမီခဲ့ငြားစေကာမူ ထိုမြို့၌ ပထမတန်းစွဲသော လုလင်ပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ ရှိနေရကား ထီးချိုင့်မြို့သူမြို့သားများသည် မောင်ချစ်မောင်နှင့် ခင်မြကြီးတို့ အကြောင်းဆုံကြမည်မှာ မလွဲနိုင်သော အရာကဲ့သို့ ခန့်မှန်းကွက်ချက်ကြ၍ လက်ထပ်တော့မည်ဟု အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသည့် သတင်း

ကိုသာလျှင် မျှော်လင့်ကာရှိနေကြလေသည်။ သို့ပါသော်လည်း ထိုခန့်မှန်းချက် လွဲချော်ဖွယ်ရာ အကြောင်းတစ်ခုသည် မကြာမီအတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းအချိန်၌ မန္တလေးမြို့မှ စာပို့သင်္ဘော ထွက်ခွာသွား ပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဆိုင်ရှေ့တွင်ရပ်လျက် မြစ်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေစဉ် လူတစ်ယောက်သည် သားရေအိတ်တစ်လုံးကို လက်ဆွဲလျက် မြစ်ဆိပ်မှတက် လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုသူသည်ကား ထီးချိုင့်သားမဟုတ်သဖြင့် ခရီး သွားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေရာ ထိုသူသည် ဈေးဆိုင်များကို ငေး မျှော်ကာ ကြည့်နေရာမှ ကျွန်ုပ်၏ ဆိုင်ကိုမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခပ်သွက်သွက် လှမ်း၍ လာခဲ့လေ၏။ ခရီးသည်ရောက်လာသောအခါ၌ ထိုသူသည် အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ်မျှသာရှိသေးသော်လည်း အလွန်ကျသော မျက်နှာမျိုးရှိသည့်ပြင် နားထင်မှ မေးစေတိုင်အောင် တပြောင်ပြောင် အရောင်ထွက်လျက်ရှိသည့် ကြောက် မက်ဖွယ်ရာ ကြီးလှစွာသော အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ်မြင်ရ၏။ ထိုကဲ့သို့ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်ရှိအောင် ကြီးကျယ်လှသော အမာရွတ်ကြီးရှိရသည့် အတွင်း ကောက်ချိတ်သောမျက်နှာ၊ မောက်စွာသော နဖူး၊ ရှေ့သို့ငေါထွက်လျက် ရှိသော မေးစေနှင့် အစဉ်အမြဲကုတ်လျက်ရှိသော မျက်မှောင်ကြီးတို့ကို ဖြည့်စွက်၍ ထည့်လိုက်သောအခါတွင်ကား များစွာသောသူတို့သည် လူပြတ်သောနေရာ၌ ထိုသူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရဖို့အရေးကို အဝေးမှရှောင်ကွင်းလိုကြပေလိမ့် မည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ထိုသူသည် သီးသန့်ပြင်ထားသော အခန်းငယ်အတွင်း သားရေအိတ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ပစ်တင်ပြီးနောက်-

‘ဟေ့ ပေါက်ဖော် ဘာများရှိသလဲ၊ ငါ ရေငတ်တယ်၊ ပလုတ်ကျင်းရအောင် ရှိတာ ထုတ်စမ်းလကွယ်’

‘ဘာယူမလဲ ဆရာကြီး’

‘ဝိစကီတစ်လုံး ပေးစမ်း’

ကျွန်ုပ်သည် ဝိစကီပိုင်ပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်လာသောအခါ-

‘ဘာလုပ်မှာလဲကွယ်၊ ကလေး ဘာစားစရာလား၊ ပုလင်းကြီးထုတ်ကွာ’

ကျွန်ုပ်သည် ဝိစကီပုလင်းတစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက်ကို ထုတ်ပေး၍ ဆိုဒါယူ မည်လောဟု မေးသောအခါ ထိုသူသည် ဦးခေါင်းကို ယမ်းလေ၏။ ၎င်းနောက် ဖန်ခွက်နှင့် ပြည့်သည့်တိုင်အောင် ဝိစကီကို ထည့်ခဲ့၍ ရေမရောသော အရက်စစ်စစ် ကို လင်မနစ်ကဲ့သို့ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကျိုက်၍ချလေ၏။ ထို့နောက်မှ လက်ကိုင့် ပဝါနှင့် ပါးစပ်ကိုသုတ်ရင်း အနည်းငယ်မျှသော စားစရာတို့ကို မှာယူလေ၏။

mye.com

ကျွန်ုပ်သည် မိဘလက်ထက်မှစ၍ နှစ်ပေါင်းများစွာတိုင်အောင် စားစရာ များနှင့် တွဲဖက်၍ အရက်ရောင်းလာခဲ့သဖြင့် အရက်သမား အမျိုးမျိုးတို့ကို တွေ့မြင် ရဖူးသော်လည်း ဝိစကီတစ်ဖန်ခွက် အပြည့်ကို ရေမရောစပ်ဘဲ တစ်ခါတည်း သောက်ချနိုင်သောသူကို မမြင်ဖူးသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူမှာသော စားစရာ အနည်းငယ်ကို ပြင်ပေးပြီးနောက် အနီးရှိ ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်၍ ကြည့်နေလေ၏။

ထိုသူသည် စားစရာကို ဟန်ဆောင်မျှသာ တို့ရုံမျှတို့၍ ဆေးပြင်းလိပ်ကို သာလျှင် အမြည်းသဘောနှင့် ဖွာလျက်ရှိနေရာမှ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍-

‘ဟေ့ ပေါက်ဖော်၊ ဒီမြို့မှာ ခင်မြကြီးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မင်းသိသလား’

‘ဦးထွန်းလှိုင်သမီးလား’

‘အေး ဟုတ်တယ်’

‘ရှိပါတယ်၊ လက်ခုပ်ကုန်းဘက်မှာ နေတယ်’

‘သူ့မှာ လယ်တွေဘာတွေ အများကြီးရှိတယ် ဟုတ်လား’

‘အားကြီးများတယ်’

ထိုသူသည် ၎င်းသတင်းကို ကြားရသောအခါ၌ နှစ်သက်အားရသော အမူအရာနှင့် အရက်တစ်ခွက်ကို ငှဲ့လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်က...

‘ကျွန်တော် တစ်ခုမေးချင်တယ်၊ ခင်မြကြီးအကြောင်းကို ဆရာကြီး မေး တယ်မဟုတ်လား၊ သူ့အဖေကို ဆရာကြီးသိသလား’

‘ကောင်းကောင်းကြီး သိတယ်’

‘သူသွားတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ရှိသွားပြီ၊ တချို့က သူသေပြီထင်ကြ တယ်၊ ဟုတ်လား’

‘သူတို့ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်တယ်၊ ဦးထွန်းလှိုင်သေတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ’

‘ဟိုက်၊ အားကြီးဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းတယ်၊ ဘယ်လိုသေသလဲဆရာ’

‘ပက်လက်လန်ပြီး သေတယ်’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဘာရောဂါနဲ့ သေသလဲ ကျွန်တော်မေးတာ’

‘အေးလေ၊ သေနတ်မှန်ပြီး ပက်လက်လန် သေတယ်လို့ ငါပြောတာ’

‘ဘယ်မှာ သေသလဲဆရာကြီး’

‘မဆိုပိုတေးမိယားမှာ သေတယ်’

‘စစ်ထဲမှာလား’

‘အေး’

ထိုခဏ၌ ဈေးဝယ်များ ဝင်လာကြသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စရှိသဖြင့် ထိုသူကို အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့၍ လာခဲ့လေ၏။ လူရှင်းသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ ထိုသူသည် ဝိစကီပုလင်းကို တစ်ဝက်ကျော်ကျော် သောက်ထားနှင့်၏။

‘ဟေ့ ပေါက်ဖော်၊ ငါ ဒီမှာ ခဏတည်းချင်တယ်။ ငါ့ဖို့ နေရာလုပ်ပေးနိုင် သလား’

‘နေရာမရှိပါဘူး ဆရာကြီး’

‘အပေါ်ထပ်မှာ ဘယ်သူအိပ်သလဲ’

‘ဘယ်သူမှမအိပ်ဘူး ဆရာကြီး၊ အားကြီးညစ်ပတ်တယ်၊ ဖုန်အားကြီး များတယ်၊ ညော်လည်း ညော်တယ်၊ မကောင်းပါဘူး ဆရာကြီး’

‘မင်းတို့ ဘယ်မှာ အိပ်သလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့လင်မယား အိမ်အောက်မှာ အိပ်တယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ အိမ်ပေါ်မှာ တံမြက်စည်း လှည်းထားလိုက်၊ အိပ်ဖို့အတွက် တစ်နေ့နှစ်ကျပ်၊ စားစရာအတွက် တစ်နေ့နှစ်ကျပ်၊ အရက်လည်း ငါများများ ဝယ်သောက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ’ ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် ထိုသူသည် တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူနှစ်ချပ်ထုတ်၍ အတင်းပေးသောကြောင့် ကျွန်ုပ် သည် လူကိုကြောက်လျက်နှင့် ငွေကိုမက်သဖြင့် လက်ခံလိုက်လေ၏။

‘ခင်မြကြီးဟာ အပျိုမဟုတ်လား’

‘အခုတော့ အပျိုရှိသေးတယ်၊ မကြာခင် ယောက်ျားယူမယ်ထင်တယ်’

‘အေး၊ ငါလည်း ထင်တယ်’

‘သစ်ကုန်သည် ဦးကျောက်လုံးသား မောင်ချစ်မောင်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်လိမ့် မယ်’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဧည့်သည်က ရယ်မောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကို ရှေးကထက် ရွံလည်းရွံ၊ ကြောက်လည်းကြောက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဈေးဝယ်များရောက်ပြန်၍ အကြော်များ ကြော် ပေးနေရသောကြောင့် ဧည့်သည်ကို တစ်ယောက်တည်း အခန်းတွင်း၌ ပစ်ထားခဲ့ ပြီးလျှင် ထီးချိုင့်သားများ လာသောအခါ၌လည်း ဦးထွန်းလှိုင်သေဆုံးသည့် သတင်းကို ပြောကြားမိ၏။ ထိုသူမှာမူ ဝိစကီပုလင်း ထပ်မံမှာယူ၍ အခန်းကလေး အတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်း သောက်နေလေ၏။

ညနေချမ်းအချိန်တွင် မောင်ချစ်မောင်သည် သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ဆိုင် တွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ခေါက်ဆွဲကြော်စားလျက်ရှိကြစဉ် မောင်ချစ်မောင်က ရုတ်တ

ရက်သတိရသောအနေဖြင့် 'ဟေ့ သူငယ်ချင်းတို့၊ မျက်နှာကောက်ကောက်နဲ့ ပါးမှာ အမာရွတ်ကြီးနဲ့လူကြီးတစ်ယောက် မင်းတို့မတွေ့မိကြဖူးလား' ဟု စ၍ မေးသော အခါ တစ်ယောက်က 'စာပို့သဘောနဲ့ ပါလာတဲ့လူကြီးမဟုတ်လား' ဟု ပြန်မေး၏။

'အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီငနဲကြီးက ခင်မြကြီးအကြောင်း မေးလားမြန်းလားနဲ့ ဟန်ရတဲ့လူကြီး မဟုတ်ဘူးထင်တယ်'

'ဘယ်အတွက်ကြောင့် ဟန်မရတာလဲမောင်' ဟု ပြောသံကြားသည်နှင့် မောင်ချစ်မောင်တို့လူစုသည် နောက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ဧည့်သည်သည် သူတို့၏ နောက်မှ ရပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ မောင်ချစ်မောင်မှာ သတ္တိမနည်းသော်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်ဖြစ်၍ ဘာမျှမပြောဘဲရှိနေရာထိုသူမှာ မောင်ချစ်မောင်၏အနီးသို့ တိုးလာ၍ 'ဘယ်အတွက်ကြောင့် မင်းငါ့ကို ဟန်မရဘူးဆိုရသလဲကွယ်၊ ငါမေးတာ ပြောပါဦး' ဟု ထပ်ဆင့်၍ မေးပြန်၏။ မောင်ချစ်မောင်မှာလည်း စိတ်ဆတ်သော သူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်အတိုင်း စိတ်ထွက်လာသည်နှင့် 'ဟန်ရတာ မရတာ သိချင်လျှင် ခင်ဗျာကိုယ်ခင်ဗျား မှန်ထဲမှာ ကြည့်ပါတော့လား' ဟု ပြော၍ ထိုသူကို ကျောခိုင်းကာ ရပ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ဧည့်သည်သည် မောင်ချစ်မောင်၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ရှိသောအမူအရာနှင့် ကိုင်ထားလိုက်၏။ မောင်ချစ်မောင်မှာ ကိုယ်လက်သန်စွမ်းရေးအတတ်များကို အထူးလေ့လာခဲ့၍ သာမညလူပျိုများထက် နှစ်ဆကြီးသော ခွန်အားရှိသူဖြစ်ပါလျက် နဖူးမှ ချွေးဒီးဒီးကျအောင် ရုန်းပါသော်လည်း နေရာတွင် မလှုပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေကာ ထိုနောက်မှ ဧည့်သည်သည် မောင်ချစ်မောင်၏လက်မောင်းကို လွှတ်လိုက်၍ ရယ်မောလျက် 'မင်းထက်မက ခွန်အားကြီး တဲ့လူတောင် ငါဒဏ်ကိုမခံနိုင်လို့ ငါစိရင်ခဲ့ပြီ၊ မင်း နောက်ကို သတိထားလိုက်ပါ။ စကားပြောရင် ရမ်းရမ်းကားကားမပြောနဲ့၊ အရိုက်ခံရမယ် နားလည်လား' ဟု ပြော၏။

၎င်းနောက် ဧည့်သည်သည် အခန်းကလေးအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေရာ မောင်ချစ်မောင်မှာ လူသန်ကြီးတစ်ယောက်ဟု အသားယူခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ပရိသတ်ရှေ့၌ အရှက်ကွဲရသည်အတွက် မျက်ရည်တုတ်တုတ် ကျရာ၏။

ဧည့်သည်၏အမည်မှာ ဦးတိုင်းကျော်ဖြစ်ကြောင်း သူပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ် သိရ၏။ ဦးတိုင်းကျော်သည် ကျွန်ုပ်၏အိမ်၌ တည်းခိုလျက်ရှိစဉ် ခင်မြကြီးတို့၏ အိမ်သို့ မကြာခဏ အလည်သွားလေ့ရှိ၏။ ခင်မြကြီးမှာ ထိုသူရောက်လာသည့်

နေ့မှစ၍ ရွှင်ပျသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်မှသည် ညှိုးငယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့ချေပြီ။

ဦးတိုင်းကျော်ရောက်ပြီးသည့်နောက် ၇ ရက်တစ်ပတ်အတွင်းတွင် ထီးချိုင့်တစ်မြို့လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသော သတင်းတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုသတင်းသည်ကား လယ်ဧက အမြောက်အမြားရှိ၍ အသက် ၂၀ မျှရှိသော ခင်မြကြီးသည် အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ်ရှိ အရက်သမား ဦးတိုင်းကျော်နှင့် လက်ထပ်တော့မည်ဟူသော သတင်းပေတည်း။ မြို့သူမြို့သားတို့မှာ ထိုသတင်းကို ကြားရသောအခါ၌ များစွာအံ့ဩကြလျက် အမျိုးမျိုး တွေးတောကြ၏။ သို့ပါသော်လည်း ဟုတ်မှန်သော အဖြစ်အပျက်အကြောင်းရင်းကိုမူ ခင်မြကြီးက ပြော၍မပြသဖြင့် အတွေးဖြင့်သာ နေကြရ၏။

ထိုအတောအတွင်း ဦးတိုင်းကျော်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဆိုင်၌ပင် တည်းခိုလျက်ရှိရာ အလွန်တရာ ရန်လိုသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် လူတိုင်းကိုပင် ရန်စတတ်၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ဆိုင်သို့ မုန့်စားလာဝံ့သူများ တစ်နေ့တခြားနည်းပါးခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုလူကြီးကို မောင်းနှင်၍ထုတ်ရန် မဝံ့ဘဲ ရှိနေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဦးတိုင်းကျော်သည် ခင်မြကြီး၏ နေအိမ်သို့ အလည်သွားနေခိုက်တွင် စာပို့သင်္ဘောဆိုက်နေ၍ ဧည့်သည်တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာရာ ကျွန်ုပ်မှာ မျက်စိများကို ပွတ်၍ကြည့်မိ၏။

‘ဆရာကြီး ဦးထွန်းလှိုင်မဟုတ်လား’

‘ဘာကြောင့် မဟုတ်သလဲ၊ မာရဲ့ နော် အရိန်’

‘ဆရာကြီး သေပြီလို့ ပြောနေကြတယ်၊ မသေဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် အားကြီးဝမ်းသာတယ်’

‘ဘယ်သူက ပြောသလဲ’

‘ဒီဆိုင်မှာ တည်းနေတဲ့ ဦးတိုင်းကျော်က ပြောတယ်’

‘ဒီလူ့ပါးမှာ အမာရွတ်ကြီးပါတယ်မဟုတ်လား’

‘အစစ်ပဲ၊ ဒီလူက ဆရာကြီးသမီး ခင်မြကြီးနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်လို့တဲ့’

‘ဟိုက်၊ ဘယ်တော့လဲ’

‘ဟိုရှေ့တနင်္ဂနွေမှာ’

‘သူ အခု ဘယ်သွားသလဲ’

‘ခင်မြကြီးတို့အိမ်ကို သွားတယ်’

‘လာစမ်း၊ လာစမ်း၊ အစအဆုံး ပြောပြစမ်း’

ကျွန်ုပ်သည် ဦးတိုင်းကျော် ရောက်လာသောနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သိသမျှ အ
ဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေ၏။ ဦးထွန်းလှိုင်သည် ဒေါသကြီးလှသော မျက်နှာထား
နှင့် အံကြိတ်ကာ နားထောင်နေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ စကားအဆုံး၌...

‘ကောင်းပြီ အရိန်၊ ကျုပ် ပြန်ရောက်ကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှ မပြောနဲ့။
ငတိုင်းကျော်ကိုလည်း မပြောနဲ့ ကြားရဲ့လား’

‘ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး စိတ်ချပါ’

‘သူ ဘယ်အချိန် ပြန်တတ်သလဲ’

‘ညနေ ၆ နာရီလောက်မှာ ပြန်လာတတ်တယ်’

‘ကောင်းပြီ’

၎င်းနောက် ဦးထွန်းလှိုင်သည် ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။ ဦးထွန်း
လှိုင်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ အတွင်း ရုပ်ပြောင်းလဲခြင်း ရှိလာသည်ပြင် သေပြီဟူ၍ပင်
မှတ်ထင်နေကြသောကြောင့် မြို့သူမြို့သားတို့သည် လမ်း၌တွေ့သော်လည်း ၎င်း
အား ရုတ်တရက်မမှတ်မိကြချေ။

၆ နာရီထိုးအချိန်တွင် ဦးတိုင်းကျော်ပြန်လာ၍ ဆိုင်ရှေ့၌ထိုင်ကာ ထုံးစံအ
တိုင်း ဝိစကီသောက်လျက်ရှိရာ ထီးချိုင့်သားနှစ်ယောက်တို့သည်လည်း မုန့်စား
လျက် ရှိကြ၏။ ထိုခဏ၌ မောင်ချစ်မောင်သည် မြစ်ဆိပ်မှတက်လာ၍ ဆိုင်တွင်း
သို့မဝင်ဘဲ ဆိုင်ရှေ့မှဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို ဦးတိုင်းကျော်မြင်သည်နှင့် ထိုင်ရာ
မှ ရုတ်တရက်ထ၍ ‘ဟေ့ ခွေးကောင်ကလေး၊ ဒီ ခဏ လာခဲ့စမ်း’ ဟု ဟစ်အော်
ခေါ်လိုက်၏။

မောင်ချစ်မောင်သည် မကြားချင်ပြု၍ ဆက်လက်လျှောက်သွားသည်တွင်
ဦးတိုင်းကျော်သည် ခါးမှ မောင်းချဓားကိုထုတ်၍ မောင်ချစ်မောင်အား ပေါက်လိုက်
ရာ မောင်းချဓားသည် မောင်ချစ်မောင်၏ နားရွက်အနီးတွင် ဝိခနဲကပ်သွားပြီးမှ
မြေကြီးပေါ်၌ စိုက်လျက်နေလေ၏။ မောင်ချစ်မောင်လည်း မသွားဝံ့တော့ဘဲ ရပ်
တန့်ကာ ရှိနေရာ ဦးတိုင်းကျော်သည် မောင်းချဓားကို ကောက်ယူပိတ်ထား၍
ခါးတွင်ထိုးထားပြီးမှ ‘နောက်တစ်ခါ ငါခေါ်လို့ ချက်ချင်းမလာရင် မှန်အောင်
ပေါက်လိုက်မယ်၊ နားလည်လား’ ဟု ပြောလေ၏။

မောင်ချစ်မောင်မှာ ဆိုင်ရှေ့၌ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဦးတိုင်း
ကျော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လျက်ရှိရာ ဦးတိုင်းကျော်က ‘ဟေ့ ခွေးကောင်ကလေး၊
နေ့လယ်က ခင်မြကြီးနဲ့တစ်နေ့လုံး စကားပြောနေတာ မင်းလား ဟင် ခွေးကောင်’

‘မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ စကားပြောတာက ငါကပဲ’ ဟု တင်းမာခက်ထန်သော
အသံဖြင့် မိမိ၏ နောက်မှ ပြောသံကို ဦးတိုင်းကျော် ကြားရလေ၏။

စကားပြောသူမှာ ဦးထွန်းလှိုင်ဖြစ်လေရာ ဦးထွန်းလှိုင်သည် ခြေသံမကြား
အောင် ဦးတိုင်းကျော်၏ နောက်သို့ ရောက်အောင်လာ၍ ဓားမြှောင်တစ်စင်း၏
ဦးဖြင့် ဦးတိုင်းကျော်၏ လည်ပင်းကို ဖိနှိပ်ထားရင်း စကားပြောခြင်း ဖြစ်လေသည်။
လှိုင်။ ။ ‘ဟေ့လူ ယီးတီးယားတားဉာဏ်မများနဲ့နော်၊ မင့်လည်ပင်း ထုတ်ချင်းခပ်
ပေါက်သွားမယ် နားလည်လား’

ဦးတိုင်းကျော်၏ မျက်နှာ၌ကား သွေးဆုတ်၍ သွားခဲချေပြီ။ ထိုသူ၏ မျက်
နှာသည်ကား ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် မုန်းထားခြင်းကို ရောစပ်လျက်ရှိရာ မျက်လုံး
များပြူးလျက် ချွေးဒီးဒီး ထွက်ခဲ့လေပြီ။

ကျော်။ ။ (နောက်သို့လှည့်၍ကြည့်ခွင့်မရသဖြင့်) ‘ခင်ဗျား ကိုထွန်းလှိုင်မဟုတ်လား’
လှိုင်။ ။ ‘ထွန်းလှိုင်မဟုတ်လျှင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ၊ ထွန်းလှိုင်မှ ထွန်းလှိုင်
အစစ် မောင်ရဲ့’

ကျော်။ ။ ‘မျက်နှာ ကြည့်ပါရစေဗျာ’

လှိုင်။ ။ ‘ဉာဏ်မများနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ နည်းနည်းလှုပ်လျှင် တစ်ခါတည်း ထိုးနှစ်
လိုက်မယ် နားလည်လား။ မင်းက ငါ့ကိုသတ်ပြီး သေပြီလို့ပစ်ထားခဲ့
တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကယ်မယ့်လူရောက်လာလို့ ငါမသေဘူးကွယ့်၊ လက်
စားချေဖို့ ငါလိုက်လာတယ်’

ထိုသို့ပြောလျက်ရှိစဉ် ဦးတိုင်းကျော်မှာ ကြောက်အားကြီးလှသည်ဖြစ်
သောကြောင့် သွေ့ခြောက်သောနှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့်လျက်ကာ ရှိနေလေ၏။
ဦးထွန်းလှိုင်က ဆက်လက်၍...

လှိုင်။ ။ ‘မင်းကြံပုံ တော်ပါပေရဲ့ကွယ်၊ အဖေကိုသတ်ပြီး သမီးနဲ့တကွ ပစ္စည်းကို
သိမ်းမယ်လို့ ကြံတာကိုး။ မင်းက ငါ့သမီးကို ဘယ်နှယ်ပြောသလဲဆို
တော့ ငင့်အဖေဟာ တကယ်မသေဘူး၊ သို့သော် ပြစ်ချက်တစ်ခုနဲ့ ငါ့ကျွန်းပို့ခံ
နေရတယ်၊ မင့်အဖေဟာ လူသတ်မှုတစ်ခုလည်း ဖြစ်သေးတယ်၊ ဘယ်သူမှမသိ
ဘူး၊ ငါတစ်ယောက်သာသိတယ်။ ဒီတော့ ငါ့ကိုမင်းယူလျှင် မင်းအဖေလူသတ်
မှုကို ငါမဖော်ဘူး၊ နို့မဟုတ်လျှင် ငါ့ဖော်လိုက်မယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား။
ဒီတော့ ငါ့သမီးက ကိုယ့်အဖေ အသက်မသေပါစေနဲ့တော့လို့ အောက်မေ့ပြီး
မင်းကိုယူဖို့ သဘောတူရရာတယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုင်း သို့သော် ဒီဟာတွေ
ရှိစေ၊ မင်းကို ငါဒီနေရာမှာ သေအောင်မသတ်ထိုက်တဲ့အကြောင်းကို လုံလောက်
တဲ့ ဆင်ခြေတစ်ခုတည်း ပြောပြစမ်း’

ကျော်။ ။ (ကြောက်သော်လည်း ရယ်မောလျက်) ‘ကျုပ်ကို ခင်ဗျားသတ်လျှင် ခင်
ဗျား ကြီးဖေးခံရမှာပေါ့’

လှိုင်။ ။ မှန်ပေတယ်။ ဒါတော့ မှန်ပေတယ်။ ကိုင်း ဒီတော့ မင်းကို ငါသေအောင်
မသတ်ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးက ငါ့ရေဆုတ်ရုံကလေး ငါရိုက်မယ်။ ဟေ့
ချစ်မောင် လိပ်ကျောက်ဆူးကင်းရောင်း သွားယူစမ်း။ ပရဆေးဆိုင်မှာရှိတယ်'

ထိုခဏ၌ အလွန်ကရာ လျင်မြန်လှသော အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်သွား
လေရာ ဝိုင်းလျက်ကြည့်နေသူများမှာ ငေး၍သာလျှင် နေလိုက်ကြရလေ၏။ ဦး
တိုင်းကျော်သည် ခါးတွင်ထိုးထားသော မောင်းချဓားကို တဖြည်းဖြည်းထုတ်၍
ဖွင့်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်လှည့်၍ တွက်လိုက်လေ၏။
ထိုခဏ၌ ဦးထွန်းလှိုင်၏ ဓားမြှောင်သည်လည်း ဦးတိုင်းကျော်၏ လည်ပင်းကို
စူးဝင်၍ လည်ပင်းကို နှစ်ခြမ်းတည့်တည့် ခွဲလိုက်လေ၏။

ဦးထွန်းလှိုင်မှာမူ တင်ပါး၌သာ ဒဏ်ရာရသောကြောင့် တစ်သက်ပတ်လုံး
ခြေဆာရုံမျှ ဖြစ်လေရာ ဦးတိုင်းကျော်မှာမူ ထိုနေရာ၌ပင် ပွဲချင်းပြီးသေဆုံး၍ မိုက်စ
တုံးခဲ့လေသတည်း။

ဦးထွန်းလှိုင်၏ ဒဏ်ရာ ပျောက်သောအခါ၌ ခင်မြကြီးနှင့် မောင်ချစ်မောင်
တို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာဆောင်နှင်းကြမည့်အကြောင်းမှာမူ ဖတ်ရှုသူတို့တော့ သိပြီး
ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်သတည်း။

[ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၉၃၄]

မင်းကတော် မမြမေ၏အရှက်တော်ပုံ

မင်းကတော် မမြမေသည် အသက် ၃၀ နှင့် ၄၀ အတွင်း၌ ရှိငြားသော်လည်း ဘီးဆံပတ်ကို ခပ်စောင်းစောင်းပတ်လျက် နက်ပြာရောင်တွင် အဖြူပြောက် ကလေးများပါသော ပိုးတွန့်ကို လှဲချည်နှင့်တဘက် တစ်ဆင်တည်း ချုပ်လုပ်ကာ ကပိုကရို ပတ်စည်း၍ ခုံမြင့်သော ရှူးဖိနပ်ဖြင့် ဘိုဆန်ဆန် ပတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသူ အပေါင်းတို့အနက် မိန်းမများသည် မနာလိုဝန်တိုသဖြင့် ရှုံ့မဲ့ကာ ကဲ့ရဲ့လေဟန်ဆောင်ကြ၍ ယောက်ျားတို့မှမူ တစ်ကြိမ်မြင်မိလျှင် ထပ်လောင်း၍ မြင်ချင်သော သူသာလျှင် များလှချေ၏။ မမြမေသည် အရွယ်ကောင်းကျော်လွန်ခဲ့ သည့်ပြင် အဖိုးထိုက်တန်သော အလှရည်အမျိုးမျိုးတို့၏ အသုံးကိုလည်း နား လည်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ရံဖန်တွေ့မြင်ရသော သူတို့က အသက် ၂၀ ထက် များများကြီး မကျော်နိုင်သေးဟူ၍ ခန့်မှန်းတတ်ကြလေသည်။ နဂိုအားဖြင့်လည်း ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန် ပြည့်စုံသောမမြမေမှာ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အစဉ် သလျက်ရှိသည့် ပြင် ရွှင်ပျသော စိတ်သဘောလည်း ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် “စိတ်ပျိုကိုယ်နု”ဟူ သော စကားအရ အပျိုကညာများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်လောက်အောင် နုပျိုသောမျက်နှာ ရှိခဲ့ရာ ယောက်ျားတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို ရစ်ပတ်ဆွဲငင်သည့် အရာဌာန၌ကား အပျို ကညာတို့က မယှဉ်ပြိုင်နိုင်အောင် ရှိလေ၏။

မမြမေအား ကသာမြို့သူမြို့သားတို့က မင်းကတော်ဟူသော အမည်တပ် ၍ ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိကြသော်လည်း ၎င်း၏ခင်ပွန်းမှာ မည်သို့သော အရာရှိမျိုးဖြစ်

သည်ဟူ၍ သိကျွမ်းသူ နည်းပါးလှချေ၏။ စင်စစ်မှာ မမြမေ၏ ခင်ပွန်းသည် ဒီပြုတီ(ဆီးဖြူသီး)မြို့အုပ်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ပင်လယ်ဘူးမြို့၌ သေဆုံးခဲ့ ပြီဖြစ်သောကြောင့် မမြမေမှာ မုဆိုးမတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ချေ၏။ မမြမေ၏ ရုပ်အဆင်းချောမောခြင်းထက် ဂိုက်ဟန်အမူအရာသည် မင်းကတော်ဟူသော အဖြစ်ကို ကြွေးကြော်လျက် ရှိဘိသကဲ့သို့ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကသာမြို့သို့ ရောက်လာသောအခါတွင် လူတိုင်းသည် ၎င်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မသိဘဲလျက်နှင့်ပင် မင်းကတော်ဟူသော စကားကို ၎င်း၏အမည်၌ ဖြည့်စွက်ခေါ်ဝေါ်ကြရလေသည်။

မမြမေသည် ကသာမြို့သို့ရောက်လာသည့်နေ့မှစ၍ မင်္ဂလာဆောင်၊ အလှူအတန်း စသည့် ပွဲနေပွဲထိုင်နှင့်ဆိုင်သော အခမ်းအနားဟူသမျှတွင် မင်းကတော် မမြမေ မပါလျှင် မပြီးသလောက် ရှိနေခဲ့လေ၏။ စာရေးစာချီ စသော လူတန်းစားသည် မင်းကတော် မမြမေကို မကပ်နိုင်အောင် ရှိကြ၍ မြန်မာအရာရှိများနှင့် အချို့ ဥရောပတိုက်သား ကိုယ်စားလှယ်ကြီးများ၊ အရာရှိကြီးများပင်လျှင် မမြမေနှင့် သူ့ထက်ငါ လှ၍ အသိအကျွမ်း ဖွဲ့တတ်ကြ၏။

ဤသို့သော မိန်းမမျိုးမှာ မည်သို့သော အရပ်ဒေသမျိုး၌ နေထိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ဖြစ်စေ လှိုင်းဂယက် ထကြွအောင် တတ်စွမ်းနိုင်မည်ဖြစ်လေရာ ကသာမြို့ကဲ့သို့သော မြို့သိမ်မြို့ငယ်ကလေး၌မူ ပွက်ပွက်ဆူမတတ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။ မမြမေ၌ မည်ကဲ့သို့ ဝင်ငွေရှိသည်မသိ၊ ၎င်း၏ အနေအထိုင်မှာ မုဆိုးမပင် ဖြစ်သော်လည်း အရာရှိကြီးများကဲ့သို့ပင် ခံညားတင့်တယ်စွာရှိ၍ ပွဲနေပွဲထိုင် အခမ်းအနားများ၌ လင်ရှိသော မင်းကတော်များထက်ပင် ပြောင်ပြောင်လက်လက် ရှိချေသေး၏။

မင်းကတော် မမြမေ၏ ရုပ်အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို အတော်အတန် စုံလင်စွာ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော်လည်း အထူးဖော်ပြသင့်သော အချက်တစ်ခု ကြွင်းကျန်လျက် ရှိချေသေး၏။ ၎င်းအချက်မှာ မမြမေ၏ ဆံပင်ဖြစ်လေသည်။ ကောင်းသော ဆံပင်တို့ မည်သည်မှာ အရုပ်အဆင်း ညံ့ဖျင်းသော ယောက်ျားမိန်းမတို့၌ပင် ကျက်သရေ ဆောင်တတ်သည်ဖြစ်၍ အရုပ်ပင်ဆိုးသော်လည်း ဆံပင်ကောင်းခဲ့လျှင် “ယဉ်စစ” ရှိသည်ဟု ပြောတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ နဂိုအားဖြင့် တင့်တယ်ချောမောခြင်းရှိသော မမြမေ၌မူ အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိချေတော့အံ့နည်း။ “ကေသာသုံးတောင် ပိတုန်းရောင်” ဟူသော စာဆိုနှင့် ညီညွတ်အောင် ခြေသလုံး၌ ဝဲလျက်ရှိသော မမြမေ၏ ဆံပင်မှာ အဖျားကော့လျက် တညီတညာတည်း ရှိနေလေရကား ဦးခေါင်းလျှော်ပြီးသဖြင့် ဆံပင်ကို ဖားလျားချကာ ဖဲကြိုးဖြင့် မခိုးတရို စည်းထား

သည်ကို မြင်ရသောသူတို့သည် ရုပ်ဆင်းလှသလောက် ဆံပင်လည်း ကောင်းပါပေသည်ဟု ချီးမွမ်းကြရပေသည်။ မမြမေသည် သူတစ်ပါး ချီးမွမ်းခြင်းကို အထူးနှစ်သက်တတ်သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် ဆံပင်ကို ဖြန့်ချိဖို့ အခွင့်ရစေရန် ဦးခေါင်းကို မကြာမကြာ လျှော်တတ်ချေ၏။ ၎င်းကမူ အနည်းငယ်မျှလောက် မြူမှုန်များ တင်ခဲ့လျှင် ယားသောကြောင့် မနေတတ်ဟူ၍ ပြောလေ့ရှိ၏။ ယခုရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ ၎င်းဆံပင် အကြောင်းနှင့် အရေးတကြီး ဆက်သွယ်လျက်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုဆံပင်ကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ချေသည်။

မမြမေမှာ လင်ယောက်ျားသေဆုံးပြီးနောက် သားသမီးလည်း မကျန်ရစ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် မုဆိုးမပင်ဆိုရသော်လည်း အပျိုကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် မိမိကိုယ်ကို ခြယ်လှယ်ပြင်ဆင်လျက်ရှိ၏။ ကသာမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ပြီးနောက် လပေါင်းများစွာ မကျော်လွန်မီ အတွင်း၌ပင် မမြမေသည် မြို့ပေါ်ရှိလူများနှင့် တစ်ယောက်နောက်တစ်ယောက်၊ ရံဖန်ရံခါ နှစ်ယောက်သုံးယောက် တစ်ပြိုင်နက် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူးသည်ဟု နာမည်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုမျှလောက် အရွယ်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို လူပျိုများသည် မလှမ်းနိုင်အောင် ရှိနေသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် မမြမေသည် သူတစ်ပါး၏ လင်သားနှင့် ချစ်ကြိုက်ရခြင်းကို ပိုမို၍ မြန်ရှက်သောကြောင့်လည်းကောင်း မမြမေနှင့် ချစ်ကြိုက်ဖူးသူများမှာ သားကြီးမယားကြီး ရှိပြီးဖြစ်သော အရာရှိကြီးများသာလျှင် ဖြစ်ချေ၏။

တစ်ဦးသော အရာရှိသည် မယားကြီးရှိပြီးသည်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်သောမိန်းမနှင့် ထိမ်းမြားရန် စေ့စပ်ပြီးသည်ဖြစ်စေ မမြမေသည် ထိုသူကို “ဖြုတ်” လေ့ရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြုခြင်းမှာ မမြမေသည် မိမိ၏အစွမ်းကို ပြလိုသောကြောင့် တမင်ပြုခြင်းဖြစ်သည်ဟု အချို့သူတို့က စွပ်စွဲကြလေသည်။ ထို့ပြင်ထူးဆန်းသောအချက်တစ်ခုမှာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မမြမေနှင့် ချစ်ကြိုက်မိသောအခါတွင် မမြမေသည် ထုံးစံကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်စေလျက် ယောက်ျား၏ စွန့်ပစ်ခြင်းကိုမခံဘဲ မမြမေက စွန့်ပစ်ခဲ့သည်သာလျှင် ဖြစ်လေရာ အချို့သော သူတို့မှာ မိမိတို့၏ မယားများကို ကွာရှင်းရန် အဆင်သင့်ရှိ၍ မမြမေအား ညွှတ်တွားခယ တောင်းပန်ငြားသော်လည်း မမြမေသည် မိမိအောင်မြင်ပြီးသော သူတစ်ယောက်ကို ဆက်လက်၍ ကြာရှည်စွာချစ်ကြိုက်ရန် အလိုမရှိချေ။ ဤအချက်၌ မမြမေသည် အချို့သောယောက်ျားတို့၏ စိတ်သဘောနှင့် တူလှချေ၏။

အခါတစ်ပါး၌ မမြမေသည် ဘုန်းကြီးလူထွက်သဖွယ် ရိုးသားလှသော လယ်ဝန်ကလေးတစ်ယောက်ကို နာမည်ပျက်ရုံမျှ ချစ်ကြိုက်စေ၍ နောက်များ

မကြာမီအတွင်း၌ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်၏ သမီးနှင့် ထိမ်းမြားရန်စေ့စပ်ထားသော သစ်တောဝန်ထောက်ကလေးတစ်ယောက်အားလည်း နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်သမီး စိတ်ပျက်စေရုံမျှလောက်သာလျှင် ချစ်ကြိုက်ပြီးနောက် ပြတ်စဲစေခဲ့လေသည်။ ထိုသို့သော အဖြစ်အပျက်မျိုးကို စေ့အောင် ဖော်ပြရသော် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ရှိချေမည် ဖြစ်သောကြောင့် အကျဉ်းချုံး၍ သိမ်းကျုံးဖော်ပြရမည်ဆိုသော် ကသာမြို့သို့ ရောက်လာသော အစိုးရအရာရှိဟူသမျှနှင့် သူဌေးကိုယ်စားလှယ်ကြီးမှန်သမျှသည် မမြမေနှင့်တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားယွင်းဖူးကြသည်သာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် မမြမေအား ခေါ်လိုပြောလိုသူ၊ အသိအကျွမ်း ဖွဲ့လိုသူများ ရှိပါသေး ၏လောဟု မေးဖွယ်ရာ ရှိပေ၏။ စင်စစ်မှာ မမြမေ၏ လှပချောမောသော ရုပ်အ ဆင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ သားနားသောအနေအထိုင်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ လူပေါင်းဆုံခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ လောကဝတ်ပျူငှာရှိခြင်းကြောင့်လည်း ကောင်း မမြမေနှင့် မသိကျွမ်းရသေးသော သူတို့မှာ ကသာမြို့၏ အကြောင်းကို မသိနားမလည်သေးသလောက် ထင်မှတ်ကြ၍ ခေါ်လိုပြောလိုကြရုံမျှမက အရပ် သားများကမူ မိမိတို့ထက် အထက်တန်းကျသော သူ၏ အပြုအမူကို ငေးမော ကာကြည့်လျက် မိမိသမီး နားထွင်းမင်္ဂလာ၌ မမြမေက ဧည့်ခံအဖြစ်နှင့် လိုက်ပါခဲ့ လျှင် ဂုဏ်ထူးတစ်ခုဖြင့် ဝင့်ဝါမော်လေ့ရှိကြလေသည်။

ကသာမြို့သို့ လွန်ခဲ့သောနှစ်က ပြောင်းရွှေ့လာသော ရွှေဘိုသားဇာတိ လက်ထောက်ဆရာဝန်ကလေး ကိုသာလွန်ဆိုသူတစ်ယောက် ရှိခဲ့၏။ မမြမေသည် ၎င်းကိုသာလွန်ဆိုသူအတွက်ကြောင့် ကသာမြို့၌ပင် မနေဝံ့အောင် အရှက်ကွဲ၍ ထွက်သွားရသည်ဖြစ်လေရကား ဤအဖြစ်အပျက်များကို ဖတ်ရှုရသော မိတ်ဆွေ များသည် မမြမေနှင့် မတော်တဆ တွေ့ဆုံမိခဲ့ပါလျှင် ရွှေဘိုသားများ၏ အကြောင်း ကို စကားစပ်၍မျှ မပြောမိစေရန် မှာထားလိုပါ၏။ အကြောင်းမူကား မမြမေသည် ရွှေဘိုသားများအကြောင်းကို စကားစပ်မျှ ပြောမိခဲ့ပါလျှင် ပြောသောသူကိုထ၍ ကိုက်ကောင်းကိုက်ပေလိမ့်မည်။ ရွှေဘိုသားများကို ဤမျှလောက်ပင် စိတ်နာစေ ဖို့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးချေ၏။

ကိုသာလွန်ဆိုသူမှာ ဆရာဝန်ကလေးဟူ၍ ဖော်ပြရသော်လည်း အရွယ် မှာမူကား ကလေးအရွယ်မဟုတ်ချေ။ အသက် ၅၀ ကျော်ပြီဖြစ်၍ ပင်စင်ယူဖို့ အချိန်နီးချေပြီ။ ထိုသူသည် ကျွန်တော် တွေဖူးသော လူအပေါင်းတို့အနက်တွင် အကြားအမြင် ဗဟုသုတ အများဆုံးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မည်သည့်အကြောင်း အရာမျိုးမဆို စကားစပ်၍ ပြောမိကြသော အခါတွင် ထိုအကြောင်းအရာမှာ မိမိ တစ်သက်ပတ်လုံး အထူးလေ့လာဆည်းပူးခဲ့သော အကြောင်းအရာတစ်ခုဖြစ်

သည့်အနေဖြင့် “ခရေစေတင်းကျ” ဂန သေချာစွာ ပြောဆိုနိုင်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချေသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကိုသာလွန်သည် အရက်စွဲသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏အလုပ်၌ မကြီးပွားဘဲ ဆရာဝန်ကလေးအဖြစ်မှ စတင် လုပ်ကိုင်၍ ဆရာဝန်ကလေးအဖြစ်နှင့်ပင် ပင်စင်ယူတော့မည့်လက္ခဏာ ရှိချေသည်။

ကျွန်တော်မှာ ကသာမြို့သို့ အလည်အပတ်ရောက်သွား၍ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးဘလွန်းနေအိမ်၌ တည်းခိုလျက်ရှိခဲ့၏။ ဦးဘလွန်းမှာ လူရိုးလူကောင်း လူအေးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မုဆိုးဖိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရာ မယားသေဆုံးပြီးနောက် ထပ်မံ၍အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ သမီးမအုန်းကြည်ဆိုသူ နှင့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ မအုန်းကြည်ဆိုသူမှာ အသက် ၂၀ အရွယ်မျှရှိ၍ လှပချောမော ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းသော မိန်းမပျိုကလေးဖြစ် သည့်ပြင် အင်္ဂလိပ်စာ ၁၀ တန်းအောင်မြင်ပြီးဖြစ်၏။ စာရေးစာချီမှစ၍ အရာရှိ ပေါက်စကလေးများသည် မအုန်းကြည်နှင့် စေ့စပ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် မအုန်းကြည် သည် ဖခင်၏တစ်သက်၌ အိမ်ထောင်မပြုလိုသေးဟု အကြောင်းပြ၍ စေ့စပ်လာ သော သူများကို ငြင်းပယ်လေ့ရှိ၏။

သို့ရာတွင် တစ်နေ့သ၌မူကား ကောလိပ်ကျောင်းမှ ဘီအေနှင့် ဘီအီးဒီ အောင်ပြီးသော သူငယ်တစ်ယောက်သည် လက်ထောက်ဆရာအဖြစ်နှင့် ရောက် လာ၍ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ ကျောင်းအုပ်ကြီး၏အိမ်သို့ လာရောက်လည်ပတ် ရာတွင် လူငယ်တို့ဘဝ မျက်စိချင်းကျရာမှ သမီးရည်းစားဖြစ်ကြပြီးလျှင် ထိမ်း မြားရန် စေ့စပ်ထားလေ၏။ ကျွန်တော် တည်းခိုလျက်ရှိသည်အတွင်း ၎င်းသူငယ် လာရောက်လည်ပတ်သဖြင့် အကဲခတ်မိရာ ထိုသူငယ်မှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားတစ် ယောက် ဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ရုပ်ရည်ချောမော လှပခြင်းမရှိငြားသော်လည်း အလွန်တရာ လှရည်သန်၍ ဖျတ်လတ်ကျော့ရှင်း တောင့်တင်းလတ်ဆတ်သော သူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ချေ၏။ သူ၏ ပညာအရည်အချင်းနှင့် နဖူးရေ ခူးရေကို မြင်ရလျှင် မည်သည့်သမီးရှင်ပင်ဖြစ်စေ ငြင်းပယ်မည်မဟုတ်ချေ။ ထိုသူ၏အမည် မှာ မောင်ဝင်းမောင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေ၏ မှု အိမ်၌ တည်းခိုနေထိုင်စဉ်အတွင်း လူငယ် နှစ်ယောက်တို့၏ အမှုအရာကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် နမူနာတင်လောက်သော သမီး ရည်းစားနှစ်ယောက်ဟူ၍ ခေါ်တွင်လောက်အောင် တစ်ဦးအား တစ်ဦးချစ်ခင်ကြင် နာခြင်း ရှိကြသည်ဟု မှတ်ထင်မိပေ၏။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ရွှေဘိုသား ဦးသာလွန်ဆိုသူ လက်ထောက် ဆရာဝန်သည်လည်း ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သဖြင့် နေအိမ်သို့ နေ့စဉ်

အမျှ လာရောက်လည်ပတ်လေရာ ထိုသူသည် မိမိကိုယ်တိုင် လူကြီးဖြစ်၍ လူငယ်နှစ်ယောက်ကို သားသမီးသဖွယ် ချစ်ခင်ကြင်နာဟန် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ နေအိမ်၌ တည်းခို၍ ရက်အတန်ငယ်ညောင်းလတ်သော် ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှင်များအား နှုတ်ဆက်၍ မင်္ဂလာအခမ်းအနားသို့လည်း အခါအခွင့်ကြိုကြိုက်ခဲ့လျှင် လာရောက်ပါဦးမည့်အကြောင်းနှင့် ဝန်ခံကတိထားခဲ့ပြီးနောက် ထီးချိုင့်မြို့သို့ သင်္ဘောနှင့် စုန်ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ လက်ထောက်ဆရာဝန်ကလေး ဦးသာလွန်သည် ထီးချိုင့်ဆေးရုံသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် လာရောက်ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် အဆင်သင့်တွေ့ဆုံ၍ မင်္ဂလာဆောင်နှင်းမည့် လူငယ်များအကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းရာ ဦးသာလွန်သည် ဝမ်းနည်းသော အမူအရာနှင့် ဦးခေါင်းကို ယမ်း၍ပြလေ၏။

လွန်။ ။ 'မဟန်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဟိုအကောင်မ ဝင်ရုပ်နေပြန်ပါပြီ' ကျွန်တော်။ ။ 'ဘယ်အကောင်လဲဗျ၊ မမြမေလား'

လွန်။ ။ 'အစစ်ပေါ့'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲဗျ၊ ဒီသူငယ်မြင်ရတာ ကျွန်တော်ဖြင့် တော်လိမ့်မယ်မှတ်တယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ'

လွန်။ ။ 'သူငယ်အပြစ် မဟုတ်ပေဘူး ဆရာရေ၊ သူ့ထက်မက ဝါရင့်တဲ့လူတွေ တောင် သူဝင်ပြီးမွေလိုက်ပြီဆိုမှဖြင့် တစ်ခါတည်း ကစဉ့်ကရဲ ဖြစ်ကုန်တာ ကျွန်တော် တွေ့ရလှပြီကော'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကြားတော့ ကြားခဲ့ဖူးရဲ့ဗျ၊ နို့ပေမဲ့ မအုန်းကြည်ကလေးကလည်း ချောကချောပါဘိသနဲ့...'

လွန်။ ။ 'ဘာတူနိုင်မလဲ ဆရာရယ်၊ ဒီကတော့ အပျိုအစစ်မို့ ရိုးရိုးကလေး၊ ဟိုဟာကတော့ တယ်... ကျုပ်မပြောချင်ပေါင်လေ။ ကျုပ်တော့ဖြင့် အုန်းကြည်ကလေး သနားတာလောက် ရှိတာပါပဲဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'နေပါဦးဗျ၊ ဖြစ်ပျက်ပုံ ပြောပြစမ်းပါဦး'

လွန်။ ။ 'ဖြစ်ပျက်ပုံကတော့ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကွင်းပစ်ဖမ်းတော့ မိသွားတာပေါ့ဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘယ်မှာ တွေ့ကြသတဲ့လဲ'

လွန်။ ။ 'တွေ့တာတော့ ဘယ်မှာ စတွေ့တယ်မပြောတတ်ဘူး။ တစ်နေ့တော့ ကျုပ်က ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ တစ်ညမှာ ကမ်းနားဘက် လမ်းလျှောက်သွားတော့ မှောင်ရိပ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရပ်ပြီး စကားပြောနေကြတာကို ကျုပ်တွေ့ရတယ်။ ကမ်းနားဘက်ဆီမှာ ဒီလိုဟာမျိုး တွေ့ရဖန်

များလေတော့ ကျုပ်က တယ်ကြီး ဂရုစိုက်ဘဲ လျှောက်မြဲတိုင်း လျှောက်သွားတော့ မိန်းမက လူလာတာ မြင်တာနဲ့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်အသွား ကုလား ဆိုင်က ဓာတ်မီးရောင်မှာ သူ့မျက်နှာကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်တော့မှ မင်းကတော်မှန်း သိတာကိုးဗျ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း အုန်းကြည်ကို သမီးကလေးလို ချစ်ခင်နေလေတော့ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ “ဟေ့ ကျောင်းဆရာ၊ ဒီအပုပ်အသိုးကြီးနဲ့ ဘာလုပ်မယ့်လမ်းမှာရပ်ပြီး စကားပြောချင်ရသလဲ” လို့ ဟိုကောင်မ ကြားလောက်အောင် ခပ်ကျယ်ကျယ်ငေါက်ပြီး မေးလိုက်တာကိုးဗျ။ ဒီတော့ ဟိုကောင်မက ဗြုန်းဆို လှည့်တည့်လာပြီး စားတော့မလို ဝါးတော့မလိုနဲ့ ကျုပ်မျက်နှာကြည့်တည့်ပြီး “ရှင်က ဘာကောင်မမှတ်လို့ ကျုပ်ကို အပုပ်အသိုးတွေ ဘာတွေနဲ့ ခေါ်နိုင်ရတာလဲတဲ့၊ အရက်သမား အရက်သမားပီပီ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်မနေဘဲ လူထဲဝင်ပြီး ဘာလုပ်ရုပ်ချင်ရသလဲ” ဘာလဲ ညာလဲနဲ့ ကျုပ်ကို ကြိမ်းလားမောင်းလား လုပ်တာကိုးဗျ။ ပြီးတော့ သူက ကျုပ်ကို ရွှေဘိုသား လူပါးဝသလေး ဘာလေးနဲ့ ကြိမ်းသေးတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က “ရွှေဘိုသားများဟာ ဒီလိုပဲ ပုပ်လျှင်ပုပ်တယ်၊ သိုးလျှင် သိုးတယ်လို့ တဲ့တိုးကြီးပဲ ပြောတတ်တယ်” လို့ ထပ်ပြောလိုက်ပြန်တော့ မယ်မင်းကြီးမက ကျုပ်ကို “နေနှင့်ဦး၊ ရှင့်အလုပ်ကို မပြုတ်ပြုတ်အောင် ဖြုတ်ပြမယ်၊ ကြည့်ထားလိုက်” တဲ့ဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်က “တောင်းပန်ပါရစေ မင်းကတော်ရယ်၊ ခင်ဗျားသားလောက်ဟာကလေးကို ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း မကြံစည်ချင်ပါနဲ့၊ သူ့ခမျာမှာ လက်ထပ်မယ့်ဆဲဆဲသားပါ” လို့ ပြောပြန်တာကိုးဗျ။ သူ့ကို မောင်ဝင်းမောင်ရဲ့ အမေအရွယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့အလုံးကို အပုပ်အသိုးဆိုတာထက်တောင် စိတ်ဆိုးပြီး၊ လားလားဗျာ မိန်းမကို အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး စကားတောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ကျုပ်ကို ကြည့်နေတာကိုးဗျ။ ကျုပ်ကတော့ ဘာဂရုစိုက်လိမ့်မလဲလေ။ ခပ်အေးအေးရပ်နေတာပေါ့။ အမှန်ပြောရမှာဖြင့် ကျုပ်က သူ့သတင်းကြားရတာ နားကြားပြင်းလွန်းလို့ နာကြည်းအောင် ပြောချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ ကိုယ်နဲ့ဘာမှ မဆိုင်လို့သာ အောင့်နေခဲ့ရတယ်။ ဒီတစ်ခါ အချက်ပေါ်လာလေတော့ လွတ်ပြောလိုက်တော့တာပဲဗျ။ နောက်ဆုံးတော့ မချောက မြေကြီးကို ဖနောင့်နဲ့ပွတ်ချေပြပြီး ဆောင့်ဆောင့်နဲ့ ထွက်သွားပါလေရောဗျ။ ဒီတော့မှ ကျုပ်က မောင်ဝင်းမောင်ကို မအုန်းကြည် တစ်ယောက်လုံး ရှိလျက်သားနဲ့ အပျော်လိုက်ဖို့ မကောင်းတဲ့အကြောင်း၊ လူရိုးပီပီ လူရိုးဘာသာနေဖို့ ကောင်းတဲ့အကြောင်း၊ သူလိုပါမွှားမဆိုထားနဲ့ သူ့ထက်မကတဲ့ ပဂေးကြီးတွေတောင် ကြောင်ကျမကျ ခွေးကျ ကျသွားရတဲ့အကြောင်းနဲ့ နာကြည်းလေအောင် နှိပ်ပြီးကျုပ်ကပြောတာကိုးဗျ။ ဒီတော့ မင်းဘုရားက လက်

သီးလက်မောင်းတွေများတန်းပြီး လူကြီးမို့သာ ခံနေရတော့တယ်တဲ့၊ လူငယ်ငယ်
ရွယ်တူချင်းများဖြင့် ဒီနေရာတွင် အသက်ပျောက်သွားမလေးဘာလေးနဲ့ ကြိမ်း
မောင်းသေးတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကလည်း မလျှော့ပေါင်။ နာလောက်တဲ့အလုံးချည်းပဲ
ရွေးပြောလိုက်တာ နောက်ဆုံးတော့ သူက တံတွေးများထွေးပြီး ထွက်သွားပါလေ
ရောဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'သူတို့ချင်းတော့ လွန်လွန်ကျူးကျူး မရှိသေးပါဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ'
လွန်။ ။ 'လွန်လွန်ကျူးကျူးတော့ ဘယ်တော့မှ ဒီမိန်းမ အဖြစ်မခံဘူးဗျ။ သူလို
ကျောင်းဆရာကလေးမပြောနဲ့၊ လခ လေးငါးရာရတဲ့ အရာရှိတွေတောင်
လွန်ပစ်လိုက်တာ ဘယ်နှယောက်ရှိပြီလဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'မအုန်းကြည်မသိလျှင်လည်း ပြီးရောပေါ့ဗျာ'
လွန်။ ။ 'ကသာမြို့က ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်လို မဟုတ်ဘူးဗျ။ အပ်ကျတာတောင်
တစ်မြို့လုံး ဆူသွားအောင် သိကုန်ကြသေးတယ်။ အုန်းကြည်ကလေး
လည်း အခု တမိုင်းမိုင်း တတွေတွေနဲ့ ဖြစ်နေရာပြီ။ ငနဲကလည်း အလုပ်များသလေး
ဘာလေးနဲ့ ညတိုင်းမှန်အောင် မပေါ်လာဘူး'

ကျွန်တော်။ ။ 'သည့်ပြင်ဟာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကလေးမအတွက်က သနားဖို့
ကောင်းတယ်ဗျာ'

လွန်။ ။ 'ဒါကြောင့် ခက်တာပေါ့၊ သို့သော် ကျုပ် သင်္ဘောပေါ်မှာ အကြိတ်တစ်ခု
ရလာတယ်၊ ဒီကပြန်လျှင်ဖြင့် စမ်းကြည့်ဦးမယ်၊ တော်လည်းတော်၊
မတော်လည်း ချော်ရုံပေါ့ဗျာ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘယ်လိုအကြိတ်လဲဗျာ'
လွန်။ ။ 'ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ကျုပ်မပြောသေးဘူး။ နောက်တော့ ခင်
ဗျား ကြားလိမ့်မယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ချင်တယ်ဗျာ'
လွန်။ ။ 'ကောင်းသားပဲ၊ ခင်ဗျားလိုက်လျှင် ဟိုအိမ်မှာ မတည်းလေနဲ့၊ စိတ်ညစ်
စရာတွေ တွေ့လိမ့်မယ်။ ကျုပ်အိမ်မှာပဲ တည်းပေတော့'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကောင်းပါပြီဗျာ'

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်သည် ဦးသာလွန်နှင့်အတူ ကသာမြို့သို့ လိုက်
သွား၍ ၎င်း၏ နေအိမ်၌ တည်းခိုလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ကသာမြို့သို့ ဆိုက်
ရောက်ကြသောအခါတွင် ကျောင်းဆရာ မောင်ဝင်းမောင်နှင့် မင်းကတော် မမြမေ
တို့၏ အကြောင်းကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခဲ့ရာ မောင်ဝင်းမောင်သည် မမြမေ၏ နေ
အိမ်သို့ ညဉ့်ဦးယံတိုင်းလိုပင် သွားရောက်လည်ပတ်တတ်ကြောင်းနှင့် သတင်း

ကြားရလေ၏။ စင်စစ်မှာ ထိုသတင်းသည် လျှို့ဝှက်သော သတင်းမဟုတ်၊ ကသာတစ်မြို့လုံးလိုပင် သိနှင့်ကြပြီးဖြစ်လေသည်။ မောင်ဝင်းမောင်သည် မအုန်းကြည်တို့၏ နေအိမ်သို့ ခပ်စောစောအချိန်တွင် ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်မျှ သွား၍ မမြေမ၏ နေအိမ်၌ အချိန်အများဆုံး ကုန်လွန်စေခဲ့လေသည်။

မမြေမအတွက် ထောက်ခံ၍ ရေးသားရန် အချက်တစ်ခုမှာ ၎င်းမိန်းမသည် များစွာသော အရာရှိများနှင့် ချစ်ကြိုက်သောအနေသို့ ရုပ်သိရွာသိတိုင် ရောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း သမီးရည်းစားဘဝထက် ရင်းနှီးသော အခြေအနေသို့တိုင် မည်သည့်ရည်းစားကိုမျှ မကိုင်ရောက်စေခဲ့သည့်အကြောင်းကို ရည်းစားဟောင်းများ ကိုယ်တိုင် အချင်းချင်းပြောဆိုကြသည်ကို ကြားရဖူးလေသည်။ များစွာသော ယောက်ျားတို့မှာ ဤကိစ္စမျိုး၌ ပိုမို၍သာလျှင် ပြောစမြဲဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်က ထိုကဲ့သို့ ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်းကို မယုံကြည်ဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိပေ။

ကသာသို့ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ဦးသာလွန်က ကျွန်တော်အား မင်းကတော်မမြေမအား အပုပ်အသိုးဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်မိခြင်းမှာ လွန်ကျူးသည့်အတွက် တောင်းပန်ဝန်ချလိုကြောင်းနှင့်ပြောပြ၍ ကျွန်တော်အားလည်း တောင်းပန်ဖို့လာလိုကြောင်းနှင့် ရှေ့တော်ပြေးအဖြစ်ဖြင့် သွားရောက်ပြောဆိုရန် စေခိုင်းလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုသို့သော မိန်းမမျိုးကို တောင်းပန်ဖို့ မလိုကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောရာတွင် ဦးသာလွန်၏ မျက်နှာထားသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှိနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် အကြံတစ်ခုခုရှိကြောင်း ရိပ်မိ၍ သွားရောက်ပြောဆိုရန် သဘောတူညီရလေ၏။ ကျွန်တော်မှာ ကသာမြို့၌ ၁၅ ရက်ခန့်မျှ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့်အတွင်းတွင် မမြေမနှင့် နှစ်ကြိမ်မျှ တွေ့ဖူး၍ အနည်းငယ်မျှ သိကျွမ်းခဲ့ဖူး၏။

သို့ဖြစ်၍ တစ်ညသ၌ ကျွန်တော်သည် ဦးသာလွန် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း မမြေမ၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်၍ အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားသောအခါတွင် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ၌ မမြေမနှင့် မောင်ဝင်းမောင်တို့ ကြိမ်ကုလားထိုင်များနှင့် ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်ဝင်းမောင်သည် ကျွန်တော်ကို မြင်သောအခါ မျက်စည်ကြည်လျက် ရှုပ်သည်ဟု ထင်မှတ်ဟန်လက္ခဏာ ရှိသော်လည်း မမြေမကမူ ပြုံးရွှင်၍ သာသော မျက်နှာထားနှင့် လောကဝတ်ပျူငှာ စကားပြောဆို၍ ကိစ္စကို မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ဦးသာလွန်သည် ထိုနေ့ညက မူးယစ်သည် အတွက်ကြောင့် ပြောမိပြောရာ ပြောမှားဆိုမှား ဖြစ်သွားခြင်းအတွက် နောင်တရသဖြင့် ဝန်ချတောင်းပန်ရန် လာလိုကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဝင်းမောင်က...

မောင်။ ။ 'ဒီအမူးကြီး အရေးလုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ'

မေ။ ။ '(ပြုံးရွှင်စွာနှင့်) 'ဪ သူက သူမှားတာကို သတိရပြီး တောင်းပန်ချင် တယ်တဲ့လား'

မောင်။ ။ 'တယ်ရှုပ်တယ်ဗျာ'

မေ။ ။ 'လူကြီးက ခုပုံတော့ သနားစရာပါပေပဲ။ မမှားသောရှေ့နေ မသေသော ဆေးသမား မရှိဘူးတဲ့။ သို့သော် ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ်မြင်ပြီး တောင်းပန် ဝန်ချတယ်ဆိုတာ စိတ်သဘောကြီးပေတာပေါ့၊ လာပါစေရှင်၊ လာပါစေ'

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာပြီးလျှင် လမ်းထောင့် ဌ် စောင့်နေသော ဦးသာလွန်ကိုခေါ်၍ မမြမေ၏အိမ်သို့ တစ်ဖန်တက်ကြပြန်လေ ၏။ ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ကြပြီးနောက်...

မေ။ ။ 'ဒီကမိတ်ဆွေက ပြောပြလို့ သိရပါပြီရှင်။ လူကြီးနဲ့လူငယ်ဆိုတာ တောင်းပန်နေဖို့ မရှိပါဘူး။ ကိုယ်မှားလျှင် မှားသွားပြီဆိုလျှင် ပြီးတာပါပဲ'

လွန်။ ။ 'ကျုပ်က ဟိုနေ့က တစ်ဆိတ်လွန်သွားလေတော့'

မေ။ ။ 'ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ရှင်၊ တယ်လည်း ပျော်တဲ့ဟာမျိုးလို့ ပြော တယ်။ ကျွန်မလည်း ယောက်ျားဖြစ်လျှင် ကင်းကောင်းမှ ကင်းလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့'

ထိုခဏ၌ ဦးသာလွန်သည် မျက်လုံးပြူးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးပြူးနှင့် မမြမေ ၏ ဦးခေါင်းကို စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်လေ၏။

မေ။ ။ 'ဘာတုံးရှင့်၊ ဘယ်နှာတုံး'

လွန်။ ။ 'မလှုပ်နဲ့ မလှုပ်နဲ့... ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ထိုးလိမ့်မယ်'

မေ။ ။ 'အောင်မယ်လေး ဘာတုံး'

လွန်။ ။ 'ကင်းမြီးကောက်ကြီးဗျ၊ နည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူး' ဟု ပြောပြောဆိုဆို နှင့် ဦးသာလွန်သည် မမြမေ၏အနီးသို့ ထသွား၍ ခေါင်းပေါ်၌ပတ်ထားသော ဘီးဆံပတ်ကြီးကို မြန်းခနဲ ကိုင်ဆွဲလိုက်ရာ မြန်းခနဲမြည်သောအသံဖြစ်ပေါ်၍ ဘီးဆံပတ်တစ်ခုလုံးသည် လက်ထဲ၌ ပြုတ်၍လာလေ၏။

ကျွန်တော်မှာ ဆံပင်အလျှင်းမပေါက်ဘဲ ဦးခေါင်းပြောင်သော ယောက်ျား များကို နှစ်ကြိမ်မျှ မြင်ရဖူးသော်လည်း ဦးခေါင်းပြောင်သော မိန်းမကို ယခုအကြိမ် သည် ပထမအကြိမ် မြင်ရခြင်းဖြစ်ချေ၏။ ထိုအခြင်းအရာမှာ စင်စစ်အားဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတစ်ခု မဟုတ်ငြားသော်လည်း ကျွန်တော်မှာ ကြက်သီးများ ထမိလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ကား ကျွန်တော်သည် မီးရောင်တွင် အရောင်တ လက်လက် ထွက်နေသော မမြမေ၏ ဦးခေါင်းပြောင်ကို မြင်ရသဖြင့် ရယ်ချင်လှ

သောကြောင့် အနိုင်အနိုင် ချုပ်တည်း၍ ထားရလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်ဝင်းမောင်
အား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းမှာ ပါးစပ်ကြီးဟလျက် ကြောင်တောင် ငေး၍
ကြည့်နေလေ၏။

မမြမေသည် ကုလားထိုင်မှထ၍ ဦးသာလွန်အား လက်ညှိုးထိုးကာ ထိုး
ကာနှင့် ၅ မိနစ်ခန့်မျှကြာသည်တိုင်အောင် မရပ်မနားဘဲ နာမည်မျိုးစုံအောင် ခေါ်
ငင်ကာ ရန်တွေ့လျက်ရှိရာ မိမိ၏အရိပ်ကို မှန်ဗီရိုကြီး၌ကပ်ထားသော ကိုယ်လုံး
ပေါ်မှန်ကြီးတွင် ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သောအခါမှ အော်ဟစ်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်
ပြေးလေ၏။

၎င်းနောက် ဦးသာလွန်က မိမိလက်တွင်း၌ ဆုပ်ကိုင်လျက်ပင် ရှိသေး
သော ဘီးဆံပတ်ကြီးကို မောင်ဝင်းမောင်၏လက်သို့ ထည့်ပေးလိုက်ရာ မောင်
ဝင်းမောင်သည် မြွေဟောက်ကို ပေးအပ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ စက်ဆုပ်သော အမှုအ
ရာနှင့် ရှုံ့မဲ့ကာ ပစ်ချပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် ဦးသာလွန်တို့သည်လည်း အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍
ပြန်လာကြရာ လမ်းခရီး၌...

လွန်။ ။ 'ဘယ်လိုတရားဟောလို့မှ ကျွတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ယခုတော့ဖြင့် ဧကန်
ကျွတ်တော့မှာပဲ၊ မိန်းမထိပ်ပြောင်ကြီးမြင်ရတာ ကျုပ်ဖြင့် လန့်တောင်
လန့်တယ်ဗျာ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိသလဲ'

လွန်။ ။ 'ကျုပ်က သတင်းကြားဖူးလို့လား၊ စိတ်ကူးလား၊ တွေးလုံးလား၊ မူးမူး
နဲ့ ထင်ရာမြင်ရာ လုပ်တာလား မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ' ဟု ပြောလေရာ
ဦးသာလွန်သည်ကား လူဆန်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏ တကားဟု တွေးတော
မိသော ဟူ၏။

[သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉၃၅]

ရုပ်ခွဲ နာမ်ခွဲ

ယူနီဘာစိတိ သိပ္ပံကျောင်းကြီးမှ ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီး ဦးလွန်းဘေသည် အိုင်အေအတန်းသားများနှင့် ဘီအေအတန်းသားများအား လောကဓာတ်ပညာ၌ သင်ကြားပြသရသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ထိုသူသည် အနောက်နိုင်ငံ၌ ပေါ်ထွန်းသော ဟစ်ပနော်တစ်ဇင်ခေါ် စိတ်ညှို့ခြင်းပညာနှင့် ဆိုက်ခစ်ခေါ် နာမ်ဝိညာဉ်နှင့်ဆိုင်သော ပညာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ အဘိဓမ္မာကျမ်းမှ စိတ်စေတသိက်နှင့် ရုပ်တရားများ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ယှဉ်တွဲလေ့လာခဲ့သဖြင့် အနောက်တိုင်းပညာနှင့် အရှေ့တိုင်းပညာတို့၏ ဆက်သွယ်ပုံများကို အထူးသဖြင့် ကျွမ်းကျင်နားလည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အနောက်တိုင်းသားများသည် လက်တွေ့နည်းဖြင့် လေ့လာရသော စိတ်ညှို့ခြင်းပညာ၌ များစွာကျွမ်းကျင်ကြသည် မှန်သော်လည်း အဘိဓမ္မာကျမ်းကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း မရှိသဖြင့် အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မိမိတို့အလိုရှိတိုင်း ပြုလုပ်စေနိုင်ခြင်း တည်းဟူသော စိတ်ညှို့ခြင်းအတတ်ထက် ပိုမို၍ စွမ်းဆောင်နိုင်ကြသည်မရှိကြချေ။ မြန်မာပြည်နှင့် သီဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ) များ၌လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဟန်းရှင်လူတို့သည် အဘိဓမ္မာကျမ်းသက်သက်ကိုသာလျှင် လေ့လာကြသဖြင့် စိတ်စေတသိက်၊ ရုပ် စသည်တို့၌ ရုပ်တွက်ခြင်း၊ ဝီထိထိုးခြင်း စသည်ဖြင့် စိတ်၏အကြောင်း၊ ရုပ်၏အကြောင်းတို့ကို အနုစိတ်ဖြာ၍ သိကျွမ်း

နားလည်ကြသည်မှန်သော်လည်း အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ထိခိုက်စေခြင်းတည်းဟူသော လက်တွေ့နည်းများ၌ တတ်ကျွမ်းနားလည်ကြခြင်း မရှိကြချေ။ ပရော်ဖက်ဆာ ဦးလွန်းဆာမှာ ထိုနက်နဲခက်ခဲလှသော ပညာရပ်နှစ်ခုလုံးကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်၍ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ရလေကား အံ့ဖွယ်သရဲရှိအောင် ထူးကဲဆန်းကြယ်လှသော အခြင်းအရာနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရ၏။ ယခုရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ အနောက်ငိုင်းမှ လောကဓာတ်ဆရာကြီးများသော်လည်းကောင်း၊ အရှေ့တိုင်းမှ အဘိဓမ္မာ၌ တတ်ကျွမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသော်လည်းကောင်း မကြားဖူး၊ မကြုံဖူးလောက်အောင် ထူးထွေဆန်းပြားလှသော အဖြစ်အပျက် ဖြစ်လေသည်။ ဦးလွန်းဆာမှာ ယူနီဘာစီတီ သိပ္ပံကျောင်းကြီး၌ ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း လိုအပ်သော လက်နက်ကိရိယာများကို ကျောင်း၌ စုံလင်စွာ ရရှိနိုင်သဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ပေါက်ရောက်အောင် လေ့လာလိုက်စားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဦးလွန်းဆာသည် ကြုံလိုသော အရေအသား၊ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် နှာခေါင်းချွန်းချွန်း၊ မေးချွန်းချွန်းဖြင့် အစွန်းထွက်မတတ်ရှိသော မျက်နှာမျိုးရှိသည်ပြင် စူးရှထက်မြက်လှသော မျက်လုံးများလည်း ရှိရကား၊ ထိုသူကို မြင်ရခါမျှဖြင့် ထက်မြက်သော ဉာဏ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။ ထိုသူသည် အရေတွန့်လိပ်သော နဖူးရှိ၍ အစဉ်မပြတ် မျက်နှောင်ကြုတ်ကာ နေတတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ခက်ထန်သောစိတ်သဘောရှိသည်ဟု တွေးထင်တတ်ကြသည်မှန်သော်လည်း စင်စစ်မှာမူ ဦးလွန်းဆာသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စိတ်သဘော ရှိချေ၏။ သိပ္ပံကျောင်းသားများသည် ဦးလွန်းဆာအား ကြည်ညိုချစ်ခင်ခြင်းရှိကြ၍ ၎င်း၏ ထူးဆန်းသော ပြောဟောချက်များကို ဝိုင်းဝန်းကြားနာလေ့ရှိကြ၏။ ၎င်းပြောဟောချက်များမှာ ကျောင်း၌ လေ့ကျင့်ရသော သင်ခန်းစာများနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ ဦးလွန်းဆာသည် စိတ်ညှို့ခြင်းပညာကို လေ့ကျင့်ရာ၌ မိမိ၏ တပည့်များကို အသုံးပြုလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုဆရာကြီး၏ “ညှို့”ခြင်းကို မခံဖူးသော တပည့်ကျောင်းသားဟူ၍မရှိချေ။

ဦးလွန်းဆာ၏ တပည့်များအနက် ဘီအေ စီနီယာအတန်းမှ မောင်တင်ဆွေဟူသော သူငယ်သည် ဆရာကြီး၏ နက်နဲသိမ်မွေ့သောပညာ၌ စိတ်အားအထက်သန်ဆုံး ဖြစ်လေ၏။ မောင်တင်ဆွေသည် မြေလတ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ပျော်ရွှင်မှုအမျိုးမျိုးတို့၌ ကျောင်းသားများအနက်တွင် ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လေကား ဤမျှလောက် ပေါ့လျော့သော စိတ်သဘောရှိသူတစ်

ယောက်သည် ဆရာကြီးဦးလွန်းဘေ၏ နက်နဲသိမ်မွေ့လှသော ပညာ၌ စိတ်အား ထက်သန်ခြင်း ရှိရသည်ကို အခြားကျောင်းသားများက နားမလည်နိုင်အောင် ရှိကြ၏။ စင်စစ်သော်ကား မောင်တင်ဆွေသည် ဦးလွန်းဘေ၏ သမီး မအမာကို ချစ်ကြိုက်စုံမက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် မအမာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့် ရစေခြင်းငှာ ဦးလွန်းဘေ ခိုင်းစေရာကို စိတ်ပါစွာနှင့် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးလွန်းဘေသည် စိတ်ညှိုးခြင်းနှင့်ဆိုင်သော ပညာကို လေ့ကျင့်ရာ၌ တပည့်တစ်ယောက်လိုသည်ဖြစ်ရာ မောင်တင်ဆွေအား မိမိ၏ နေအိမ်သို့ မကြာခဏ ခေါ်ငင်လေ့ကျင့်လေ့ရှိ၏။ မောင်တင်ဆွေကမူ မအမာကို တွေ့မြင်ခွင့်ရမည်ဆိုသော် တစ်နေ့အတွင်း အိမ်သို့ ၁၀ ကြိမ်လာဖို့ လိုလျှင်လည်း သွားရန်အဆင်သင့်ရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ သွားရောက်ရလေလျှင် မောင်တင်ဆွေနှင့် မအမာတို့သည် သမီးရည်းစားအဖြစ်သို့တိုင် ရောက်ခဲ့ကြ၏။

မောင်တင်ဆွေသည် “သနားကမား” ရှိသော ရုပ်အဆင်းရှိသည့်ပြင် စက်ပိုင်တစ်ယောက်၏ သားဖြစ်သောကြောင့် မည်သည့်မိန်းကလေးမဆို ရည်းစားတော်လိုကြမည် မှန်သော်လည်း ဦးလွန်းဘေ၏ ဇနီး ဆရာမတော် ဒေါ်မြရင်သည် မောင်တင်ဆွေနှင့် “မျက်နှာကြောမတည့်” သည်ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်သို့ မောင်တင်ဆွေ လာရောက်သည့်အခါတိုင်း မျက်နှာတင်းတင်း ထားလေ့ရှိ၏။ ဒေါ်မြရင်က မိမိတို့၌ သမီးပျိုကလေးရှိပါလျက်နှင့် ကျောင်းသားမောင်တင်ဆွေကို အိမ်သို့ ခေါ်ခဲ့ရလေသလောဟု ဆရာကြီးအား မကြာခဏ မြည်တွန်တောက်တီးလေ့ရှိ၏။ စင်စစ်မှာ မောင်တင်ဆွေသည် ကျောင်းသားအရွယ်၌ပင် မူးယစ်သောက်စားခြင်းစသော ပျော်ရွှင်မှုတို့၌ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ ဒေါ်မြရင်သည် ထိုအကြောင်းကို သတင်းသန့်သန့် ကြားရသည်နှင့် ထိုကဲ့သို့ ကန့်ကွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထစ်နေ့သ၌ မောင်တင်ဆွေသည် အရက်နံ့ကလေး တသင်းသင်းနှင့် မြို့ထဲမှ ကျောင်းသို့ပြန်အလာ ကျောင်းအဝင်ဝတွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့်တွေ့၍ ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ လက်ကို ဆွဲငင်ကာ နှုတ်ဆက်မည် ပြုရာတွင် ကျောင်းမှနှုတ်ပယ်ခြင်း ခံရလုမတတ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ဦးလွန်းဘေမှာမူ ပညာကို လေးနက်စွာ ဆည်းပူးသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သမီးရေးကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ မိမိလေ့ကျင့်လျက်ရှိသော ပညာ၌ မောင်တင်ဆွေ၏ အသုံးဝင်ခြင်းကိုသာလျှင် နှစ်သက်သဘောတူလျက် ရှိနေ၏။

ဦးလွန်းဘေသည် ရုပ်နှင့်နာမ်တို့၏ ဆက်သွယ်ပုံအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နက်နဲသော အခြင်းအရာတစ်ခုကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်စုံစမ်းလျက်ရှိခဲ့၏။ လူတစ်ယောက်၏ နာမ်ဝိညာဉ်သည် ကိုယ်ဥာယမှ တစ်ခဏတာမျှ ခွာထွက်

ပြီးနောက် တစ်ဖန်ပြန်၍ ဝင်နိုင်စွမ်းလောသလောဟူသောအချက်ကို တစ်နေ့အတွင်း တွင် အကြိမ်ပေါင်း ၁၀၀ မက မိမိကိုယ်ကို မိမိ မေးခွန်းထုတ်လျက်ရှိ၏။ ရောဂါ အပြင်းဖမ်းသဖြင့် နစ်မျောသွားသူတို့၏ နာမ်ဝိညာဉ်သည် ကိုယ်ကာယမှ ခွာထွက် သွားဟန် ရှိသည်မှန်သော်လည်း လူကောင်းတစ်ယောက်သည် ထိုကဲ့သို့ တမင် ပြုစွမ်းနိုင်ပါသလောဟူ၍ မကြာခဏ စဉ်းစားလေ့ရှိ၏။ နောက်ဆုံး၌ နာမ်နှင့်ရုပ် ကို ခွဲခြင်းသည် စင်စစ်အားဖြင့် သေခြင်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သောကြောင့် စမ်းသပ်ရန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည်မှန်သော်လည်း မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စမ်းသပ်၍ ကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ပရော်ဖက်ဆာဦးလွန်းဘောသည် တပည့်တစ်ယောက်ကို စိတ်ဖြင့် ညှို့ပြီ နောက် ထိုတပည့်အား အခြားသောအိမ်တစ်အိမ်၌ ဖြစ်ပျက်နေသော အဖြစ်အပျက် များကို ပြောပြရန် စေခိုင်းသောအခါ ထိုတပည့်သည် မှားယွင်းခြင်းမရှိဘဲ ပြောပြ နိုင်၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြောပြနိုင်ခြင်းမှာ စိတ်ညှို့ခြင်းခံရသော တပည့်၏ နာမ်ဝိညာဉ် သည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကာယမှ ထွက်ခွာ၍ ထိုအိမ်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုသော ကြောင့်သာလျှင် ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်း ပြောပြနိုင်သည်ဟု အယူရှိ၏။ အခြား သော လောကဓာတ်ဆရာကြီးများကမူ နာမ်ဝိညာဉ်သည် ကိုယ်ကာယမှ ထွက်ခွာ သွားနိုင်သည်ဟူသောအချက်ကို မကျေနပ်ကြချေ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ပရော်ဖက် ဆာ ဦးလွန်းဘောက တပည့်မောင်တင်ဆွေကို ရှေးဦးစွာညှို့၍ မိမိကိုယ်ကိုလည်း မိမိညှို့ပြီးလျှင် နာမ်တရားအချင်းချင်းတွေ့ဆုံစေခြင်းအားဖြင့် စမ်းသပ်ပြမည်ဟူ၍ ထုတ်ပြန်ကြေညာလိုက်၏။ နာမ်နှစ်ခုသည် ရုပ်မှထွက်ခွာပြီးနောက် အချင်းချင်း တွေ့ဆုံနိုင်ခြင်းမှာ လောကဓာတ်ပညာ၌ မကြားဖူးအောင် ဆန်းကြယ်လှသည်ဖြစ် သောကြောင့် သိပ္ပံကျောင်း၌ရှိသော ဆရာကြီးများသာလျှင်မက အစိုးရအမှုထမ်း များဖြစ်ကြသော လောကဓာတ်ပညာဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာကြီးများသည် ချိန်းဆို ထားသောနေ့၌ သိပ္ပံကျောင်းသို့ စုရုံးလာရောက်ကြလေ၏။ ချိန်းဆိုထားသော နေ့ရက်မတိုင်မီ နှစ်ရက်ခန့်၌ မောင်တင်ဆွေသည် မိမိရပ်ရွာမှ မန်နီအော်ဒါဆိုက် ရောက်လာသောကြောင့် မြို့ထဲသို့အလည်အပတ် ထွက်သွား၍ ခပ်ယိုင်ယိုင်နှင့် ကျောင်းသို့ပြန်လာရာ လမ်းခရီးတွင် ဦးလွန်းဘောနှင့်တွေ့လေ၏။ ဦးလွန်းဘောက မိမိသည် မောင်တင်ဆွေ၏ နာမ်ရုပ်ကို တခြားစိတ်ဖြစ်အောင် ခွဲခွာပြသမည်ဟု ကြော် ငြာထားကြောင်းနှင့် ပြောပြရာတွင် မောင်တင်ဆွေက နာမ်နှင့်ရုပ်ကို ခွဲခွာခြင်းဆို သည်မှာ သေခြင်းနှင့်အတူတူဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိ၏ နာမ်နှင့်ရုပ်များ ခေတ္တ စကန့်ခွာရာမှ တစ်ဖန်ပြန်၍ မပူးပေါင်းမိဘဲ အစဉ်အမြဲ ခွဲခွာသွားကြပါမူ မိမိမှာ ကိစ္စများပျော်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်သောကြောင့် တုံ့စမ်းသပ်ခြင်းကို မိမိ

သဘောမတူနိုင်ကြောင်းနှင့် ငြင်းဆန်ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီးဦးလွန်း
 ဘောသည် မိမိတို့ စမ်းသပ်မည့်အကြောင်းကို အနံ့အပြား ကြော်ငြာထားပြီး ဖြစ်
 ပေကြောင်း၊ အကယ်၍ မောင်တင်ဆွေက နောက်ဆုတ်ခဲ့ပါမူ မိမိမှာ အကြီးအ
 ကျယ် အရှက်ကွဲဖွယ်ရာရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို မောင်တင်
 ဆွေက စမ်းသပ်ခြင်း ခံထိုက်ကြောင်း၊ ထို့အတွက် အဖိုးအခ လိုခဲ့ပါလျှင် မိမိက
 ပေးရန်အဆင်သင့်ရှိကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်တင်ဆွေမှာ ဟိုတယ်
 မှ ရဲဆေးတင်ခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် ရှက်ရွံ့သောစိတ် မရှိသည်ဖြစ်ရကား မိမိ
 ကျောင်းမှ ထွက်သောအခါတွင် မအမာနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် သဘောတူညီ
 ခဲ့ပါက ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ်ခဲ့လျှင်
 ငွေတစ်သောင်းကိုပင် ပုံ၍ပေးစေကာမူ မလုပ်နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြန်၍ပြောလေ၏။
 ဦးလွန်းဘောက မိမိ၏သမီးက သဘောတူပါလျှင် ပေးစားမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့်
 ကတိထားလေရာ မောင်တင်ဆွေသည် မအမာ၏သဘောကို သိပြီးဖြစ်သော
 ကြောင့် စမ်းသပ်ခြင်းခံရန် သဘောတူလိုက်လေ၏။

ချိန်းဆိုသောနေ့ရက်သို့တိုင် ရောက်သောအခါ လောကဓာတ်ပညာဘက်
 ဆိုင်ရာ အရာရှိကြီးများသာလျှင်မက အထူးအဆန်းတွေ့မြင်လိုသော သဘောနှင့်
 လာရောက်ကြသော လူကြီးလူကောင်း အမြောက်အမြားတို့သည် သိပ္ပံကျောင်းရှိ
 အခန်းမကြီးအတွင်းတွင် ပြည့်နှက်လျက်ရှိကြလေ၏။

ပရော်ဖက်ဆာ ဦးလွန်းဘောနှင့် မောင်တင်ဆွေတို့သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့
 တက်ကြသောအခါတွင် ပရိသတ်များသည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ဩဘာ
 ပေးကြလေကုန်၏။ ဦးလွန်းဘောက မိမိနှင့် တပည့်မောင်တင်ဆွေတို့သည် ရုပ်ခွဲ
 နာမ်ခွဲ ပညာအကြောင်းကို ထူးဆန်းသောနည်းလမ်းဖြင့် ပြသကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊
 မိမိက မောင်တင်ဆွေကို ရှေးဦးစွာညှိ၍ မိမိကိုယ်ကို မိမိညှိပြီးလျှင် နာမ်ဝိညာဉ်
 နှစ်ခုတို့သည် ကိုယ်ကာယအပြင်ပ၌ တွေ့ဆုံကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့နောက်
 သဘာဝဓမ္မအလျောက် တစ်ဖန် သံတိရလာသောအခါတွင် မိမိတို့၏ အဖြစ်အ
 ပျက်ကို ပြန်ပြောင်းပြောပြမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောရာတွင် ပရိသတ်တို့လည်း
 ဆူညံစွာ ဩဘာပေးကြလေကုန်၏။

၎င်းနောက် ဦးလွန်းဘောသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသော
 မောင်တင်ဆွေ၏ ရှေ့၌ ထုံးစံအတိုင်းရပ်လျက် မောင်တင်ဆွေ၏ မျက်နှာကို လက်
 များဖြင့် မထိစေဘဲ သပ်၍ချလေရာ မကြာမီ မောင်တင်ဆွေသည် တောင့်တင်း
 သော အဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဦးလွန်းဘောသည် ကုလားထိုင်
 ပေါ်တွင်ထိုင်၍ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဖန်လုံးတစ်ခုကို ထုတ်ပြီးလျှင် ၎င်းကို စေ့စေ့ပေါ့

အောင် စိုက်၍ကြည့်ရာတွင် မောင်တင်ဆွေ၏နည်းတူ တောင့်တင်းသောအဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် စင်မြင့်ပေါ်တွင် ကုလား ထိုင်တစ်လုံးစီ၌ တောင့်တင်းငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြရာ ၎င်းတို့ နာမ်ဝိညာဉ်များသည် အဘယ်အရပ်သို့ ရောက်နေလေသနည်းဟု ပရိသတ်များ၏ စိတ်ထဲ၌ တွေးတော ကာ စိုက်ငေးလျက် ကြည့်နေကြလေ၏။

ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ နာရီတစ်ဝက်ခန့်မျှ ကြာသည်တိုင် အောင် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင် လျက်ရှိနေကြ၏။ ထိုအတောအတွင်း ပရိသတ်များသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့ သတိရလာသည့်အဖြစ်ကို စောင့်ဆိုင်းစိုက်ငေးကာ ကြည့်နေကြလေ၏။ တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ ပရော်ဖက်ဆာ ဦးလွန်းဘေ၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူလျော် ရှိနေရာမှ နီမြန်းလာသောအဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်းတိုင် ရောက်လာလေရာ နာမ်ဝိညာဉ်နှင့် ကိုယ်ကာယသည် ပူးပေါင်းစပြုလာကြောင်း ထင်ရှားလာလေ၏။ ၎င်းနောက် ဦးလွန်းဘေသည် အိပ်ရာမှနိုးလာသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်ခြေများကို ဆန့်တန်း၍ ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင် ထိုမှဤမှ ငေးမျှော်ကြည့်ရှုပြီးမှ “ဘာများဖြစ်ပါလိမ့် အောက်မေ့တယ်၊ လက်စသတ်တော့ ရုပ်ခွဲနာမ်ခွဲ လုပ်နေကြတာပါတကား။ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဗျို့၊ ဘာမှ မမှတ်မိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့လာရတာ အလကားဖြစ်တာပဲ၊ ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ် လိုက်လေဗျာ။ ဟီဟီ ဟီဟီ” ဟု ပြောဆိုရယ်မောလေလျှင် ပရိသတ်တို့သည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေကြလေ၏။ အကြောင်းမူကား ဣန္ဒြေကြီးလှသော ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီး တစ်ဦးသည် ထိုကဲ့သို့ ကလေးကလားရယ်လားမောလား ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်သောအခါမျှ မထင်မှတ်မိကြပေသောကြောင့်တည်း။ ပရိသတ်တို့သည် ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီး၏ အမူအရာကို စက်ဆုပ်ကြသည့်ပြင် ၎င်းပြောသော စကားများမှာလည်း လူကြီးမပီ၊ လောကဝတ်နည်းရာ ရောက်သောကြောင့် မကျေနပ်ကြသော အမူအရာနှင့် ဆူညံစွာ ပြစ်တင်ပြောဆိုကြမည်ပြုသည်တွင် မောင်တင်ဆွေသည် သတိရလာ၍ ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင် “သည်းခံကြပါ မိတ်ဆွေများခင်ဗျား၊ သူ့ခများမှာ သတိရလာသော်လည်း စိတ်ညှိုးခြင်း၏ အရှိန် မပြေပျောက်သေးသောကြောင့် ပြောမိပြောရာ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ယခု စမ်းသပ်ခြင်းကိစ္စဟာလည်း အထမမြောက်ဘူးဟူ၍ မဆိုထိုက်ပါ။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ နာမ်ဝိညာဉ်နှစ်ခုသည် တွေ့ဆုံခဲ့ကြတဲ့ လက္ခဏာရှိပါတယ်။ သို့သော် ရုပ်တရားဖြစ်သောဦးနှောက်သည် နာမ်ဝိညာဉ်အချင်းချင်းတို့၏ တွေ့ဆုံခြင်းကို မှတ်သားခြင်းငှာ မတတ်စွမ်းနိုင်သည့်အတွက် ပြန်ပြောခြင်းငှာ မတတ်

နိုင်ဘဲ ရိုဟန်တူပါသည်။ နာမ်ဝိညာဉ်တို့၏ .တွေ့ဆုံခြင်းကို မှတ်သားမိစေဖို့ နည်းလမ်းကို ကျွန်တော် စုံစမ်းရှာဖွေပါဦးမည်။ အထမြောက်သောအခါမှ မိတ်ဆွေများကို တစ်ဖန်ဖိတ်ကြား၍ နောက်တစ်ကြိမ် ပြသပါဦးမည်”ဟု ပြောပြ လေ၏။ ပရိသတ်များမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဤမျှ လေးလေးနက်နက် ခြေခြေမြစ်မြစ် ပြန်ပြောခြင်းကို ကြားကြရသောအခါ များစွာအံ့ဩကြ၍ အချို့ အရာရှိကြီးများကမူ ကျောင်းသားတန်မဲ့လျက် ဟန်ကြီးပန်ကြီးစကားပြောသည် ဟူ၍ စိတ်ဆိုးဟန်ရှိကြ၏။ ထိုအတောအတွင်း ဆရာကြီး ဦးလွန်းဘောမှာမူ မိမိ၏ စမ်းသပ်ခြင်း အထမြောက်သည့်အတွက်ကြောင့် အနည်းငယ်မျှ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း ဖြစ်မည်ဟန်မရှိသည့်ပြင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကာပင် ရှိနေလေရကား များစွာသောသူတို့သည် တပည့်ကျောင်းသားကို ချီးမွမ်း၍ ဆရာဦးလွန်းဘောကို ရှုတ်ချပြောဆိုလိုကြ၏။

ပရိသတ်များသည် မိမိတို့မျှော်လင့်ချက် မပြည့်စုံလေဟန်နှင့် စိတ်ပျက် ကာ ထွက်သွားကြသော်လည်း စင်စစ်မှာမူကား မကြားဖူး၊ မကြုံဖူးလောက် အောင် ထူးဆန်းလှသော အခြင်းအရာတစ်ခုသည် ၎င်းတို့မျက်စိအောက်၌ပင် ဖြစ်ပွားခဲ့လေပြီ။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ဦးလွန်းဘောနှင့် မောင်တင်ဆွေတို့၏ နာမ် ဝိညာဉ်များသည် ကိုယ်ကာယအသီးသီးမှ ထွက်ခွာကြပြီးနောက် ပြန်၍ဝင်သော အခါ၌မူကား မှားယွင်းခြင်းဖြစ်ခဲ့ချေ၏။ ဦးလွန်းဘော၏ နာမ်ဝိညာဉ်သည် မောင် တင်ဆွေ၏ ကိုယ်ကာယသို့ဝင်မိ၍ မောင်တင်ဆွေ၏ နာမ်ဝိညာဉ်မူကား ဦးလွန်း ဘော၏ ကိုယ်ကာယသို့ ဝင်ခဲ့မိချေပြီ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်တင်ဆွေသည် လေးနက်သော စကားများကို ပြောဆို၍ ဦးလွန်းဘောသည် ကြမ်းကြုတ်စွာ တိုင်း ထွာခြင်း အမှုကိုပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအခြင်းအရာကို ပရိသတ် များလည်းမသိ၊ ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း မသိကြချေ။

ယင်းသို့ဖြစ်ရကား ဦးလွန်းဘော၏ ကိုယ်ကာယသည် အာခြောက်သည် ဟုသဘောရ၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီးလျှင် အနီးဆုံးဖြစ်သော ဘိယာဆိုင်သို့ ရှေးရှုထွက်သွားလေ၏။ အတွင်း၌ရှိသော နာမ်ဝိညာဉ်မှာမူကား မောင်တင်ဆွေ၏ နာမ်ဝိညာဉ်ဖြစ်သောကြောင့် အလွယ်တကူနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ရချေတော့မည့် အကြောင်းကို မျှော်တွေးကာဖြင့် အလွန်တရာ အူရွှင်စွာနှင့် ဘိယာဆိုင်သို့ ဝင်သွား လေ၏။ ဆိုင်အတွင်း၌မူကား အခြားကျောင်းသား လေးငါးယောက်တို့သည် ဘိယာသောက်လျက် ရှိနေကြ၏။ ဦးလွန်းဘော၏ ကိုယ်နှင့် မောင်တင်ဆွေ၏ နာမ် ဝိညာဉ် တွဲနေသောသူသည် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်သွား၍ အံ့ဩစွာနှင့် ငေးမောကြည့် နေသော ကျောင်းသားများကို မြင်ရာတွင် ဦးလွန်းဘောက ကြိတ်လိုက်ကြ မောင်

တို့၊ အားမနာကြနဲ့၊ မောင်တို့ သောက်သမျှ ကျုပ်တာဝန်ရှိပေစေ၊ ဒီကနေ့တော့
ကျုပ်အထူး အူရွှင်လာတယ်။ သောက်ချင်တိုင်း သောက်ကြ၊ ကျုပ်ပိုက်ဆံပေးမယ်’
ကျောင်းသားများမှာ မိမိတို့ ကြည့်ညှိရိုသေခဲ့ကြသော ဆရာကြီးတစ်ဦး
တစ်ယောက်က ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုသည်ကို ကြားကြသောအခါတွင် ကမ္ဘာပျက်
ခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်ပေလောဟု အံ့ဩစွာနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်
ယောက်ငေးကာ ကြည့်နေကြလေ၏။ ဆိုင်းဘုတ်၌ ရေးထားသော ကုလားရုပ်
သည် ဆိုင်းဘုတ်မှ ဆင်းလာ၍ မိမိတို့နှင့်အတူထိုင်ကာ ဘီယာသောက်နေခဲ့လျှင်
ကျောင်းသားများသည် ထိုထက်ပိုမို၍ အံ့ဩနိုင်ကြတော့မည်မဟုတ်ချေ။ ကျောင်း
သားများသည် အံ့ဩလွန်းအားကြီးလှသည်ဖြစ်၍ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကြောင်
တောင်ငေးလျက် ရှိနေကြရာတွင် ဦးလွန်းဆာက ‘ကိုရင်တို့က ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို
ကြောင်တောင်ငေးပြီး ကြည့်နေကြတာလဲ၊ ပြောစမ်း၊ ဘာကြောင့်လဲ’
ကျောင်းသားတစ်ယောက်။ ။ ‘ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလိုအရောတဝင် ခေါ်ငင်
ပေါင်း သင်းလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်မိလို့ပါ’

ဦးလွန်းဆာ။ ။ ‘အောင်မယ် ကျုပ်က ဟိုလူကြီးတွေရှေ့မှာ စိတ်ညှို့တာ
တွေဘာတွေ လုပ်ပြလေတော့ ကိုရင်တို့ကို အဖက်မလုပ်တော့ဘူးလို့
ထင်နေကြလို့လား။ ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ စိတ်ကြီးဝင်တတ်တဲ့အကောင် မဟုတ်
ဘူး။ ကိုင်း သောက်ကြစားကြ၊ ပျော်ကြစမ်း၊ စိတ်ထင်တိုင်း ပျော်ကြစမ်း၊ ကျုပ်
ဒီကနေ့ အားကြီးအူရွှင်တယ်။ အူရွှင်ဖို့အကြောင်းရှိတာကိုး ဆရာတို့ရဲ့’

ထိုအတောအတွင်း၌ ဦးလွန်းဆာသည် ဘီယာများကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်
ခွက်သောက်၍ ကျောင်းသားများအားလည်း သောက်ကြစေရန် တိုက်တွန်းလေ
ရာ ကျောင်းသားများလည်း နောက်ဆုံး၌ ရွံ့ကြောက်ခြင်းပြေပျောက်၍ ဆရာနှင့်
အတူ သောက်စားကြလေ၏။ ဦးလွန်းဆာမှာမူ အူရိုင်းဖြစ်လေရကား ဘီယာသုံး
ခွက်မျှ သောက်မိသောအခါတွင် ကခြင်း၊ ခုန်ခြင်း၊ သီချင်းဆိုခြင်းမှ စ၍ အရက်မူး
တို့၏ အထိမ်းအမှတ်များကို ပြစပြုလေရာ ကျောင်းသားများသည် တစ်ခစ်ခစ်
ရယ်မောလျက် ရှိနေကြ၏။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်။ ။ ‘အူရွှင်တဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ မသိရဘူး
လား’

ဦးလွန်းဆာ။ ။ ‘ပြောပြမယ်၊ ပြောပြမယ်၊ စိတ်ချ၊ ကျုပ်ပြောပြမယ်’
ကျောင်းသားများ။ ။ ‘နားထောင်ကြ၊ အားလုံးနားထောင်ကြ။ ငါတို့ဆရာကြီး
စကားပြောလိမ့်မယ်’
ဟု သံပြိုင်အော်ဟစ်ကာ စားပွဲကို လက်သီးများနှင့် ထုကြလေ၏။

ဦးလွန်းဘေ။ ။ 'အရှင်ဆို ဒီလို ငါ့လူများရဲ့၊ ကျုပ် မိန်းမယူတော့မယ်။
လူပျိုမျက်နှာကို ဒီတစ်ခါ ငါ့လူများ ဝအောင်ကြည့်လိုက်ကြ မောင်တို့'
တစ်ယောက်။ ။ 'အလို ဆရာကတော် သေလို့လားခင်ဗျာ'

ဦးလွန်းဘေ။ ။ 'ဘယ်က ဆရာကတော်လဲ'
တစ်ယောက်။ ။ 'ဒေါ်မြရင်လေ'

ဦးလွန်းဘေ။ ။ 'ငါ့လူတွေက လူပါးတွေကိုး၊ ဒီအဘွားကြီး ဝင်ရှုပ်နေတာ
ကို ရိပ်မိကြတယ် ဟုတ်စ၊ ဒေါ်မြရင်တော့ မသေဘူး၊
သို့သော် ကျုပ်တို့ လက်ထပ်ရေးကို ဒေါ်မြရင် မနှောင့်ယှက်တော့ဘူး ငါ့လူများရဲ့'
တစ်ယောက်။ ။ 'စိတ်သဘောထား ကြီးရင့်ပါပေခင်ဗျာ'

ဦးလွန်းဘေ။ ။ 'ဟိုတုန်းက မကြီးလှဘူး၊ ခုမှ ကြီးရမှာ ငါ့လူရဲ့။ ဟိုတုန်း
က သူက ကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မျက်နှာကြာမတည့်ဘူး။
အခုတော့ ကျုပ်တို့လင်မယားနဲ့တောင် သူက အတူလိုက်ပြီးနေချင်နေဦးမယ်'
တစ်ယောက်။ ။ 'နေရာကျလိုက်ပါပေခင်ဗျာ'

ဦးလွန်းဘေ။ ။ 'ဘာပြောကောင်းမလဲ မိတ်ဆွေတို့၊ မင်္ဂလာဆောင်ကော
ငါ့လူများအားလုံး ဖိတ်ရမယ်။ လာဖြစ်အောင် လာကြနော်'
အားလုံး။ ။ 'စိတ်ချပါခင်ဗျာ'

ဦးလွန်းဘေ။ ။ 'သောက်ကြ၊ စားကြ၊ ပျော်ပါးကြကွယ်၊ သောက်ကြ၊ စား
ကြ၊ ပျော်ပါးကြကွယ်'

ဦးလွန်းဘေသည် ဘီယာများကို ထပ်လောင်းမှာယူ၍ ကျောင်းသားများ
နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ သောက်စားလျက်ရှိနေစဉ် အခြားသောရပ်ကွက်၌ ထူးဆန်း
သော အခြင်းအရာများဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လျက် ရှိနေလေ၏။

ဦးလွန်းဘေ၏ နာမ်ဝိညာဉ်ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသော မောင်တင်ဆွေ
သည် ပရိသတ်များပြန်သွားကြသောအခါ ဣန္ဒြေကြီးလှသော မျက်နှာထားနှင့်
ကျောင်းဝင်းပြင်သို့ ထွက်လာ၍ ပရော်ဖက်ဆာ ဦးလွန်းဘေ၏ အိမ်ဆီသို့ ရှေးရှု
လျှောက်လာလေ၏။ ။ ဝင်းပေါက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ရုက္ခဗေဒဆရာ မစ္စ
တာနော်တင်နှင့်တွေ့၍ မောင်တင်ဆွေသည် ပရော်ဖက်ဆာနော်တင်၏ ပခုံးကို
ပုတ်လျက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် 'အိုင်ဆေးနော်တင်၊ ခင်ဗျား တစ်နေ့က မေးထား
တဲ့ အင်ကြင်းဝတ်ဆံနီအကြောင်းကို ကျုပ် စုံစမ်းကြည့်တယ်၊ အင်ကြင်းပင်ဆို
တာ...

နော်။ ။ 'ဂိုးတူဟဲလ်၊ တယ် စော်ကားရိုင်းပျတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါတကား။
ကျောင်းအုပ်ကြီးကို ကျုပ်တိုင်မယ်၊ သတိထားလိုက်'

ဟု ပြော၍ ထွက်သွားလေ၏။

မောင်တင်ဆွေသည် အံ့ဩသောမျက်နှာထားနှင့် ငေးမျှော်ကြည့်နေရာမှ “ဒီကနေ့ကိစ္စကြီး လျှော်သွားတဲ့အတွက်ကြောင့် ငါ့ကို လူဖက်မလုပ်ချင်ကြဘူး မှတ်တယ်” ဟု ညည်းညူကာ ဦးလွန်းဘေ၏ ဝင်းတွင်းသို့ ဝင်မည်ပြုလေ၏။ ထိုခဏ၌ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်တို့ လျှောက်လာကြ၍ မောင်တင်ဆွေကို မြင်သောအခါတွင် ရိုသေစွာနှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုဘဲ ရွှင်မြူးသောအမူအရာနှင့် မောင်တင်ဆွေ၏ လက်များကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် ကိုင်ဆွဲကာ ခေါ်ကြလေ၏။

ဆွေ။ ။ ‘ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ တယ်စော်ကား ရိုင်းပျလှချေတကား၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်ကြမလို့လဲ’

တစ်ယောက်။ ။ ‘စတိုင်ထုတ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ လာပါ။ ဘိယာသွားကြိတ်ချေရအောင်’

ဆွေ။ ။ ‘ဟေ့ကောင်ကလေးတွေ လွတ်၊ ငါ့လက်ကိုမကိုင်ကြနဲ့။ မင်းတို့ တယ်ပြီး မိုက်ရိုင်းပါတကား။ လွတ် လွတ်၊ ချက်ချင်းလွတ်လိုက်’

ဟု ပြောဆိုကာ ကန်ကျောက်ဖယ်ရုန်းသောအခါ ကျောင်းသားများက ‘တယ်မောက်မာတဲ့ လူပါတကား၊ သွားရောကွာ’ ဟု တွန်းလွှတ် လွှတ်လိုက်ကြလေ၏။

ဦးလွန်းဘေ၏ နာမ်ဝိညာဉ်ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသော မောင်တင်ဆွေက ‘နေနှင့်ဦး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းအုပ်ကြီးကို တိုင်ဦးမယ်’ ဟု ခြိမ်းခြောက်ခါဖြင့် စိတ်ထဲ၌ မကျေမနပ်ဖြစ်လျက် မိမိ၏ နေအိမ်အထင်နှင့် ဦးလွန်းဘေ၏ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

မိမိ၏ လင်ယောက်ျား ထမင်းစားပြန်ချိန် နောက်ကျသဖြင့် အိမ်ပေါက်မှ မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသော ဆရာကတော် ဒေါ်မြရင်သည် မောင်တင်ဆွေ ဝင်လာသည်ကိုမြင်သောအခါ၌ များစွာ အံ့ဩမိ၏။ ဒေါ်မြရင်သည် မောင်တင်ဆွေကို မျက်နှာကြောမတည့်ဘဲ ရှိခဲ့ရာ အခါတိုင်းမှာမူ ဦးလွန်းဘေနှင့်အတူ ပါလာသောကြောင့်သာလျှင် မပြောသာမဆိုသာသောကြောင့် အောင့်အည်း၍ သည်းခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ မောင်တင်ဆွေသည် ဝင်းတံခါးကိုပိတ်လျက် အိမ်ရှင်တစ်ယောက်၏အနေဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဝင်လာသည်ကိုမြင်ရသောအခါ ဒေါ်မြရင်မှာ သာ၍ပင် အံ့ဩလျက်ရှိနေ၏။ နေအိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ ပြတင်းပေါက်မှ စောင့်မျှော်ကြည့်ရှုလျက်ရှိသော မအမာသည်လည်း ရည်းစားသည်၏ ရဲရင့်သော အမူအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ‘ဘုရား၊ ဘုရားနှင့် အံ့အားသင့်လျက်ကြည့်နေ၏။’

မောင်တင်ဆွေသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်လဲလျက် 'ထမင်း
မြန်မြန်ခူးကြကွယ်တို့၊ ဆာလိုက်တာကွယ်။ အမာတစ်ယောက်ကော'

ရင်။ ။ 'အလို၊ ဘုရားရေ။ ထမင်းခူးကြကွယ်တို့ တဲ့'

ဆွေ။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ် မြရဲ့၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ။ မျက်လုံးကြီးကြောင်သားနဲ့ ဘာ
ငေးနေရတာလဲ။ ဆာပါတယ်ဆို မြန်မြန်လုပ်ပါကွယ်။ ဘာပဲရှိရှိ ရှိတာနဲ့
ပဲ ခူးကျွေးစမ်းပါ။ ငါးပိရည်နဲ့ တို့စရာကလေးရလျှင် တော်ပါပြီ။ မြန်မြန်စားရတာ
လိုရင်းပါပဲ။ ဆာလှပါပြီ။ ခူးပါဆို ဘာကြောင့် လူကို ငေးကြည့်နေရတာလဲ မမြ
ရင်ရဲ့'

ရင်။ ။ (အံ့ဩလွန်းအားကြီးသဖြင့် မျက်လုံးများ ပေါက်ထွက်မတတ်ပြူးလျက်)
'တယ်စော်ကားပါတကား၊ ဟင်း လူကို မမြရင်တွေ ဘာတွေနဲ့...'

ဆွေ။ ။ 'ဟေ့ မိန်းမ၊ နာချင်ပြီမှတ်တယ်။ မင်းကို မမြရင်မခေါ် ဘယ်နှယ်ခေါ်ရဦး
မှာလဲ။ ချက်ချင်း ထမင်းခူးမလား မခူးဘူးလား'
ဟု ပြောကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းလေလျှင် ဒေါ်မြရင်သည်
ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အခန်းပြင်သို့ ထွက်ပြေးလေ၏။

ဆွေ။ ။ 'အမာ၊ ဟဲ့အမာ... ဒီကောင်မလေးက ဘယ်ပျောက်နေပြန်သလဲ'
အမာသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းလာ၍ မောင်
တင်ဆွေ၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် 'ကိုကိုက တယ်ပြီးညဏ်များတဲ့လူတစ်
ယောက်ပဲ။ ကျွန်မနဲ့ တွေ့ရအောင်လို့ ညဏ်နိတစ်မျိုး ထုတ်တာပေါ့လေ'

ဆွေ။ ။ 'အလို၊ ဒင်းက ငါ့ကို ကိုကိုလေး ဘာလေးနဲ့။ ဟဲ့ကောင်မလေး နင်
ဘယ်တော့များ ငါ့ကို မလေးမစား ဒီလိုခေါ်ရဖူးလို့လဲ ဟဲ့။ ဟေ့ သေချင်
ပြီလား၊ ရိုက်ရမလား၊ နှက်ရမလား'

စသည်ဖြင့် ကြိမ်းမောင်းလေလျှင် မအမာမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပစ်လဲ
ကာ အကြောင်သား ငေး၍ကြည့်နေလေ၏။

ဆွေ။ ။ 'ငါ ဒီကနေ့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်ရတယ်လို့ ပြောပဲမပြောတတ်ပါဘူး။ ပရိသတ်
ရှေ့မှာလည်း အရှက်ကွဲခဲ့ပြီ။ ပရော်ဖက်ဆာနော်တင်ကလည်း အဖက်
မတန်သလို လုပ်သွားပြီ၊ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကလည်း ပမာမခန့်လုပ်သွား
ပြီ၊ မယားလုပ်တဲ့လူကလည်း ကြောင်တောင်ငေးကြည့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီ။
အခုအခါ သမီးလုပ်တဲ့ဟာက မထိလေးစား လုပ်နေပြန်ပြီ'

'ကိုကို အရက်မူးလျှင် မလာခဲ့ပါနဲ့လို့ ကျွန်မ အထပ်မတ်မှာထားတယ်
မဟုတ်လား'

ဆွေ။ ။ 'သယ် ငါ ဘယ်တော့ အရက်သောက်ဖူးလို့လဲ ကောင်မကလေးရဲ့။

ငါ့အိမ်ကို ငါလာချင်တဲ့အခါ မလာရလျှင် ဘယ်သူ့အခွင့်တောင်းရဦးမှာလဲတဲ့ ဟင်'

မာ။ ။ 'ဪ ကိုကို... ကိုကို၊ ကျွန်မအချစ်ကို ရှင် စမ်းတယ်မှတ်တယ် ဟုတ်လား'

ဆွေ။ ။ 'ဘုရား ဘုရား ခက်ကုန်ပါပြီကော ကွယ်တို့'

မာ။ ။ 'စဉ်းစားပါဦးကိုကို၊ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်မဟာ အမိမျက်စောင်းထိုးသော်လည်း ကိုကိုကလွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲ ဆိုသလို သဘောထားပြီး စားလည်းသူ့စိတ်၊ အိပ်လည်း သူ့စိတ်၊ တမျှော်တည်းမျှော်၊ တစောင့်တည်းစောင့်လိုက်ရတာ။ ဒီလိုများဖြင့် သွားပါ၊ မလာခဲ့ပါနဲ့'

ဟု ပြောလျက် မောင်တင်ဆွေကို တွန်းလိုက်၏။ ဦးလွန်းဘေ၏ နာမ်ဝိညာဉ်ကိန်းအောင်းသော မောင်တင်ဆွေသည် ထိုကဲ့သို့ တွန်းဖယ်လိမ့်မည် မထင်သောကြောင့် စိတ်မာန်အလျောက် လက်ပိုက်ကာ ရပ်နေရာ၊ မအမာက ရုတ်တရက် ကိုယ်လုံးရိုက်၍ တအားတွန်းလိုက်သောအခါတွင် အခန်းထောင့်၌ ကြမ်းတိုက်ရန် တည်ထားသော ရေစည်ပိုင်းထဲသို့ ကျွမ်းပြန်၍ ထိုးကျသွားလေ၏။ မအမာက တောင်းပန်ရန် အချိန်မရမီ မောင်တင်ဆွေသည် ဤမျှလောက် ဒုက္ခများသောအိမ်၌ ထမင်းမစားတော့ပြီဟု ဆုံးဖြတ်၍ အိမ်မှ ထွက်သွားလေ၏။

ဦးလွန်းဘေ၏ နာမ်ဝိညာဉ် ကိန်းအောင်းသော မောင်တင်ဆွေသည် မိမိမကျေနပ်သော အချက်များကို စိတ်ထဲ၌ ရေရွတ်လျက် လမ်းလျှောက်သွားစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အရက်မူးဟန်နှင့် ရင်ဆိုင်လျှောက်လာသော လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မောင်တင်ဆွေက ဤမျှလောက်အရွယ်ဝုဒ္ဓိကြီးရင့်သူတစ်ယောက်သည် လမ်းပေါ်၌ အရက်မူးလျက် လျှောက်ရလေသလောဟု အံ့ဩစွာနှင့် ကြည့်နေစဉ် ထိုသူကို မိမိမြင်ဖူးပါသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ အရက်မူးလာသော လူကြီးကလည်း မောင်တင်ဆွေကို မြင်သောအခါ၌ ဒီလူကို မြင်ဖူးပါတယ်၊ ဘယ်မှာမြင်ဖူးသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ 'ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ'

ဆွေ။ ။ 'ပရော်ဖက်ဆာ ဦးလွန်းဘေဆိုတာ ကျုပ်ပဲ။ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားကို မြင်ဖူးတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ'

အရက်မူး။ ။ 'ခင်ဗျား လူလိမ်ပဲ၊ ဦးလွန်းဘေကို ကျုပ်သိတယ်၊ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျားက ငယ်ငယ်ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်က ကောလိပ်ကျောင်းသား မောင်တင်ဆွေတဲ့'

ဆွေ။ ။ 'ခင်ဗျား လူညာပဲ၊ မောင်တင်ဆွေက ခင်ဗျားသားလောက်ရှိတယ်။ ဒါထက်နေဦး၊ ခင်ဗျား ခါးဟာက ကျုပ်လုံချည်ပါကလား'

အရက်မူး။ ။(မောင်တင်ဆွေ၏ နာမ်ဝိညာဉ်ကိန်းအောင်းသော ဦးလွန်းဘေး)
'ခင်ဗျားလက်က တုတ်ကောသက်ဟာ ကျုပ်တုတ်ကောက် မဟုတ်
လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်က ရခဲ့သလဲ'

ဦးလွန်းဘေး၏ နာမ်ဝိညာဉ်ကိန်းအောင်းသော မောင်တင်ဆွေသည် ထို
နေ့တစ်နေ့လုံး စိတ်ရှုပ်ထွေးဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်နှင့်
နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်လျက် အကျိုးအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ရာတွင် အပိုင်း
ကလေးတစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် ထုတ်ယူကြည့်ရှုလေ၏။ ။ ၎င်းမှာ အိတ်ဆောင်မှန်
ပိုင်းကလေးတစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသော
ကြောင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ မိမိမှာ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် ယခုမှာ
လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းပေနည်း။ ဦးလွန်းဘေး
၏ နာမ်ဝိညာဉ်သည် ဉာဏ်ရှိသော နာမ်ဝိညာဉ်ဖြစ်လေရကား ယင်းကဲ့သို့ပြောင်း
လဲလာခဲ့ရခြင်း အကြောင်းကို ချက်ချင်းပင် တွေးတောမိ၏။ သို့ပင် တွေးတောမိ
သော်လည်း အံ့ဩခြင်းမူကား မပြေပျောက်ခဲ့ချေ။

ဦးလွန်းဘေး၏ နာမ်ဝိညာဉ် ကိန်းအောင်းသော မောင်တင်ဆွေက 'တန်
တော့ တန်တော့၊ ငါရိပ်မိပြီဟေ့၊ မင်းကိုယ်နဲ့ ငါ့ကိုယ် လွဲနေကြပြီ'

'ဟိုက် အကျိုးနည်းပြ ဆရာကြီးရှေး၊ ဒီရုပ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး လူပျိုလှည့်ရပါမယ်။ သူ့အဖေ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်နည်းနဲ့ ပြောလို့ယုံနိုင်
မလဲ'

'ငါအကြံရပြီ။ ကိစ္စမရှိဘူး၊ မစိုးရိမ်နဲ့'

'လုပ်စမ်းပါဦး ခင်ဗျာ၊ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်က ရှုံးနေပါပြီ'

'မင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ညှို့ပြီး ငါ့ကိုယ်ကိုယ်လည်း ငါညှို့မယ်။
ဒီတစ်ခါ ပြန်ဝင်တဲ့အခါကျလျှင် သူ့ကိုယ်နဲ့သူ့ အပေါက်တည့်အောင် ပြန်ဝင်
ကောင်းပါရဲ့ကွယ်'

'လုပ်ပါ ဆရာကြီး၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ'

၎င်းနောက် ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့သည် လမ်းသွားခရီးသည်များ
ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လမ်းဘေး၌ထိုင်ကာ ရှေးနည်းအတိုင်း စိတ်ညှို့၍ သတိလစ်သွား
ကြပြီးနောက် ပြန်လည်လာသောအခါတွင် ကံအားလျော်စွာ သူ့ကိုယ်နှင့်သူ့စိတ်
တစ်ဖန် ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်း ပူးဆက်မိကြလေ၏။

ပရော်ဖက်ဆာ ဦးလွန်းဘေးသည် နေအိမ်သို့ ပြန်သွားသောအခါတွင်
အာခံတွင်းမှ အရက်နဲ့တထောင်းထောင်းရှိနေသည်နှင့် မယားဖြစ်သူက သေခါနီးမှ

မသောက်စဖူး အရက်လည်၍ သောက်နေသည်အတွက်ကြောင့် သူတစ်ပါးက
စော်ကားခြင်းခံရကြောင်းများနှင့် တိုင်တန်းပြောဆို မြည်တွန်ရေရွတ်လေ၏။

မောင်ဇာင်ဆွေမှာ ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်ကြောင့် အထင်အမြင်လွဲခြင်း
ခံရ၍ ဒေါ်မြရင်၏ သမက်ဖြစ်ဖို့ရန် သာ၍ခရီးဝေးဟန်ရှိသော်လည်း ဘီအေအောင်
ခြင်းနှင့် ဆန်စက်တစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်ခြင်းသည် ထိုထက်မက ကြီးကျယ်သော ရန်ငြိုး
များကိုပင် ပြယ်ပျောက်စေခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်ရကား မကြာမီအတွင်း၌ပင် ဒေါ်မြရင်သည်
မိုက်လှသော သမက်ကလေးဖြစ်သည်အတွက် သာ၍ပင် ဂရုစိုက်လျက် ရှိနေခဲ့ရ
လေသတည်း။

[သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန် ၁၉၃၅]

ငါးရာတမ်း

မန္တလေးမြို့မှ ဗန်းမော်မြို့သို့ ထွက်ခွာခဲ့သော “တာပင်” အမည်ရှိ စာပို့သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင်ပါရှိသော ဒုတိယတန်းခရီးသည် ၈ ယောက်တို့အနက်တွင် ကျွန်တော်သည် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ တာပင် သင်္ဘောကြီး၌ ဒုတိယတန်း ၄ ခန်းမျှပါရှိ၍ တစ်ခန်းလျှင် ခရီးသည် ၂ ယောက်မျှသာ စီးနင်းနိုင်သည် ဖြစ်ရာ ထိုအပတ်၌ကား ဒုတိယတန်းစီး ခရီးသည် ၈ ယောက်မျှ ပါရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဒုတိယတန်းအဖို့မှာ ၎င်းအပတ်တွင် ခရီးသည်ပြည့်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မန္တလေးနှင့် ဗန်းမော်မြို့ခရီးမှာ ၃ ရက်ခရီးဖြစ်သည်ပြင် ခရီးသည်များသည် သင်္ဘောပေါ်၌ အတူလိုက်ပါကြရစဉ်အခါတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖော်ရွေစွာ ခေါ်ငင် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလေ့ရှိကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ရက်ခရီးမျှ သွားမိကြလျှင် ငယ်ပေါင်းဖြစ်သော သူငယ်ချင်းများကဲ့သို့ပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်းနှီးသော အဖြစ်သို့တိုင် ရောက်လာကြ၍ တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက် သိစပြုကြပြီးလျှင် ပြက်ရယ်လှောင်ပြောင်ခြင်း၊ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာကုန်းချောခြင်း စသည်ဖြင့် အရောင်သော အဖြစ်သို့တိုင် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအပတ်၌ လိုက်ပါကြသော ခရီးသည်များသည် မိမိတို့၏ ရာထူးနှင့် နေရပ်စသည်တို့ကို ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်း အမည်စာရင်း ပေးသွင်းကြသည်ကို ကား အမှန်မဆိုနိုင်ချေ။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ပေးသွင်းကြသော အမည်စာရင်းအရ မှာမှု ခွင့်မှပြန်လာသော တောအုပ်တစ်ယောက်၊ စစ်မှုထမ်းဖူးသည်ဆိုသော ဂျပဒါ ကိုဘကြိုင် ဆိုသူတစ်ယောက်၊ အခွင့်နှင့်နေသော ရာဇဝတ်အုပ် ကိုပေါ်ထွန်း၊ သစ်ကုန်သည်တစ်ယောက်၊ ကသာမြို့ အရေးပိုင်ရုံးစာရေးကြီး ကိုဘထွန်း၊ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဆရာမ မကျီးရွှေ၊ ဗန်းမော်မြို့ ကုလားဆရာဝန်ကြီးကတော် မစွစ် ပရာဆက်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

အထက်ပါခရီးသည်များအနက် ဂျပဒါကိုဘကြိုင်၊ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုပေါ်ထွန်း၊ ဆရာမ မကျီးရွှေနှင့် မစွစ်ပရာဆက်ဆိုသူတို့မှာ ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်တွင် အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသောကြောင့် ၎င်းတို့၏ အကြောင်းကို အတန်ငယ် စုံလင်စွာ ဖော်ပြရန် လိုပေသည်။

သဘောစီး ခရီးသည်တို့ မည်သည်မှာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သားမယားရှိ သည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ လင်သားမရှိဟန်တူသော အပျိုခရီးသည် တစ်ဦး တစ်ယောက် ပါလာသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါတွင် ထိုမျှသော ရက်အတော အတွင်း သူ့ထက်ငါ ရင်းနှီးသောအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်စေရန် ပိုးတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ဂျပဒါကိုဘကြိုင်ဆိုသူနှင့် ရာဇဝတ်အုပ်ကိုပေါ်ထွန်း ဆိုသူနှစ်ဦးတို့သည် မန္တလေး ဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောကြီး ခွာမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆရာမ မကျီးရွှေအတွက်နှင့် ပတ်သက်၍ ရန်ဘက်ကြီးဖြစ်ကြချေတော့မည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်နှင့်တကွ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ခရီးသည်အားလုံးကပင် သိမြင်ကြရလေ၏။ ကိုဘကြိုင်ဆိုသူ သည် လူလုံးလူထည် ကြီးမား၍ ကာယဗလနှင့် ပြည့်စုံသည်ပြင် မြင်သမျှသော လူများအပေါ်၌ စီးလားနင်းလားနှင့် နိုင်လိုမင်းထက် ပြုကျင့်တတ်သော ဝါသနာ ရှိချေ၏။ အခွင့်နှင့်နေသော ရာဇဝတ်အုပ် ကိုပေါ်ထွန်းဆိုသူမှာလည်း မြင့်မား သော အရပ်အမောင်းနှင့် ကျစ်လျစ်မာကျောသော ကိုယ်ကာယရှိ၍ ခွန်အားဗလ ကြီးမားဟန်ရှိသည်ပြင် ပုလိပ်ဘက်၌ အမှုထမ်းခဲ့သဖြင့်လည်း “မိုက်သွေး” ရှိချင် တတ်သည်ဖြစ်ရာ မည်သူအားမျှ အမှုထမ်းဟူသော သဘောမျိုးကို အခါခပ် သိမ်း ပြလိုသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။ ကြွင်းကျန်သော ယောက်ျားခရီး သည်တို့မှာ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့ လက်တော်ထိုးရသော် မည်သူက နိုင်ချေမည်နည်း ဟု တွေးတောခန့်မှန်းခြင်း ပြုကြလေရာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မာန်လုပ် ကာ စောင်လျက်ရှိသော အမှုအရာကို မြင်ကြရသဖြင့်လည်း မိမိတို့၏ ခန့်မှန်းချက် မှန် မမှန် မကြာမီ ဆုံးဖြတ်သည်ကို မြင်ကြရလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း အချင်းချင်း

ပြောဆိုမိကြလေ၏။ ကာယဗလအားဖြင့် ရွေးချယ်ရမူ မည်သူက သာမည်ဟူ၍ အမှန်ဆုံးဖြတ်ရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်ဖြစ်ရာ တုတ်ခိုင်သံကြီးကြီး၏ ခိုင်မာခြင်းနှင့် ကျစ်လျစ်သော သံမဏိကြီး၏ ခိုင်မာခြင်းကို ဆုံးဖြတ်ရန် ခဲယဉ်းဘိသကဲ့သို့ပင် ရှိနေခဲ့လေသည်။

မန္တလေးမြို့ ဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောထွက်ခွာခဲ့၍ ကျွန်တော်သည် ဂျပဒါကို ဘကြိုင်ဆိုသူနှင့် အသိအကျွမ်းဖွဲ့ကာ လင်မနစ်တစ်ခွက်စီ သောက်ရင်း စကား ပြောလျက်ရှိနေစဉ် ရာဇဝတ်အုပ်ကိုပေါ်ထွန်းသည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ စားပွဲသို့ ချဉ်းကပ်လာလေ၏။ ဂျပဒါကိုဘကြိုင်သည် လင်မနစ်ခွက်ကို လက်တွင်ကိုင် လျက် မတ်တတ်ရပ်ကာ ကျွန်တော်နှင့်စကားပြောလျက်ရှိရာ ကိုပေါ်ထွန်းသည် ၎င်းအနီးမှ ပွတ်၍ လျှောက်လာရင်း ကိုဘကြိုင်၏ တံတောင်ကို တိုက်မိသဖြင့် လင်မနစ်အနည်းငယ် ဖိတ်သွားလေ၏။ ကိုပေါ်ထွန်းက 'ဆောရီး'ဟူသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာအားဖြင့် ဝမ်းနည်းကြောင်းပြောပြသော်လည်း ကိုဘကြိုင်က ကျေနပ်ဟန်မရှိဘဲ 'ကလန်ကလားနဲ့ သိပ်ခွကျတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ' ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ကိုပေါ်ထွန်းကို ကျောခိုင်းကာ ရပ်နေလေ၏။ ကိုပေါ်ထွန်းသည် တန့်ခနဲ ရပ်ပြီးနောက် လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ သက်သေလိုက်ရချေ ဦးတော့မည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့ရာတွင် ကိုဘကြိုင်မှာမူကား ထိုမျှထက် အကြီးအကျယ် မဖြစ်သေးဘဲ ကိုပေါ်ထွန်းသည် မျက်နှာမည်းလျက် လှည့်ဆောင့်သွားလေ၏။ အချို့သောသူတို့မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မြင်လျှင်မြင်ချင်း မေတ္တာသက်ဝင်တတ်ကြ၍ အချို့တို့မှာမူ မျက်နှာချင်း ပထမအကြိမ် ဆိုင်မိကြလျှင်ပင် တစ်ဦးအားတစ်ဦး မုန်းထားတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ဤလူနှစ်ယောက်တို့မှာကား ဒုတိယအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သူများဖြစ်ကြသဖြင့် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်မိကြသောအချိန်မှစ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စောင်းထိုးကာ ရန်လိုလျက် ရှိကြလေသည်။

“တာပင်” သင်္ဘောကြီးပေါ်၌ ဒုတိယတန်းဖြစ်သော ပဲ့ပိုင်းတွင် အိပ်ခန်းများသည် တစ်ဖက်လျှင် သုံးခန်းမျှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိနေရာ အလယ်၌ကား ခရီးသည်အားလုံးအတွက် ထမင်းစားစားပွဲကြီးတစ်ခု တည်ခင်းထားလေသည်။ စင်စစ်မှာ ထိုသင်္ဘော၌ တစ်ဖက်တွင် အခန်း ၄ ခန်းမျှ ပါရှိသော်လည်း တစ်ဖက်၌ အခန်းသည် ခရီးသည်အားလုံးအတွက် ရေချိုးခန်းဖြစ်၍ အခြားဘက်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းမှာမူ ဘတ္တလာအတွက် ပစ္စည်းများထားရန်အခန်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့နေ့လယ်၌ ဒုတိယတန်းစီး ခရီးသည်များအနက် ကသာမြို့အရေးပိုင်ရုံးစာရေးကြီး ကိုဘထွန်းဆိုသူက ပိုကာဖဲကစားရန် အကြံပေးလေရာ ကျွန်

တော်နှင့်တကွ ကျန်သော ယောက်ျားခရီးသည် ၄ ယောက်တို့က သဘောတူညီကြလေ၏။ သစ်ကုန်သည်ဖြစ်သော ခရီးသည်မှာမူ ပိုကာကစားနည်းကို မတတ်သဖြင့် မိန်းမခရီးသည်များနှင့်အတူ ထိုင်၍ကြည့်နေလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားခရီးသည် ၅ ဦးတို့သည် အိပ်ခန်းများအကြားတွင်ရှိသော ထမင်းစားပွဲကြီး၌ထိုင်ကာ ပိုကာကစားကြလေရာ ဂျမဒါကို ဘကြိုင်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုပေါ်ထွန်းတို့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြ၍ ဖဲတစ်ချပ်လျှင် တစ်ပဲမျှသော သာမည လောင်းကြေးအပြင် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်တည်း သက်သက် တစ်လက်လျှင် ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်ကျပ် စသည်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းကြေးတိုး၍ လောင်းကစားခြင်း ပြုကြလေ၏။

ကိုဘကြိုင်။ ။ 'ဟိုဘက်က မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ သက်သက်ကြေးပိုကလေး စိန်ဦးမလားဗျို့

ကိုပေါ်ထွန်း။ ။ 'စိန်လေဗျာ၊ ဘယ့်လောက်လဲ၊ ၅ ကျပ်လား'

ကြိုင်။ ။ '၁၀ ကျပ် လုပ်လေဗျာ'

ပေါ်။ ။ 'သဘောဗျာ၊ ၁၅ ကျပ် လုပ်ချင်လုပ်လိုက်'

ကြိုင်။ ။ 'ကျုပ်ကတော့ ၂၀ ကျပ်လည်း မငြင်းပါဘူး'

ပေါ်။ ။ 'လက်စဉ်နော်'

ကြိုင်။ ။ 'လက်စဉ်ပေါ့ဗျာ၊ ရေစိမ်လောင်းလိုက်၊ ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ထိုး။ ကျုပ်ကတော့ ရှောင်တယ်လို့ မရှိပါဘူး'

ယင်းကဲ့သို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မခံချင်အောင်ပြော၍ အညံ့မခံဘဲ ကြေးတိုးမြှင့်ကာ လောင်းကစားကြလေရာ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်လက်လျှင် ၅၀ ကျပ်၊ ၆၀ ကျပ်မျှပင် လောင်းကစားကြသော်လည်း သူတစ်ပြန်ငါတစ်လှည့်နှင့် ရှိနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်တိုင်ရောက်၍ ကစားခြင်းကို ရပ်စဲရသောအခါတွင် ထိုလူနှစ်ယောက်တို့မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နစ်နာလောက်အောင် ဆုံးရှုံးခြင်းမရှိကြချေ။ ထိုအတောအတွင်း ကိုဘကြိုင်၏ ကစားခြင်း မှားယွင်းသောအခါတွင် ကိုပေါ်ထွန်းက ရယ်မောကာ လှောင်ပြောင်ခြင်းပြု၍၊ ကိုပေါ်ထွန်း မှားယွင်းသောအခါ၌မူ ကိုဘကြိုင်က ရှုံ့မဲ့ကာကဲ့ရဲ့တတ်လေသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးကြသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဆက်လက်၍ မကစားတော့ဘဲ ဆရာမ မကျီးရွှေသည် ဦးလေးအရွယ်ဖြစ်သော ကျွန်တော့်အား ဦးလေးအရင်းသဖွယ် ချစ်ကျွမ်းတဝင် ရှိသည်နှင့် သဘောအောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြပြီးလျှင် စက်များခုတ်နှင်ခြင်းကို အတူကြည့်ရှုရင်း သိကျွမ်းစ

ဖြစ်သော မိတ်ဆွေတို့ဘဝ မေးမြန်းခြင်း၊ ဖြေကြားခြင်း စသည်ဖြင့် အပြန်အလှန် ပြုလုပ်လျက်ရှိနေကြလေ၏။ မကျိုးရွေ့မှာ မန္တလေးမြို့ အေဘီအမ်မိန်းကလေး ကျောင်းမှ ခုနစ်တန်းပြ လက်ထောက်ဆရာမ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျောင်းပိတ် ရက်အတွင်းတွင် ရွှေကူမြို့၌ရှိသော ဝန်ထောက်ကတော် အဒေါ်တစ်ယောက်ထံ အလည်အပတ် သွားရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သိရှိရလေသည်။ “တာပင်” သုဘောပေါ်၌ကား မကျိုးရွေ့သည် မိန်းမချင်းဖြစ်သော ဆရာဝန်ကတော် မစွမ်း ပရာဆက်ဆိုသူနှင့်အတူ တစ်ခန်းတည်း နေရာယူထားခဲ့လေသည်။

ဆရာမ မကျိုးရွေ့မှာ ရုပ်ရည်သန့်စင် ပြေပြစ်ခြင်းရှိသည့်ပြင် ဖျတ်လတ် သွက်လက်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော်တို့သည် ရှု ခင်းသာယာစွာရှိသော ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် မျှော်ကြည့်ရင်း နှစ်သိမ့်ဖွယ် ရာသော စကားတို့ကို ပြောကြားခြင်းအားဖြင့် စကားလက်ဆုံ ဝင်လျက်ရှိကြ သည်။ ဂျပဒါကိုဘကြိုင်သည် ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ချိုသာသော မျက်နှာထားနှင့် စကားရောနှော ပြောဆိုလေရကား ကျွန်တော်တို့မှာ ငြင်းပယ်ရန် မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အထိုက်အလျောက် လက်ခံပြောဆိုကြရလေ၏။ ထိုသူသည် အတော်အတန် စကားပြောကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် မိနစ် အနည်းငယ်မျှ အတူရပ်ကာ စကားပြောဆိုမိကြလျှင်ပင် ကိုဘကြိုင်သည် မြစ် ကမ်းတွင်မြင်ရသော စေတီတော်ကလေးများ၏ အကြောင်းကို အမည်နာမတွင်မျှ မက အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်ကိုပါ ဖြည့်ညှပ်၍ ကရားရေသွန် သွက်လက်စွာ ပြော ပြလေရကား မကြာမီအတွင်း ကျွန်တော်တို့မှာ စိုက်ငေးကာသာလျှင် နားထောင် နေကြရလေ၏။

အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုပေါ်ထွန်းသည် ယောင်ပေ ယောင်ပေနှင့် ဆင်းလာ၍ ကျွန်တော်တို့လူစုကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိမိ လည်း ရောနှောချေအံ့ဟု အနီးသို့ချဉ်းကပ်ကာ “စကားရောဖောရော”နှင့် နှုတ် သွက်စွာ စွက်ဖက်ပြောဆိုမည် ပြုသည်တွင် ကိုဘကြိုင်သည် ဘွိုင်ကုလားကို ဟစ်ခေါ်ပြီးနောက် ‘လင်မနစ်သုံးလုံးယူခဲ့’ဟု အမိန့်ပေးပြီးလျှင် သဘောစီးခရီးသည် များအတွက် ခင်းထားသော ထိုင်ခုံကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာမ မကျိုးရွေ့တို့အား ထိုင်စေလေ၏။ လူလေးယောက် ရှိပါလျက်နှင့် လင်မနစ်သုံးလုံး မျှ မှာထားခြင်းသည်ကား တစ်ယောက်သောသူကို နှင်၍မထုတ်သော်လည်း နှင် ထုတ်ဘိသကဲ့သို့ ရှိနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုပေါ်ထွန်းသည် ကိုဘကြိုင်၏ အပြုအမူကို စိတ်ထဲ၌ ခုလှသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ သဘောဦးပိုင်းသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်မှာ မန္တလေးမြို့ဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောထွက်ခွာခဲ့သည်မှစ၍ ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့အနက် ဆရာမ မကျီးရွှေသည် မည်သူအား အရေးပေးလိမ့်မည် အကြောင်းကို တစောင်းမှ ချောင်းမြောင်းကာ အကဲခတ်လျက်ရှိရာ မကျီးရွှေသည် နှစ်ယောက်လုံးအား ဘိုဆန်သည့်အမှုအရာဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာခေါ်ငင်ပြောဆို၍ မည် သူ့အားမျှ မျက်နှာလိုက်ခြင်းမရှိဘဲ အလိုက်သင့်အလျားသင့်ဟူသော စကားကဲ့သို့ နှစ်ဦးကျေနပ်လောက်အောင် ဖော်ရွေစွာဖြင့်သာလျှင် ပြုမူပြောဆိုလေ့ရှိလေ၏။ မကျီးရွှေသည် ဂျပန်ကိုဘကြိုင်က မှာယူတိုက်ကျွေးသော လင်မနှစ်ကို သောက် ၏။ စင်စစ်မှာ မကျီးရွှေသည် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့အပေါ်၌သာလျှင်မဟုတ်၊ ၎င်း အား အရေးတယူပြုသော ကျွန်တော်တို့ခရီးသည်ဟူသမျှကို စကားပျူငှာ ချစ်ခင် ဖွယ်ရာသော အမှုအရာဖြင့်သာလျှင် ဆက်ဆံရောနှောလေ့ ရှိခဲ့လေသည်။

ကိုဘကြိုင်နှင့် ကိုပေါ်ထွန်းတို့မှာ တစ်ဦးအားတစ်ဦး ရန်သူကြီးသဖွယ် ပြုမူကျင့်ကြံနေကြဟန် လက္ခဏာရှိသော်လည်း ထိုသူနှစ်ယောက်တို့ စိတ်သဘော ချင်းတိုက်မိသော အချက်တစ်ခုကား ရှိပေသည်။ ခရီးသည်များအနက်တွင် မစွပ် ပရာဆက်အမည်ရှိ ဆရာဝန်ကတော်တစ်ယောက်လည်း ပါရှိသည်ဖြစ်ရာ ၎င်း၏ လင်ယောက်ျားမှာ အိန္ဒိယတိုင်းသား ကုလားဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ၎င်းကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဇေဒဗာရီလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုမိန်းမ သည် အလွန်တရာ မည်းနက်လှသော အသားအရေရှိသည့်ပြင် ၃၀ နီးပါးရှိနေ သော အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရွှေခြေချင်းကြီးအပြင် စိန်တစ်တန်း၊ မြတစ်တန်း ပြုလုပ်ထားသော ရွှေနောက်စိုက်ဘီးကိုလည်း တပ်ဆင်ထားလေသည်။ ထို့ပြင် စိန်လက်ကောက်၊ စိန်ကြယ်ဆီး၊ စိန်လက်စွပ် အစရှိသည့် လက်ဝတ်လက်စား များလည်း ဝတ်ဆင်ထားသေးသည်ဖြစ်ရာ ကုလားဆရာဝန်ကြီးသည် မြန်မာလို အမူကောင်းလှသော ဇေဒဗာရီ ဇနီးသည်၏ ချွဲညှခြင်းကို မခံမရပ်နိုင်သည်ဖြစ် သောကြောင့် လခမှပိုလှုံ့သမျှကို ညွတ်ကျအောင် ဆင်ပြင်ပေးထားဟန် လက္ခဏာ ရှိပေသည်။

ဆရာဝန်ကတော်သည် မိမိလက်ဝတ်လက်စားများအတွက် အသားယူလှ သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ မန္တလေးဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာ၍ ကပ္ပတိန်၏ မီးခံ သေတ္တာတွင် ညအတွက် အပ်နှံထားရာမှ နံနက်လင်းသောအခါတွင် တောင်းယူ ဝတ်ဆင်သည့် အချိန်မှစ၍ လက်ကောက်က ၁,၀၀၀ ကျပ်ကျော်တန်ကြောင်း၊ နားကပ်က ၁,၅၀၀ ကျပ်တန်ကြောင်း၊ မြတစ်တန်း၊ စိန်တစ်တန်းပြုလုပ်ထားသော နောက်စိုက်ဘီးက ၁,၈၀၀ ကျပ်တန်ကြောင်း စသည်ဖြင့် မိမိ၏ပစ္စည်းများတန်ဖိုး

mgyoe.com

ကို ခရီးသည်များအား ခရေစေတွင်းကျ စာရင်းချကာ ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ ဆရာဝန်ကတော်သည် ညအချိန်များတွင် ၎င်းပစ္စည်းများကို ကပ္ပတိန်ထံ အပ်နှံထား၍ မိုးလင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရေချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်းကျပြီးလျှင် မိမိ၏လက်ဝတ်လက်စားများကို တောင်းယူဝတ်ဆင်လေ့ရှိလေသည်။ လှပလိုသော မိန်းမများမှာ ရှားပါးလှ သည်မဟုတ်သော်လည်း ထိုမျှလောက် ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ် အကျဉ်းအကျပ် ထဲ၌ လှပလိုသောမိန်းမမူကား ရှားပါးပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးထင်မိသည်။

ဆရာဝန်ကတော်သည် မိမိ လက်ဝတ်လက်စားများအကြောင်း ပြောပြခြင်း၌ အရသာခံတတ်ကြောင်းကို ခရီးသည်အားလုံး သိရှိကြပြီဖြစ်ရကား ကိုဘကြိုင်က စိန်လက်ကောက်၏ ရတီအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ခရီးသည်များအား မျက်စိမှိတ်ကာ ဆရာဝန်ကတော်ကို မေးမြန်းခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုပေါ်ထွန်းက နောက်စိုက်ဘီး၏ အလေးချိန်နှင့် တန်ဖိုးအကြောင်းကို ထိုနည်းအတူ ကျိတ်လှောင်လှောင်ကာ မေးမြန်းခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း ခရီးသည်အားလုံး အပျင်းပြေစေရန် ရံဖန်ရံခါ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ မေးမြန်းသူပေါ်ပေါက်သောအခါများတွင် ဆရာဝန်ကတော်သည် စိန်နားကပ်အတွက် လင်ဆရာဝန်ကြီးအား ချောမော့ပြောဆိုရုံ၊ နောက်စိုက်ဘီးအတွက် ဆူပူချွဲညှာရုံများကို မျက်စတချီချီနှင့် ခြေဟန်လက်ဟန်၊ ကိုယ်ဟန်အမူအရာနှင့်တကွ ပွဲကျလောက်အောင် ပြောပြလေ့ရှိလေသည်။ ဤသည်ကား ကိုဘကြိုင်နှင့် ကိုပေါ်ထွန်းတို့ သဘောချင်းတိုက်မိသော အချက်ပေတည်း။

ဆရာမ မကျီးရွှေကမူ ဆရာဝန်ကတော်မှာ ပစ္စည်းပေါသလောက် ဝတ်တတ်စားတတ် မရှိကြောင်း၊ မြများကို နောက်စိုက်ဘီးတွင် ထည့်သွင်း၍ လုပ်ထားမည့်အစား မျက်ခြယ်ကွင်း ကွင်း၍ လက်စွပ်အဖြစ်နှင့် တစ်ဖက်တစ်ကွင်း ဝတ်ဆင်ခဲ့လျှင် သာလွန်၍ လှပချေမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်အား ပြောပြဖူးလေသည်။

ထိုည၌ ညစာထမင်း စားပြီးကြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖဲရိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြပြန်ရာ တောအုပ်ဖြစ်သော ခရီးသည်က မိမိမှာ မျက်စိမကောင်းသောကြောင့် ညဉ့်အချိန်တွင် ပိုကာမဆွဲနိုင်ကြောင်းနှင့် ငြင်းပယ်လေ၏။ လေးယောက်တည်းကစားရခြင်းကိုမူ စာရေးကြီးက ကန့်ကွက်သောကြောင့် လေးယောက်ဝိုင်းလည်း မဖြစ်ဘဲ ရှိခဲ့ပြန်၏။ ထိုအခါ ကိုဘကြိုင်က 'ဒါဖြင့် သုံးပုံရိုက်မယ်ဗျာ၊ ဘယ်သူပါမလဲ'

ကိုပေါ်ထွန်း။ ။ 'ကျုပ်ကတော့ ဘာမဆို လုပ်လိုက်ချည်းပဲ၊ ဒီပြင်တစ်ယောက်ကော'

ကျွန်တော်။ ။ ‘အပျင်းပြေ ထုံးခွေတန်းဖြင့် ရိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ’
ကြိုင်။ ။ ‘ထုံးခွေတန်း ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျာ၊ တစ်မူး တစ်ပဲလောက် ရိုက်ကြမယ်’
ပေါ်။ ။ ‘တစ်မူး တစ်မတ်လောက် ရိုက်ချင်တယ်ဗျာ’

ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ သုံးပုံဖဲကစားခြင်း၌ အတော်ပင်ကျွမ်းကျင်သူတစ်
ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ မနိုင်ရစေကာမူ အရှုံးမရှိနိုင်ကြောင်းသိသည်
နှင့် ကြေးပင်ကြီးသော်လည်း ရိုက်ကြရန် သဘောတူညီလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ထမင်းဆိုင်မှ သုံးပုံဖဲထုပ်ကို ငှားယူ၍
ရိုက်လေရာ အခြားခရီးသည်များသည် အနီးတွင် ထိုင်ကာကြည့်လျက် ရှိနေကြ
လေ၏။ နှစ်ပွဲသုံးပွဲမျှ ကစားမိသောအခါတွင် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့မှာ သုံးပုံကစား
ခြင်း၌ မညံ့ကြသော်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမြဲခတ်လျက် ရိုက်ကြ
သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကြားလူဖြစ်သော ကျွန်တော်သာလျှင် နိုင်ဖို့ရန် လမ်းများ
ကြောင်း ရိပ်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ထုံးစံအတိုင်း တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခံချင်အောင် အမြဲစောင်းချိတ်ပြောဆိုလျက် ရှိကြသည်
ပြင် နိုင်တိုင်းယူရန် မသင့်ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်၏စိတ်၌ ဆုံးဖြတ်မိသည်ဖြစ်သော
ကြောင့် ၁၀ ပွဲမျှ ကစားပြီးသောအခါတွင် ကျွန်တော်သည် အမြတ်ငွေ ၅ ကျပ်ကို
ခရီးသည်အားလုံးအတွက် လင်မနစ်နှင့် ဗင်တိုများ မှာယူသောက်သုံးစေခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် စားပွဲတွင်ထိုင်၍ လင်မနစ်သောက်လျက်
ရှိကြသည်။

ကြိုင်။ ။ ‘ဗျို၊ ကိုပေါ်ထွန်း၊ ခင်ဗျားဟာက ပိုကာဆွဲလည်း မနိုင်၊ သုံးပုံရိုက်တော့
လည်း ရှုံး၊ ဒီပြင် ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ’

ပေါ်။ ။ ‘ဒီဟာတွေရှုပ်တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့နှစ်ယောက်တည်း ကိုးမီးချချင်
တယ်’

ကြိုင်။ ။ ‘ကျုပ်ကတော့ ကြိုက်ပါ့ဗျား၊ ဘယ်လောက်ကြေး ထားပြီးကစားချင်
သလဲ’

ပေါ်။ ။ ‘တစ်လက်တည်းကစားမယ်၊ ကြာကြာကြီး မကစားချင်ဘူး’

ကြိုင်။ ။ ‘ဘယ်လိုကြေး လောင်းမလဲ’

ပေါ်။ ။ ‘တစ်လက်တည်း ငါးရာတန်း လောင်းကစားမယ်’

ကြိုင်။ ။ ‘စိန်လိုက်ဗျာ’

ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့်တကွ အားလုံးသော ခရီးသည်များမှာ ထိုမျှ
လောက် မြောက်မြားသော လောင်းကြေးဖြင့် တစ်လက်တည်းကစားကြမည်ကို

ကြားရသဖြင့် မျက်လုံးများပြိလျက် ကြည့်ရှုရန်အတွက် စားပွဲကြီးကို ဝိုင်းရံကြ
လေ၏။

ကိုဘကြိုင်နှင့် ကိုပေါ်ထွန်းတို့သည် စားပွဲကြီးတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်
ကြ၍ ဖဲထုပ်ကို ကုလားဖန်ထိုးကြပြီးနောက် လက်သည်ရှာကြရာ ကိုပေါ်ထွန်း
သည် လက်သည်ကျလေ၏။ ထိုအခါ နှစ်လုံးစလုံးတို့သည် တစ်ယောက်တစ်
လှည့်စီ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ကုလားဖန်ထိုးကြပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ ကိုဘ
ကြိုင်က ချိုးပေး၍ လက်သည်ကျသော ကိုပေါ်ထွန်းက သုံးချပ်စီ ဝေငှလေ၏။

ကိုဘကြိုင်သည် မိမိသုံးချပ်အနက် နှစ်ချပ်ကို ရှေးဦးစွာ လှန်၍ရိုက်လေ
ရာ ကုလားနှစ်ကောင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသော
အခါတွင် ကိုဘကြိုင်သည် ဖဲသမားထုံးစံအတိုင်း များစွာအားတက်ခြင်း ဖြစ်လာ
၍ ကျန်သော ဖဲတစ်ချပ်ကို အားရပါးရ ရိုက်တီးလိုက်ရာ ကုလားတစ်ကောင်
ထွက်လာသောကြောင့် ကုလားသုံးစီးရသွားလေ၏။ လောင်းကြေးမှာ ငါးရာဖြစ်
၍ တစ်ပွဲတည်းကစားရန်ဖြစ်ရကား ကိုဘကြိုင်၏ မျက်နှာမှာ မည်မျှလောက်
ကြည်ရွှင်ခြင်းရှိသည်ကို ဖော်ပြရန် မတတ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရှိချေ၏။

ကိုပေါ်ထွန်းမှာမူ ဣန္ဒြေပျက်လှအောင် မရှိလှသေးချေ။ ထိုသူသည် မိမိအ
တွက် ဝေချထားသော ဖဲသုံးချပ်ကိုကောက်ယူ၍ နှစ်ချပ်ကို လှန်ရိုက်လေရာ တစ်
နှစ်လုံး ပေါ်ထွက်၍ လာလေ၏။ ပရိသတ်များလည်း 'အလိုလေး၊ ဘုရား ဘုရား'
ဟု နှုတ်မှ ရေရွတ်လျက် အံ့ဩကြီးစွာနှင့် စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေကြလေရာ ကိုပေါ်
ထွန်းက 'အလဲ တယ်လာတဲ့ ဖဲပါတကား။ ခုံပုံတော့ နောက်ထပ်ပြီး တစ် တစ်လုံး
ထွက်လျှင် သူ့ကိုတောင် နိုင်ဦးတော့မှာပါတကား' ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးမျက် နှာထားဖြင့်
ပြောပြီးနောက် 'ဘယ်နှယ်လဲ ကိုဘကြိုင်၊ ခင်ဗျားကြေးက ပြန်ခွာမလား'

ကြိုင်။ ။ 'မခွာဘူးဗျာ၊ လှန်သာချေ။ တစ်ကိုထွက်မှ ခင်ဗျားကျုပ်ကို နိုင်မှာပဲ၊ ဒီ
လောက် သွေးမနည်းပါဘူး၊ လှန်သာချေ'

ဟု ပြောရသော်လည်း ကိုဘကြိုင်မှာ ပထမကကဲ့သို့ ရွှင်ပျခြင်းမရှိတော့
ဘဲ စိုးရိမ်သော လက္ခဏာများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ချေပြီ။

ငင်းနောက် ကိုပေါ်ထွန်းက 'ရော့ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားပဲ ကြည့်ပါတော့၊ ကျုပ်
မကြည့်တော့ပါဘူး။ ခင်ဗျား မျက်နှာကိုသာ ကျုပ် ကြည့်ပါတော့မယ်' ဟု
ပြောလျက် ဖဲချပ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် မကြည့်ဘဲ ကိုဘကြိုင်၏ မျက်နှာရှေ့သို့ယောင်
၍ပြလိုက်ရာ ကိုဘကြိုင်၏ မျက်နှာမှာ သွေးများဆုတ်မတတ် ဖြစ်သွားလိုက်သည်
ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရပေ၏။

ပေါ်။ ။ 'ခင်ဗျားမျက်နှာထားကြည့်ရတာ တကယ့်ကို တစ်သုံးလုံးဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်'

ဟု ပြောလျက် ကိုပေါ်ထွန်းသည် နောက်ဆုံးဖဲချပ်ကို စားပွဲပေါ်တွင်လှန်၍ ရိုက်လိုက်ရာ တစ်ပင့်ကူပင်ဖြစ်နေကြောင်း လူတိုင်းအံ့ဩစွာနှင့် တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကုလားသုံးစီးကျနှင့်ပြီးဖြစ်သော ကိုဘကြိုင်၏ ဖဲကို ကိုပေါ်ထွန်းက တစ်သုံးလုံးနှင့် အနိုင်ရလိုက်လေပြီ။

ပေါ်။ ။ 'ကိုင်း၊ ဆရာ၊ ခင်ဗျားသဘောတူပြီးတဲ့အတိုင်း ငါးရာကိုသာ မ စပါတော့'

ကြိုင်။ ။ 'နေဦး ကျုပ်သွားယူချေဦးမယ်'

၎င်းနောက် ကိုဘကြိုင်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဒုတိယတန်းစီးခရီးသည်များအတွက် သီးသန့်ကာရံထားသော နယ်နိမိတ်၏အပြင်သို့ ထွက်သွားလေရာ ကျွန်တော်နှင့်တကွ ခရီးသည်အားလုံးတို့သည် ကိုပေါ်ထွန်း၏ ထူးခြားသော ကံအကြောင်းကို ချီးမွမ်းပြောဆိုကာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေကြလေ၏။ ။ ၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါတွင် ကိုဘကြိုင်သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ စားပွဲကြီးသို့ ပြန်ဝင်လာ၍ လက်တွင်ကိုင်လျက် ယူလာသော စက္ကူထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို ကိုပေါ်ထွန်းအား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ကိုပေါ်ထွန်းသည် စက္ကူထုပ်ကို လှမ်းယူ၍ဖြေကြည့်ရာတွင် ငွေစက္ကူများကို တွေ့ရမည့်အစား ကွမ်းငါးရာသည် စက္ကူထုပ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုခဏ၌ ကိုပေါ်ထွန်း၏ မျက်နှာထားမှာ စင်စစ်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကြီးပင် ဖြစ်ချေ၏။ ကိုပေါ်ထွန်းသည် မိမိမျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ငွေစက္ကူများကို မတွေ့ရဘဲ ကွမ်းငါးရာကိုတွေ့ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်လုံးပြူးကာ ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်လျက် အနီး၌ရှိသော ဆိုဒါပုလင်းကိုကောက်ယူလိုက်ရာ ထိုခဏ၌ ဖဲဝိုင်းရှိဓာတ်မီးများသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်းသွားလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ မှောင်မိုက်ကြီးထဲ၌ ရှိနေစဉ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့သည် ကိုပေါ်ထွန်း၏ ကြိုးဝါးသံများနှင့် လူနှစ်ယောက်တို့ ထွေးလုံးသတ်ပုတ်သံများကို ကြားကြရလေရာ ဆရာဝန်ကတော် မစွပ်စရာဆက်ဆိုသူကလည်း မိမိအား ခိုက်မိသဖြင့် 'သေပါပြီတော့၊ သေပါပြီတော့၊ ကျွန်မကို ခိုက်မိကုန်ပါပြီတော့' ဟု ဆူညံစွာ အော်ဟစ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ သဘောအရာရှိမာလိန်သည် မှောင်မိုက်လျက်ရှိသော ဒုတိယခန်းဆီသို့ ပြေးဝင်လာ၍ ဓာတ်မီးခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သဖြင့် လင်းလာသောအခါတွင် တစ်ယောက်၏လည်ပင်းကို တစ်ယောက်ဖျစ်ညှစ်ကာ ကြမ်းပေါ်တွင် လိမ့်လျက်ရှိနေကြသော ကိုပေါ်ထွန်းနှင့်ကိုဘကြိုင်တို့ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ မာလိန်နှင့်တကွ ခရီးသည်များအားလုံးသည် ထွေးလုံး